

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

494981

Tehlikeli aşk
Johansen, Iris

NEW YORK TIMES

SEATER

TEHLİKELİ AŞK

"İhtiras yüklü karakterleriyle sizi
zevkin doruklarına taşıyan bu
roman, daha ilk sayfalarda sizi etkisi
altına alacak."

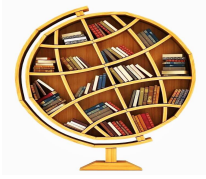
Amazon.com

IRIS JOHANSEN

TEHLİKELİ AŞK

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

1

“**R**aphael seni otelin arkasındaki ağaçlı yolda bekliyor olacak,” dedi Nancy Rodriguez, *Houston’un yoğun akşamüzeri trafiğinde Toyota’yı usta manevralarla sürerken*. “Eğer *sahil* temizse seni süite bırakacak ve anahtarı verecek.” Yüzünü ekşiterek, “Eğer değilse kendi başının çaresine bakacaksın Honey,” dedi.

“Güzel,” dedi Honey Winston ilgisiz bir şekilde, bir taraftan da yüzüne dökülen beyaz altın rengi saçlarını arkaya atarak tokayla tutturdu.

Nancy öfkeli bir bakış atarak, “Güzel!” diye haykırdı. “Vay be! Sen çılgınsın, bunu biliyor musun? Eğer seni yakarlarsa en iyi ihtimalle lisansını elinden alacaklardır. Tabi seni hapse göndermezlerse bu arada.” İkisinin arasında koltuktaki katlanmış gazeteye hafifçe vurdu. “Belediye başkanı, Prens Rubinoff ve kuzeninin ayaklarının altına gerçekten kır-

mızı halılar serdi. Eğer hoş olmayan bir tanıtıma sebep olursan bundan hiç hoşlanmayacaktır.”

Honey kaşlarını çattı. “Kraliyet ailesinden de olsa hiç kimsenin onun kadar vicdansız ve düşüncesiz davranmaya hakkı yok,” dedi kızgın bir şekilde. “Zavallı kadın kendinden geçmişti.”

“O ‘zavallı’ kadın neredeyse Ekvator kadar bir alana sahip koca kahve tarlalarının mirasçısı,” diye yapıştırdı cevabı Nancy. “Eğer bana sorarsan Bayan Gomez sadece biraz üzölmüş gibi görünüyordu.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye sordu Honey kaşlarını çatarak. “Kalbi yerinden koparılmışçasına ağlıyordu.”

Nancy siyah gözlerini sevecenlikle kısıp iç çekerek dalga geçer gibi, “Ve sen de her zamanki gibi yumuşadın,” dedi. “Sana özel dedektiflerin külyutnaz olmaları gerektiğini kimse söylemedi mi bugüne kadar?”

“Sekreterim bu konuda biçilmiş kaftan,” diye takıldı Honey mavi gözlerini kırpıştırıp gülümseyerek. “Ama kendisi bu kadar marshmallow* gibiyken ona nasıl inanabilirim?”

“Marshmallow mu!” dedi Nancy. “Ben mi?”

“Evet, sen,” diye onu onayladı Honey. “Eğer zorla vermesem maaşını bile almayacaksın.”

“Ben idare ediyorum. Senden daha iyi benim durumum. Geçen hafta senin evindeyken dolapta fıstık ezmesinden baş-

* Lokuma benzer süngerimsi hafif şekerleme.

ka bir şey yoktu. Son zamanlarda neden bu kadar zayıfladığına şaşmamak gerek.”

“Fıstık ezmesi çok besleyici bir kere,” diyerek savunmaya geçti Honey. “Bütün beslenme uzmanları böyle söylüyor.”

“Tek bununla beslenerek değil ama,” diye açıkladı Nancy. “Sen ancak hayatta kalacak kadar bir paraya sahip olduğunu bilirken, senden para istemenin beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Neden beni anlamaya çalışmıyorsun?”

“Sana paranı veremediğim hafta başka bir iş aramaya başlayacaksın diye anlaşmıştık. Zavallı bir kilise faresi gibi yaşamak zaten yeterince kötü, bir de üstüne merhamet kabul edemem.”

“Merhamet değil bu, lanet olsun. Senin bunu kabul etmeyeceğini bilmemek için aptal olmam lazım. Bu sadece bir borç olabilir.” Yüzünü buruşturdu. “Seni tanıyorum, alacaklarımı bana faiziyle birlikte ödersin.”

“Tüm bunları daha önce de gözden geçirmiştik,” dedi Honey sevecen bir şekilde bakarak. “Cevap hâlâ hayır.”

“Madre de Dios,” diye haykırdı Nancy çileden çıkmış bir hâlde.

Onu izleyen Honey gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Eğer Nancy bir konuda fikrini kabul ettiremezse hararetini havaya savurduğu Latin kelimelerle ifade ederdi. “Neden bu kadar kahrolası idealist ve işine adanmışsın ki? Azıcık bir yardım kabul etsen ölmezsin. Neden özel dedektif olmak zorundasın? Şu hâlde istediğin her şeyi yapabilirsin. Lanet olsun, neden normal kadınların istedikleri şeyleri isteyemez-

sin ki sen?”

Honey’in dudakları birden gerildi. Ciddi bir tavır takınırmış gibi yaparak, “Peki ‘normal’ bir kadın ne istemiş?” diye sordu muzipçe.

Nancy sinirli sinirli ona bakarak saymaya başladı. “Şöhret, zenginlik ve bir sürü Ohh! İniltileri.” Gayet ciddi bir şekilde anlatıyordu ki Honey kahkahalara boğuldu. “Hiç komik değil.” Sonra dudakları gönülsüzce bir gülüşle büzülerek, “Pe-kâlâ, belki senin gibi küçük Protestanlar bunu istemeyebilirler.”

Honey, “Her iki açıdan da yanlış,” diyerek karşı çıktı. Hâlâ gülüyordu. “Kimse beni küçük olarak çağırmasın ve ayrıca ben tutucu bir Protestan değilim, sadece birazcık titizim.”

“Yirmi dört yaşında bir bakire, tutucu Protestan olmuyor, öyle mi?” Nancy tek kaşını kaldırarak, “Şaka yapıyor olmalısın,” dedi.

“Neden o margaritalarla beni kandırmana izin verip sana hayat hikâyemi anlattım ki? O günden beri bunu hep yüzüme vuruyorsun.”

“Eğer doğru hatırlıyorsam geçen gece bu işi yapman için tüm koşullar uygundu,” dedi Nancy sert bir şekilde.

“Senin içince çenesi düşen bir ayyaş olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ayrıca Honey Winston gibi genç dedektiflere cinsel taciz uygulamaya izin veren sistemin adaletsizliği üzerine uzun bir nutuk çektiğini unutuyorsun.”

“Sanırım o gece biraz fazla hassastım.” Honey utanarak itiraf etti. Şimdi bile o günü hatırlayınca içinde öfke duy-

yordu. “Ben Lackland gibi saygın bir dedektifin sırf onunla yatağa gitmedim diye beni kovacağına inanamamıştım.”

“Çünkü sen çimen kadar yeşil bir otsun Küçük Nell,” dedi Nancy alaycı bir şekilde. Hayretle başını salladı. “Polis Akademisi’nde bir numara olan ve iki yılını orduda geçiren bir kızın nasıl bu kadar saf olabildiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Houston’daki herkes Ban Lackland’ın ne kadar ünlü bir çapkın olduğunu bilir. Buna rağmen sen hâlâ onun sana babacan duygularla yaklaştığını düşündün.”

“Ama çok tatlı bir karısı vardı,” diye Honey karşı çıktı. “Ve ayrıca ofisteki o geceye kadar bana hiçbir şekilde başka türlü yaklaşmadı.”

“Bunların hepsi bağlama çekmekten başka bir şey değil,” dedi Nancy. Ses tonu ironikti. “Mükemmel bir sigorta poliçesi. Bir ara hatırlat bana da sana eski kocamı anlatayım. Sigorta konusunda mükemmeldi.”

“Senin gibi birini kaçırdığı için de çok ahmakmış,” dedi Honey öfkelenerek. “Bazı erkekler ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller.”

Nancy hınzır bir gülüş attı. “Merak etme canım. Beni tanıyan her erkek onlar için nasıl bir ödül olduğum konusunda emin oldular.” Fannin’e doğru bir sol yaptı, ardından da gidecekleri yer olan otelin arkasındaki yola doğru sağa sapıp devam etti. Büyük ihtimalle otelin mal giriş çıkışı için kullanılan çift kanatlı büyük kapısına varmadan biraz geride arabayı durdurdu. Farları söndürdü. Arabanın içindeki lambayı yakmak için tavana uzandı.

“Honey,” dedi, yüzü ciddi bir ifade almıştı. “Bunu unut. Kendini böyle bir riske atacak kadar kötü durumda değilsin. Başka işler de olacaktır.”

“Şimdiye kadar kapımızı çalan başka birini hatırlamıyorum,” dedi sert bir şekilde.

“Büroyu açalı henüz altı ay oldu. Onlara bir şans ver. İşinde iyisin, gerçekten iyisin. Lackland’ın sana karşı daha önceden farklı bir amaçla yaklaşmamasının sebebi, onun elindeki en iyi ajan olmandı. Ve eğer egosu bezelye kadar bey-ninden daha büyük olmasaydı hâlâ orada devam edecektin.”

“Ve karnımız aç olmayacaktı,” diye karşılık verdi Honey pişmanlıkla. Başını salladı. “Biliyorsun bu işe ihtiyacımız var Nancy, ne kadar riskli olursa olsun. Bu işin parası olmadan gelecek ayın kirasını bile ödeyemeyiz.” Bu geceki işin tüm stresine rağmen gülümsemeye çalıştı. “O kadar da tehlikeli değil. Prens Rubinoff’un süitine vardıktan sonra büyük ihtimalle sadece yarım saatlik bir iş. Tek yapmam gereken Bayan Gomez’in mektuplarını bulmak ve yoluma bakmak.” Alaycı bir gülümsemeyle ekledi. “Onun gibi bir adam mektupları yastığının altına koymuştur, böylece rahatça onlara bakıp keyiflenebilsin.”

Nancy kıkırdadı. “Bundan şüpheliyim. Bence Lusty Lance gibi bir adamın yastığının altında resmi olan kadın bundan gurur duymalı.” Gazeteyi topladı ve resme alıcı gözle baktı. “Tanrım, çok yakışıklı bir erkek. Şu yüze bak. Adonis... ufak tefek yaramazlıklarıyla...”

“Magazin haberine göre ufak tefekten biraz daha fazla”

dedi Honey iğneleyici bir biçimde resme bakıp gülümserken.

Gönülsüz de olda Nancy'nin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Güçlü ve düzgün yüz hatları ve biçimli dudaklarıyla gazetede ki resmi bakan gözleri kendine tutsak ediyordu. Güçlü ve keskin yüz hatlarıyla ve biçimli dudaklarıyla bu yüz çok çekiciydi. Hınzırca parlayan gözler ise yakışıklılığını daha da artırıyordu. "Eminim ki Bayan Gomez de onlarla aynı fikirdedir."

Yine de uzanıp Nancy'den kâğıdı aldı. Etkileyici olduğunu düşünme konusunda yalnız olmadığını gördü. Prens Anton Sergei Lancelot Rubinoff dünyaca ünlü bir karizmaya sahipti. Balkanlardaki Tamrovia krallığının genç oğlu, Oxford'da koleje başladığından itibaren medya için bulunmaz bir nimet olmuştu. Ona "Lusty* Lance" lakabını takmışlardı. Bu lakap onun yalnızca dehşetli yatak odası maceralarını anlatmıyordu, aynı zamanda sınırsız derecede maceraya düşkün kişiliği ve hayatına da uyuyordu. Otuzlarının başında Honey'sin hatırlayabildiğinden daha çetrefilli bir hayata sahipti.

Söylentilere göre kral ve kraliçe oğullarını serseri buldukları için pek tasvip etmiyorlardı. Amcası Nicholas ilgileniyordu onunla daha çok. O da Şeyh Karim Ben Raschid'in tek kızıyla evlenmişti. Genç Lance çocukluğunun çoğunu Sedikhan'daki amcasının yanında geçirmişti. Afallatıcı derecede petrol zengini olan şeyhliğin hükümdarı olan şeyh, kü-

* Lusty: Güçlü, canlı, kuvvetli.

ük Lance için bir fon ayırmıştı. Yirmi birinci doğum gününde topraklarında bütün Tamrovia'yı satın almasına yetecek kadar petrol çıkan birkaç arazinin tapusunu verdi. Lance'ın Houston'a beraber geldiğı kişinin amcası Nicholas'ın oğlu Alex Ben Raschid olduğunu düşündü Honey.

“O karizmatik görüntüsünün altında ne ateşler yakıyor olabilir mi?” diye sordu Nancy imalı imalı, gözleri gazetede ki fotoğrafa kitlenmiş Honey'e bakarak. Honey çevik bir hareketle gazeteyi katlayıp arka koltuğa fırlattı. “Saçmalık,” dedi birden parlayarak. “Belediye başkanının vereceğı partinin ne zaman başladığını bulmaya çalışıyordum sadece. Dokuzdaymış. Büyük olasılıklı parti başlamadan önce başkanla akşam yemeğı yiyeceklerdir.” Saatine baktı. “Saat sekizi on geçiyor. Şu an süitine çıkmak için uygun zaman. Raphael'in güvenilir biri olduğuna emin misin?”

Nancy başını salladı. “Erkek kardeşimin arkadaşı. Onunla ilgili endişe etmen gereken tek şey seni boş bir odaya atmak için aklını çelmeye çalışması olabilir ancak. Güzel sarışınlar için büyük bir şeyi var.”

Honey alaycı bir şekilde, “Diğer erkekler gibi mi?” dedi. “On altı yaşında yetimhaneden ayrıldığımdan beri aynı şeyle savaşıyorum. Hepsi aynı şeyi düşünüyor, dünyadaki tek rolü evde yatağın üzerine sırtüstü uzanmak, özellikle kendi yataklarında yatıp onları beklemek olan bir üreme tanrıçası olarak görüyorlar beni.”

“Bana böyle davranmadıklarına göre çok şanslı olmalıym,” dedi Nancy şaka yollu takılarak, bir taraftan da araba-

nın kapısını açıp inen Honey'e imrenerek bakıyordu. "Sana benzemek için neredeyse seksi bırakacağım." Göz kırparak devam etti. "Tabi ki seksi bırakırsam sana benzememe gerek de kalmaz."

Honey Winston bacaklarını saran daracık ince taytıyla alay ederek küçümsediği üreme tanrıçasına benziyordu. Ayakta dururken uzun ince bacaklarının üzerinde yükselen ince beli ve dolgun göğüsleriyle şehvet dolu bir görünümü vardı. Yüzü tutkulu alt dudak kıvrımı ve dumanlı bakan koyu menekşe rengi gözleriyle son derece etkiliydi. Saçları parlak beyaz altın rengindeydi, saçlarının etkileyiciliğini örtmek için saçlarını toplayıp bant takıyordu. Bir ara kısa kestirmeyi düşünmüştü ama bu sefer de kısa saçlar dalga dalga havalanarak daha iç gıcıklayıcı bir etki yaratmış, saçlarının verdiği cazibeyi artırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Cazibenle ilgili bir problemin olduğunu fark etmemiştim," diye karşılık verdi Honey.

"Fena değilim," dedi Nancy göz kırparak. Yirmili yaşlarının sonlarında Nancy Rodriguez melez teni, Meksikalılara has büyük, koyu, parlak gözleriyle çekiciden öte mükemmeldi. Orta uzunluktaki kestane rengi saçları çingene kökenlerinden dolayı kıvrır kıvrırdı ve bu ona çok farklı bir hava katıyordu. "Seni beklememi istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Honey başını salladı. "Mektupları aldıktan sonra bir taksiye atlayıp eve döneceğim." Teskin edici bir şekilde gülerek, "Eve varır varmaz seni arayacağım," dedi.

“İyi yaparsın,” dedi Nancy sert bir tavırla. “Ya da Prens Rubinoff’un kapısına dayanırım.” Suratını astı. “Her ne kadar bir numara almam gerekse de.”

Honey kıkırdadı. “Kama Sutra yirmi iki nasıl?”

“Onun gibi bir şey,” diyerek onayladı, yüz ifadesi birden ciddileşti. “Dikkatli ol Honey.”

“Her zaman,” dedi Honey sakın bir şekilde. Arabanın kapısını kapattı, otelin iki kanatlı büyük kapısından içeri girmeden önce her şey yolunda der gibisine el salladı.

Servis masası holdeki asker yeşili halının üzerinde, alt rafında sürpriz bir misafir olduğu hâlde yumuşakça ilerliyordu. Honey masa örtüsünün altında ayaklarını toplamış, masanın altındaki bölmede iki büklüm kıvrılmış merakla bekliyordu.

“İyi misiniz?” diye seslendi Raphael gülümseyerek. “Neredeyse geldik Bayan Winston. Bir sonraki koridor.”

“İyiyim,” diye yalan söyledi Honey, bu lanet olası servis masasının altındaki iki büklüm pozisyonundan çıkıp ayağa kalktığı anda güç bela yürüyeceğini bile bile. Raphael’e yakınmanın yararı yoktu. Çocukcağz bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yapmıştı.

Her şey kırk dakika önce otelin arka kapısında bu Latin bellboyula buluştuğunda kötü haber bombardımanına yakanmasıyla başladı. Otelin özel müşterileri için alınan güvenlik önlemleri beklenmedik bir şekilde sıkılaştırılmıştı. VIP süitlerindeki kapı kilitleri değişmiş ve yeni anahtarlar sadece güvenlik görevlilerine verilmişti. Bu da yetmezmiş gibi Prens

Rubinoff, Belediye Başkanı'yla akşam yemeği planını iptal etmiş, akşam yemeğini River Oaks'tan partiye gitmek için ayrılmadan evvel kuzeniyle beraber kendi süitinde yemişti.

Honey hayal kırıklığına uğramış bir hâlde beklerken Raphael alternatif bir planla çıkageldi. Odaya yemek getiren garsonu servisi kendisi yapması için ikna etmişti, böylece Honey'i de servis masasının altında gizlice odaya sokacaktı. Prens Rubinoff ve Alex Ben Raschid yemek yerlerken o da masanın altında saklanacaktı. Odadan ayrıldıklarında gizlendiği yerden çıkarak işine bakacaktı. Raphael planının çok zekice olduğunu düşünüyordu, en azından Honey'yi içinde bulunduğu çaresiz durumdan çıkartabilirdi. Kusursuz bir plan olmasa da o şartlar altında bundan başka bir çıkar yol yok gibi görünüyordu.

Servis masası durdu, Honey, Raphael'in kapıya yavaşça vurduğunu duydu. Sonra birtakım sesler geldi ve servis masası yeniden hareket etti. Bu kez halı değişmişti, masa kırmızı desenleri olan, kaliteli olduğu her hâlden belli, parlak tüylü peluş bir halının üzerinde ilerliyordu. Servis masası tekrar durdu. Yeniden sesler gelmeye başladı; Raphael'in, diğer iki kişinin ve yavaşça kapanan kapının sesleri.

Honey tek başınaydı. Bütün yapması gereken önündeki kırk beş dakika boyunca sessizce hareketsiz bir şekilde durmaktı ve sonra işini halledip evinde olacaktı. Tüm bunların bu kadar kolay olmayabileceğini düşündü. Daha şimdiden sol bacağına kramp girmişti bile. Bu lanet olasıcalar neden bir an önce oturup yemeklerini zıkkımlanmıyorlardı ki?

Beyler onu memnun edeceğe benzemiyordu, odad3r gelen kristal bardakların yumuşak ınlamasını duyunca bun2 emin oldu. Mükemmel. Yemekten önce keyifli bir içki iceklerdi. Adımlarının sesleri geliyordu, odada gezinerek içkilerini yudumluyor olmalıydılar. Birden sesleri belirgin şekilde yükseldi.

“Biliyorsun başkan bundan pek hoşlanmayacak Lance.” Derinden gelen bir ses yavaşça yükseliyordu. “Bu tür şeyleri hoş karşılamayan bir adam o.”

“Canı cehenneme. Bugünden itibaren daha üç gün boyunca bu bürokratik işkenceye dayanmak zorundayım Alex. Bunun bir tatil olacağını söylemiştin bana.”

“Sabırlı ol,” diye yatıştırmaya çalıştı Ben Raschid. “Birkaç sosyal etkinlik ve sonra biraz oyun oynamak için özgür olacağız. Houston gibi teknolojik açıdan zengin bir şehirle diplomatik bağlar geliştirmenin kimseye bir zararı olmaz.”

“Bu gezinin içine iş dalaveresi sıkıştıracağını tahmin etmeliydim.” Rubinoﬀ’un sesindeki öfkenin altında keyifli bir tını seziliyordu. “Büyükbabandan işleri devralmadan önce son kez alem yapmak için beni seninle gelmeye ikna etmeye alışmıştın, hatırlatırım. Ama burada hâlâ iş peşinde koşturuyorsun. Sanırım Zürih’te olsam daha iyiydi.”

Honey, yüzlerini göremediği insanların seslerini dinlemenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. İki de İngilizce konuşuyordu. Her ikisinin de Oxford’a gittikleri düşünöldüğünde bu garip değildi ama öyle bir eğitim kurumunda okudukları için daha üst seviyede bir aksanla konuşmalarını bek-

liyordu. Ben Raschid, İngilterelilere has bir aksanla konuşuyordu, Lance Rubinoff'un ise agresif bir Amerikan aksanı vardı.

"Her tarafı karla çevrili bir manzaradan sıkılıyordun," diye cevap verdi Ben Raschid. Bir çakmak sesi geldi. Kısa bir aradan sonra devam etti. "Bir değişikliğe ihtiyacım var diye kendin söylemiştin."

Oh! Aman Tanrım! Honey adamlardan birinin sigara içebileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Lütfen Ben Raschid masadan uzak otursundu. Honey'in sigaraya karşı alerjisi vardı ve sigara dumanı bir süre sonra onda şiddetli bir hapşırık krizine yol açıyordu.

"Beni zayıf tarafımdan yakaladın," dedi Rubinoff kaygısızca. "Kızıl saçlı Olimpik buz patencisini biraz sıkıcı buluyordum. Sürekli tepemde dırdır edip duruyordu."

"Dırdır etmek mi?" diye sordu Ben Raschid şaşırarak. "Kadın senin için resmen deli oluyordu. Ellerini üzerinden alamıyordu bir türlü."

Oh Tanrım, bu sigara dumanıydı ve Ben Raschid büyük olasılıkla hemen yanı başında olmalıydı. Honey burnunda ilk karıncalanmaları hissetmeye başladı.

"Oh, onun şevkini kınayamam," dedi Rubinoff hafif düşünceli bir şekilde. "Sorun onun sapıklığıydı. Buzun üzerinde yapmak istiyordu."

Kısa bir sessizliğin ardından Ben Raschid sordu:

"Neyi?"

Rubinoff, Honey'in gözlerinin faltaşı gibi açılmasına

neden olan o kelimeyi söyledi.

Ben Raschid bir kahkaha patlattı. “Tanrım, hem de çıplak ha?”

Rubinoﬀ da gülmeye başladı. “Tabi ki. Bunun çok uç bir deneyim olacağını düşünüyordu,” dedi pişmanlık duyarak. “Ne yazık ki bunun için biraz yaşlandım. On yıl önce olsa yapardım.”

“On *hafta* olsa yapardım diyecektin herhâlde,” diye düzeltti Ben Raschid. “Kadın seni olağandışı sakın modunda yakalamış olmalı.”

Honey’in burnundaki karıncalanma dayanılmayacak boyutlara geldi. Neden Ben Raschid nargile içmiyordu ki? Ortadoğulu şeyhlerin nargile içtiğini hiç kimse söylemedi mi ona bugüne kadar?”

“Belki,” diye kabul etti Rubinoﬀ. “Kapalı bir alanda bunu yapmayı teklif etseydi daha uysal olabilirdim ama o ısrarla vahşi doğanın koynunda yapmak istiyordu. Yılın bu zamanları İsviçre’de hava buz gibi.”

İşte geliyordu. Bu neden olmak zorundaydı ki? Neden her şey planladığı gibi gitmiyordu. Bu hiç adil değildi, lanet olsun!

“Bunun şevkini nasıl da kırdığını görebiliyorum,” dedi Ben Raschid ciddi bir şekilde. “Belki soyunmadan...”

Patlayan hapsirık sesiyle cümlesi yarım kaldı. İlkini ardından iki hapsirık daha izledi. Sonra odada etkileyici bir sessizlik hâkim oldu. Honey kendini olacaklar için hazırlayarak beklemeye başladı.

Servis masasının örtüsü yukarı doğru kalktı ve Honey karşısında şeytan görmüş gibi bir yüzle burun buruna geldi. Kendi gözlerinin tam karşısındaki parlak mavi gözler şeytansı bir bakışla fıldır fıldır dönüyordu. Gözleri yüzünde durmadan önce iki büklüm şekli üzerinde dolaştı.

“Seni ordövr olarak mı almamızı tavsiye edersin yoksa tatlı olarak mı?” diye kibarca sordu Rubinoff. Yere çömeldi, böylece ikisi de aynı seviyeye geldiler.

Honey umutlu gözlerle bakarak, “İnanır mısınız bilmem ama ben otelin kalite kontrol görevlisiyim. Yemek servisini kontrol ediyorum,” dedi.

Rubinoff başını havaya kaldırarak, “Hayır, inanacağımı hiç sanmıyorum,” dedi yavaşça.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye cevap verdi Honey ümitsizce. “Sanırım buradan çıkmama yardım edebilirsiniz.”

Onu metal kafesinden çıkarmak için elini uzatıp, “Memnuniyetle,” dedi prens resmî bir tavır takınarak. Honey doğrulup ayağa kalkınca bir ıslık eşliğinde kelimeler ağzından döküldü. “Sizi hafife almışım. Sizi sadece tatlı olarak düşünmek yanlış olur, İskandinav usulü bir açık büfe olmalısınız.”

Ama Honey bu zekice benzetmeyi anlayacak durumda değildi. Sigara dumanının onu ne kadar da çok etkilediğini düşünmekle meşguldü. Ben Raschid servis masasının biraz ötesindeki koltukta, elinde Honey’in bu hâle düşmesine neden olan kahverengi sigarasıyla bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Sigara inceliğine rağmen çok sert olmalıydı, o andan itibaren Honey artık masa örtüsünün filtre etkisinin de

altında değildi, tamamen dumana maruz kalmıştı. Midesi ge-mide sallanıyor gibi bulanıyor, baş döndürücü bir bulantı his-sediyordu. Fenalaşmaya başlamıştı. “Oh hayır,” diye garip bir şekilde inleyerek odanın diğer ucundaki ipek perdeli pen-cereye doğru koştu.

Perdeyi çekip pencereyi açmaya çalışırken, “Tanrım, at-layacak,” diye bağırdı Rubinoff. “Seni küçük aptal. Yirminci kattayız.”

Honey pencereyi açmayı başarıp kendini aşağıya sarkı-tarak derin derin nefes almaya çalışırken iki güçlü kol belin-den yakaladı.

“Deli misin?” diye öfkeyle bağırdı Rubinoff. “Ölebilir-din. Kahretsin, senin derdin ne?”

Temiz hava mide bulantısını yatıştırmaya başladı ama cevap vermeden önce birkaç derin nefes daha aldı. “Atlama-ya çalışmıyordum,” diye soluk soluğa cevap verdi. “Sadece fenalaştım ve biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı.”

“Anlıyorum,” dedi Lance Rubinoff yavaşça, elleri hâlâ belini sıkıca kavıyordu. “Kaçmayı düşünmüyordun yani, pe-ki sonra?”

Honey başını salladı, hâlâ derin derin soluk alıp veri-yordu.

Rubinoff biraz daha yanaştı, elleri belinden yukarı doğru çıkmaya başladı, tam göğüslerinin altında durdu. “İntiharı düşünmedin yani?” diye sordu yumuşak bir şekilde.

“Tabi ki hayır,” dedi Honey. “Şimdi gitmeme izin verir misin?”

“Belki bu o kadar da iyi bir fikir olmayabilir,” dedi tatlı bir ses tonuyla. Ellerini hafifçe kıpırdatmasıyla göğüslerini avuçlarının içine aldı. “Fenalaştığını söylemiştin. Ya başın dönseydi ve pencereden aşağıya düşseydin?”

“Artık başım dönmüyor,” dedi Honey soluksuz bir şekilde. Bu aslında o kadar da doğru değildi. Baş hafiften dönüyordu, göğüslerini kavrayan güçlü ve nazik eller, onları saran esnek kumaşın altında ateşler yakıyor gibi görünüyordu.

“Emin misin?” diye fısıldadı Rubinoff. “Uluslararası bir kriz yaşamak istemeyiz, biliyorsun. Manşetleri düşünebiliyor musun? Lascivious prensi odasına gizlice giren beklenmedik güzel misafiri camdan aşağı attı.

Honey çaresizce gülümsedi. Bu adam tam bir çılgındı. “Bundan kesinlikle eminim,” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Yazık,” dedi Rubinoff ve ellerini gönülsüzce göğüslerinden indirdi. Geri çekildi ve Honey dönerek onunla yüzyüze geldi. Mavi gözleri parıl parıldı. “Aklı başında hiçbir insan senin gibi güzel bir şeyi hangi durumda olursa olsun atacağıma inanamaz.” Oyun yapar gibi tek kaşını havaya kaldırdı. “Eğer o derece şiddetli klostrofobin var idiyse, benimle karşılaşmak için bu küçük servis arabasına tıklılmaktan başka bir yol düşünemedin mi?”

“Ben klostrofobik değilim,” dedi Honey tersleyerek. “Hepsi şigara dumanı yüzünden. Sigara dumanına alerjim var.” Alaylı ve keyifli bir gülüşle onlara bakan Ben Raschid’i eliyle işaret ederek, “Ona sigarayı söndürmesini söyle,” dedi.

Söz dinler bir tavırla Alex'e dönerek, "Sigarayı söndür Alex," diye emir verdi alaycı bir tonda.

Ben Raschid gayet itaatkâr bir şekilde, "Emredersiniz," diyerek sigarayı hemen kristal kültablasında söndürdü. "Başka bir emriniz?"

Rubinoﬀ da Honey'e dönerek tekrarladı. "Başka bir emriniz?"

Honey başını salladı.

"Hepsi bu kadar Alex," diye karşılık verdi Rubinoﬀ gayet ciddi bir tavırla. "Eğer fikrini değiştirirse sana haber vereceğiz."

Harfleri yayarak, "Güzel," dedi Ben Raschid. "Şimdi onu buraya getir de daha yakından bir bakalım."

Rubinoﬀ, "Hazretleri," diyerek elini alaycı bir şekilde uzattı. Koluna girerek törensel bir şekilde onu odanın diğer tarafındaki Ben Raschid'in önüne götürdü. Tam önüne varınca kendisi de kuzeninin yanına koltuğa oturdu. Honey kendini tepeden tırnağa süzen bu iki adamın önünde açık artırmaya çıkarılmış bir köle gibi hissediyordu. Bu durumda kendini koruma içgüdüsüyle onlara küstahça gözlerini dikti.

İki adam da bronz tenliydi, koyu renkli takım elbise giymişlerdi. Boyları uzundu. Kuzen olmalarına rağmen birbirlerine çok benzemiyorlardı. Prens Rubinoﬀ'un koyu kestane saçları ve ateşler çakan ışıltılı mavi gözleriyle Alex Ben Raschid'in simsiyah saçları ve parlak kapkara gözleri kontrast oluşturuyordu. Ten renklerindeki kontrasta rağmen onları asıl birbirinden ayıran yüzlerindeki ifadenin farklılığıydı.

Lance Rubinoff'un yüzü son derece canlı, içindeki ya-
şam enerjisini cesurca dışa vuran bir özelliğe sahipti, öyle ki
Honey ona bakarken kendine rağmen onun göz alıcı coşkun
ifadesinin byleyiciliğine kapılmıştı. Öte yandan Ben Raschid'in ise tamamıyla temkinli, kendini asla ele vermeyen, hafif müstehzi bir ifadesi vardı. Eğer o simsiyah saçların ve so-
ęuk yüzün ardında bir tutku vardıysa bile bu ancak o izin ver-
diğinde ortaya çıkabilirdi.

"ok hoş," dedi Ben Raschid koltukta arkasına doğru yaslanırken. Gözleri Honey'in vücudunun alt taraflarında ge-
ziniyordu. "Harikulade bacaklar. Onun için seni harcayabi-
lirim."

Gözlerini Honey'den ayırmadan, "Bunun imkânı yok," dedi Rubinoff yumuşak bir ses tonuyla. "O benim. Ona bak-
tığımda sanki fitilimi ateşlemiş gibi yakıyor beni. Sanırım Başkan'a bu akşamki davetine teşrif edemediğim için özür-
lerimi iletceksin. Bu gece çok yoğun olacağımı dşnyo-
rum."

Honey öfkeyle kaşlarını çattı. "Sanki parçalara ayrılacak bir sığır etiymişim gibi bakıyorsunuz bana."

"Hem de en lezzetli yerinden," diye mırıldandı Rubinoff kendinden geçmişçesine. Honey'in öfkeli bakışlarını görünce toparlanarak, "zr dilerim, lütfen devam edin. Bir şey sy-
lyordunuz," dedi.

"Benimle ne yapmak istediğinizi sormak istiyorum," dedi Honey gerilmiş bir hâlde.

Rubinoff, "Ama bunu zaten söyledim tatlım," diye onu

kibarca uyardı. “Böyle bir ustalık bir ödülü hak ediyor. Katılmayı planladığımı partiyi iptal edip seninle yatakta harika bir gece geçireceğiz.” Hınzır hınzır güldü. “Belki yarın da.” Kendini tasdik edercesine başını sallayarak, “Tanrım, sen çok zeki bir kediciksin. Cleopatra bile senden ders almalı,” dedi.

“Cleopatra mı?” diye sordu Honey.

“O da kendini bir halının içinde gizleyerek, çaktırmadan Ceasar’ın odasına girmişti,” diye açıkladı sabırlı bir şekilde. “O dönem eldeki malzemeye en iyisini yapmış. Acaba bu servis masaları eski Mısır’dan gelmiş olabilir mi? Bayan...” Sesi soru sorar tonda yavaşladı.

“Honey Winston,” diye cümlesini tamamladı. Adamların bakışları birden değişti. “Aktrist misiniz?” diye sordu Rubinoff. “Hayır,” diye hemen karşılık verdi Honey. Adının bu şekilde algılanmasına hep sinirlenirdi. “Bu benim gerçek isimim. Doğduğumda annem, saçlarım bala benzediği için bu ismi vermiş bana.”

“Ondan sonra hatırı sayılır ölçüde rengi açılmış saçınızın,” dedi Rubinoff yumuşak bir ses tonuyla. “Şu an ay ışığında parlayan karlar gibi görünüyor saçınız. Saldığınızda nereye kadar iniyor?”

Karşısındaki gözlerin yumuşaklığı ve parlaklığıyla hipnotize olmuş bir şekilde kendiliğinden, “Neredeyse sırtımın ortasına kadar,” diye cevap verdi Honey. Sonra kendine gelmek için kafasını salladı. “Saçlarımın uzunluğu nasıl bir hayatı farklılık yaratacak?” diye sordu sinirle ayağını yere vurarak.

“Uzun saç seviyorum ben,” diye açıkladı Rubinoff son derece makul bir şekilde. “Uzun saç bende bir fetiş.”

“Eminim ki sizin durumunuzdaki bir insanın birkaç tane fetişi vardır,” diye cevabı yapıştırdı Honey. “Küçük kayakçının arzusuna yanıt vermemenize de çok şaşırdım doğrusu.”

Rubinoff birden afalladı. “Doğru ya. Saklandığın yerden tüm konuştuklarımızı duydun, değil mi?” O kadar sıcacık gülümsedi ki Honey’in neredeyse nefesi kesilecekti. “Bu fikir sana uyar mı? Bunu seninle yaşamaktan çekinmezdim tatlım. Soğuğu hissetmezdim bile.”

Honey sakinleşmek için ona kadar saydı, yavaş yavaş konuşmaya özen göstererek, “Hayır, bana uymazdı. Sizinle buzda seks yapmak istemiyorum ya da yatakta ya da Everest’in tepesinde. Hiçbir şekilde sizinle seks yapmak istemiyorum. Yeterince açık mı?” dedi.

“Everest’i önermemiştim,” dedi Rubinoff. Dudakları hınzır bir gülümsemeyle büzüldü. “Ama kötü fikir değil. Temiz hava erotizmi epeyce perçinleyebilir. Bunun üzerine tekrar bir düşünsen iyi olur bence.” Ben Raschid’e dönerek merakla, “Sen birçok dağ tırmanışı yaptın Alex. Yılın bu zamanı Everest’e tırmanmak için uygun mudur? Ne dersin?” diye sordu.

Ben Raschid düşünceli bir edayla burnunu kaşıdı. “Pek sanmam,” dedi uyuşuk uyuşuk. “Ben olsam havanın sertliği biraz daha kırılgana kadar mesela bir ay ya da daha fazla beklerdim.”

“Neden beni dinlemiyorsunuz,” diye çıkıştı Honey. “Bu-

raya sizinle yatmak için gelmedim. Bayan Gomez'in mektuplarını almak için geldim." Hüsrana uğramış bir şekilde elini sıkıca toplanmış saçlarına götürerek, tokaları dağıtmaya başladı. "Eğer böyle egoist bir bencil olmasaydınız ve mektupları saklamakta ısrar etmeseydiniz bunların hiçbirisi olmayacaktı."

"Mektuplar mı?" diye sordu Ben Raschid. Tek kaşını merakla havaya kaldırarak, "Anılarını biriktirmeye mi başladın Lance?"

"Tabi ki hayır," diye cevap verdi Rubinoff, hâlâ o sıcak, eriten gülümsemesiyle Honey'e bakmaya devam ediyordu. Honey ona böyle bakmamasını diliyordu. İster istemez etki leniyordu bakışlarından. "Manuela Gomez mi? Manuela'dan mektup aldığımı bile hatırlamıyorum. Onun arkadaşı mısın tatlım?"

"Mektupları almam için beni kiraladı," dedi Honey. Onu dinlemeye başladıkları için biraz olsun rahatlamıştı. "Ben özel dedektifim." Suçlarcasına Rubinoff'a baktı. "Çok üzgündü. Mektupları geri almak için size yalvardığını ve ona sadece güldüğünüzü söyledi."

"Özel dedektif mi?" diye sordu Rubinoff tatlılıkla. Başını sertçe salladı. "Senin gibi hoş bir kadının yapacağı bir iş değil bu. Kendini türlü türlü tehlikelere atmak zorunda kalıyorsun, yabancı iki erkeğin otel odalarına gizlice girmek gibi."

Gözleri arzu dolu bir bakışla kıvrımlarında ve dasdar taytının çevrelediği uzun, biçimli bacaklarında gezindi. "Özel

dedektiflerin hepsinin uzun pardösü giydiklerini ve Sherlock Holmes şapkalarından taktıklarını sanırdım. Ama kabul etmiydim ki bu tarz bir giyimi kesinlikle tercih ederim tatlım. Normalde çalışırken bu şekilde mi giyiniyorsun yaksa otel odası soygununa mı özel bu giysiler?”

“Tabi ki normalde böyle giyinmiyorum,” dedi öfkeyle. “Buraya vardığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Havalandırma kanalından ya da bunun gibi başka bir yoldan içeriye girme ihtimaline karşı böyle dar giyindim.”

Rubinoﬀ başını kaldırıp duvardaki yirmi santimetreka-relik havalandırma deliğine bakarak bir süre düşündü. Sonra gözlerini yeniden esnek kumaşın sardığı Honey’in büyük göğüslerine çevirdi. “Ordan asla geçemezdin canım,” dedi ciddi bir şekilde.

“Bunu şimdi anlıyorum,” diye cevap verdi Honey. Bayan Gomez’in mektuplarını bana verecek misiniz, vermeyecek misiniz?”

“Bahsettiğin şeye dair en ufak bir fikrim yok,” dedi Rubinoﬀ uyuşuk bir şekilde ayağa kalkarken. “Ama bunu anlamaya niyetliyim. Manuela’ya bir telefon açacağım, bakalım ne istiyormuş.” Honey’e doğru bir adım yaklaştı. “Saçlarındaki tokaların geri kalanını da çıkarsak iyi olur bence. Nasılsa düşecekler,” diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla. Bakışları Honey’inkilerle çakıştı. Honey geri kalan tokaları çıkaran sol elini saçlarında hissetti, ta ki upuzun, beyaz altın gibi parlayan saçları bir görsel şölen şeklinde omuzlarından aşağı üzerine düşene kadar.

“Tanrım, olağanüstü,” diye boğuk bir sesle inil dedi Rubinoff. “Çok güzel bir şey bu, öyle değil mi Alex.”

“Harika,” diyerek Alex de ona katıldı. Ama ses tonu daha çok kendini bir anda kaptıran Rubinoff’u tenkite yönelikti.

Honey derin bir nefes aldı ve geri çekildi. “Ben bir ‘şey’ değilim,” dedi sertçe. “Ben zeki, iş sahibi bir insanım. Sizin keyfinize hitap edecek diğer küçük seks oyuncaklarınız gibi seks objesi değilim.”

“Ve ruhumuza da,” dedi Rubinoff. “Kahretsin, bu ne tatlı bir şe.. kadın böyle,” diye bozuntuya vermeden düzeltti cümlesini. Arkasını dönüp odanın diğer tarafındaki kapıya doğru ilerledi. “Yatak odası ses tonumla Manuela’yı arayacağım,” diye devam etti enerjik bir şekilde. Ben gelmeden misafirimizin gitmesine izin verme Alex.” Diğer odaya açılan Kapıya gelince durup arkasını döndü, mavi gözlerini kırptırarak, “Ve saçlarını toplamasına da izin verme,” dedi.

Bu tarz bir yaklaşımdan hayatı boyunca nefret etmişti Honey ama neden şimdi bu adama karşı öfkelenmemişti. Neden kendini böylesine etkilemişti.

“Hep böyle midir?” diye sordu şaşkın bir şekilde. Gözleri hâlâ kapanan kapıdaydı.

Ben Raschid omuzlarını silkerek, “Çoğu zaman,” dedi. “Oturmaz mısınız Bayan Winston. Lance’in gelmesinin biraz zaman alacağını düşünüyorum. Hatırladığım kadarıyla Manuela Gomez bazen biraz geveze olabiliyor.”

Honey koltuğa doğru ilerleyerek kuştüyü minderlerin üzerine oturdu. Gözü hâlâ Rubinoff’un girdiği kapıya sabit-

lenmişti. “Tam bir kaçık,” dedi pozitifliği yüzünden okunarak.

Ben Raschid kafasını salladı, kara gözleri düşünceli bir şekilde onunkileri yakaladı. “Hayır,” diye karşı çıktı sakince. “Gerçekte çok zekidir. Görüntü insanı bazen yanıltabilir. Rafael Sabatini’yi okudunuz mu hiç?” Honey’in soru dolu bakışları karşısında sözlerine devam etti.

“Orada bir soytarı var. Bana hep Lance’i hatırlatır.” Bir alıntı yaptı. “Gülme yeteneği ve dünyaya alaycı gözlerle bakabilme yetisi doğuştan hediye edilmişti ona.” Alaycı bir gülümsemeyle, “Nüansı fark edeceksin. Eğer bir adam dünyanın kaçık bir yer olduğunu düşünürse, ondan hayatı ciddiye almasını nasıl bekleyebilirsin ki?”

“Hayatı böyle hafife alamayan insanlar için bu pek na- hoş bir durum olsa gerek,” diyerek onu onaylamadığını belirtircesine kaşlarını kaldırdı.

“Bugüne kadar çevresinden bir şikâyet aldığını sanmıyorum.” Kara gözlerinden bir şüphe dalgası geçti. “Tanıştığı kadınların hiçbirinden almadığı kesin.”

Bunu söylemeye gerek bile yoktu. Baş döndürücü büyüleyiciliğinin ve olağanüstü canlılığının etkisine girerek bunu çok iyi anlamıştı zaten. Ama yine de inkâr etmek zorunluluğu hissediyordu. “Bayan Gomez’in bu kuralı ihlal ettiği çok açık.”

“Sana beklemeyi ve görmeyi öneriyorum,” dedi gayet kendinden emin bir şekilde. “Manuela küçük bir oyun oynuyor kanımca. Eğer Lance mektup falan yok diyorsa, demek ki eline geçmedi henüz. Lance’in herhangi bir konuda yalan

söylediğini asla görmedim. Dürüstlüğc körü körüne bağlı bir adamdır o.” Yüzünü ekşitti. “Onu bu yüzden şirket yöneticileriyle iş toplantılarına girmekten alıkoyuyoruz.”

“Onun bir işadamı olduğunu sanmıyordum.”

“Kimse ondan bir işadamı olmasını bekleyemez. Onun ilgi alanları başka,” dedi Ben Raschid pervasızca. “Büyükbabası hisselerini ona devrettiğinde tek şartı yönetim kurulu toplantısında benim kullandığım oyun aynısını kullanmasıydı. Lance’in sözünü tutacağını biliyordu. Önem verdiği kişilere tamamıyla sadıktır o.”

“Bayan Gomez gibi mi?” diye sordu Honey iğneleyici bir şekilde. “Onun nezdinde pek de vefakâr birine benzemiyor. O mektupları yok etmeye ya da kendisine geri vermeye ikna edemediği için çok korkmuştu. Prens Rubinoﬀ’la bir ilişkisi olduğunu kocasının öğreneceğinden emindi.” Ben Raschid kaşlarını çatı. “Bu genel resme pek de uymuyor. Çünkü Alonzo Gomez, karısı Manuela ketum olduğu sürece onun ilişkilerine karşı çok toleranslıdır. Üzerinden onca zaman geçtikten sonra niye şimdi telaşa kapılıyor ki?”

“Prens Rubinoﬀ’un ilişkileri ne zamandan beri sır olarak kalıyor?” diye sordu Honey sert bir şekilde.

Ben Raschid’in karanlık, sert yüzünü birden şaşırtıcı, sıcak bir gülümsemeye yandı. “İyi bir noktaya parmak bastın,” diye onayladı. “Sanırım bekleyip Manuela’nın ne dediğini görmemiz gerekecek, öyle değil mi?” Manuela’nın söyledikleri epey uzun olmalıydı Rubinoﬀ odaya gelene kadar bir on dakika daha geçti. Rubinoﬀ’un yüzündeki kötü ifade-

ye bakılırsa konuşmanın onu pek de memnun etmediği açıktı.

“Bu kadının bir pire kadar beyni var,” dedi Rubinoff, Honey’in oturduğu koltuğun etrafında yavaşça ilerleyip tam önünde durmadan önce. “Ve toplama kampındaki bir komutanınki kadar da ahlaki değerleri. Üzgünüm Honey.”

“Üzgün müsün?” diye sordu Honey oturduğu yerden doğrularak.

Yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle, “Manuela’nın bir şaka-sıymış bu,” diye açıkladı Rubinoff. “Şehre geldiğimizden beri onu aramamıştım ve o da benim dikkatimi çekmek için bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüş.” Kaşlarını çatıp somurtarak, “Tanrım, böyle oyuncu kadınlardan nefret ediyorum,” dedi.

“Ama burada olmayabilirdin,” dedi Honey gerisini Rubinoff’un nasıl getireceğini merak ederek.

“Ben yemekten kimliğini gizleyerek mekânı arayacak ve bir bahaneyle odaya gitmemi sağlayacakmış. Odamda onun tarafından gönderilen nefis bir sarışınla karşılaşmamı sağlayarak benim dikkatimi çekeceğini düşünmüş. Dediğim gibi pek de zekice değil. O sarışının Manuela’nın dünyadaki varlığını bile unutturacağını hesaplamadı herhâlde.”

“Oh, bilemiyorum. Bence gayet zekice,” dedi Honey yavaşça. Önce şaşırıp kalmış ve inanmamıştı olanlara. Ancak şimdi şimdi idrak etmeye başladıkça içinde o güne dek hiç hissetmediği bir öfke ateşinin içten içten büyüdüğünü hissediyordu. “Beni salak yerine koymak konusunda kesinlikle çok zekice bir plan. Sizin küçük sevgilinizin şu an keyfi çok

yerinde olmalı. Beni aptal yerine koymayı başardı.”

“Yaptığının tam bir aptallık olduğunu sana söyledim,” dedi Rubinoff ters bir şekilde. “Ve o benim sevgilim falan değil. Artık değil.”

Ancak Rubinoff’un söyledikleri Honey’in öfkesini daha da artırdı. Koltuktan sıçrayıp ayağa kalkarak Rubinoff’la yüzyüze geldi. Ellerini beline koyarak, “Yani oynadığı etki-leyici, küçük oyunla senin dikkatini çekmeyi başaramadı, öyle mi diyorsun?” diye sordu imalı bir şekilde. “Oysa ki ben bunun sizi eğlendireceğini düşünüyordum Majesteleri. Ama üzülme. Hiç şüphe yok ki hiçbir şeyden haberi olmayan bir insanın aptal yerine konması ilginizi çekmiştir.”

Rubinoff’un gözünde cevap verici bir öfke vardı. “Bu konuda bir suçum olduğuna inanmıyorum.” Derin bir nefes aldı ve biraz daha sakin konuşmaya çalıştı. “Sana çok üzgün olduğumu söyledim. Eğer biraz sakinleşirsen bunu nasıl telef edebileceğimizi konuşabiliriz.” Honey çıldırmış gibi odada bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Beyaz altın gibi parlayan saçları dağılmış bir oraya bir buraya savruluyordu. Yüzü öfkeden gerilmiş bir hâldeydi. “Bu durumu telafi etmek için ne yapmayı düşünüyorsunuz Ekselansları?” diye sordu kızgın bir şekilde. “Belki acımı hafifletmek için bana bir çek yazabilirsiniz. Benim gibi ayaktakımından birini yatıştırmak için bu çok kullandığınız bir yol, değil mi? Hanıma bir çek yazın ve o da nasıl aşağılandığını, alaya alındığını unutsun. Ne de olsa tüm bunlar sadece bir şakaydı!”

“Biraz haksızlık ettiğinizi düşünmüyor musunuz Bayan

Winston?” diye sakince sordu Ben Raschid. “Lance size bu oyunun bir parçası olmadığını anlatmaya çalışıyor sabahtan beri.”

“Oyun,” diye tekrarladı Honey acı bir şekilde. “Evet, doğru ismi koydun. Her şey bir oyun sizin gibi insanlar için öyle değil mi? İnsanları oyunlarınız için kullanırsınız ve sonra bir mendil gibi fırlatıp atarsınız. Kullanılıp atılacak bir şey olmak hiç hoşuma gitmiyor. Sizin o özel jet sosyetenizin bir üyesi olmayabilirim ama sizin hepinizden daha fazla insanım, hayatımı kazanmak için çalışmak zorunda olmam gerçeğine rağmen.” Voltasına ara verip Rubinoff’un önünde durdu. Öfkeden göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, yanakları yanıyordu. “Siz de bir ara bunu denemelisiniz. Karakter sahibi olmanız için harika bir yol, hani o yoksunu olduğunuz karakterden bahsediyorum. Aklınız nemfoman buz patencileri ve akli ancak böyle şeytanlıklara çalışan küçük mirasyedi kadınları yatağa atmaktan başka şeylerle de meşgul olursa belki bu gelişiminize az da olsa katkı sağlayabilir.”

“Sana katılıyorum,” dedi Rubinoff, dudakları kıvrılmaya başlamıştı. “Bence özel bir dedektifi yatağa atmak bunun için çok daha yararlı olurdu.”

Honey ona bağırmmamak için dişlerini sıktı. Bu adam iki dakika ciddi duramaz mıydı? “Bunu eğlenceli bulduğunuza çok memnun oldum,” dedi parlayarak. “Hem sonra, sizin gibi hevesli birinden başka ne bekleyebilirdim ki?”

Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Sinirden sırtı kasatı kesilmişti. “İyi geceler beyler, unutamayacağım ama tek-

rar yaşamak istemeyeceğim bir deneyim oldu benim için.” Kapaıyı hızla çarpıp kapattı arkasından.

“Her nasılsa, onun rencide olan duygularını yatıştırdığını düşünmüyorum,” dedi Ben Raschid alaycı bir şekilde ve içkisinden bir yudum aldı. “Sana hâlâ bozuk görünüyor.”

“Onu suçlayabilir misin?” dedi Rubinoff morali bozul bir hâlde kapanan kapaıya bakarken. “Lanet olası Manuela Gomez!”

Ben Raschid içkisini bir yudumda bitirdi ve yavaşça bir adım atarak, “Seni böyle etekleri tutuşmuş bir hâlde görmek de eğlenceliydi. Neyse, görkemli savaş tanrıçasının sahneye bir son nokta koymasına memnun oldum. Davete geç kalıyoruz. Sana elimizi çabuk tutup bir an önce yola koyulmayı öneriyorum.”

“Sen git. Ben aç değilim,” dedi Rubinoff düşünceli bir hâlde. Hâlâ az önce çarpan kapaıya bakıyordu. “Havada savrulan gümüş gibi parlak saçları ve ateş gibi yanan o koca gözleriyle gerçekten de bir savaş tanrıçasına benziyordu, değil mi?”

Ben Raschid gözlerini kısarak kuzeninin dalgın yüzüne baktı. “Hayal gücünü tutsak etmesi çok doğal,” dedi yavaşça. “Ama bilmem hatırlatmama gerek var mı, savaş tanrıçaları çok tehlikeli kadınlar olmakla ünlüdür.”

“Ama sıkıcı değil,” diye mırıldandı Rubinoff. “Kesinlikle hiç sıkıcı değil.” Birden dönerek odanın köşesinde, Sheraton yazılı gösterişli masanın üzerinde duran telefona doğru yöneldi. “Dışışleri Bakanlığı’ndaki arkadaşının sana ver-

diği kart hâlâ duruyor mu? Adı neydi onun?”

“Josh Davies,” diye cevap verdi Ben Raschid. “Sanırım kartı üst çekmeceye koymuştum.” Rubinoﬀ’un kartı buluncaya kadar telaşla üst çekmeceyi karıştırıp telefona sarılmasını merakla izledi. “Bu akşam büyük ihtimalle o da partide olacak. Neden hiç beklemeden onunla orada konuşmuyorsun.”

Rubinoﬀ kafasını salladı, ışığın altında saçları alev yalımları gibi parladı. “Sadece bir dakika alacak,” dedi heyecanlı bir şekilde. “Ve bir an önce başlamasını isteyeceğim.”

2

Ertesi sabah Honey ofis kapısından içeri girer girmez, “Tüm ayrıntıları anlatmadan elimden kurtulmana izin vermeyeceğimi biliyorsun,” dedi Nancy Rodriguez uygun bir dille onu uyarırcasına.

“Dün gece telefonda anlattım sàna.” Honey omuzlarını silkeleyip bir zamanlar Nancy’nin ofis gereçleri olarak alınmasında ısrar ettiğı, duvarda asılı oval aynanın önüne doğru yürüdü. Nancy’nin aynada yansıyan meraklı ve ısrarcı bakışlarından sakınmak için saçından aldığı tutamla oynuyordu.

“Bayan Gomez’in Ban Lackland derecesinde bir dişi

sıçan olduğu ortaya çıktı. Bence bu koşullar altında aldığımız parayı geri vermemekte haklıyız.”

“Kahretsin ki haklısın,” diye cevap verdi Nancy kelimelerin üzerine basa basa. “Ama duymak istediklerim bunlar değil ve sen de bunu biliyorsun Honey Winston.” İç çekti. “O iki seksi erkekle aynı odada neredeyse bir saat boyunca kalan ve sonra gelip gayet sakın bir şekilde paradan söz eden dünya üzerindeki tek kadınsın. Prens Rubinoff nasıl biriydi? Resimlerdeki gibi yakışıklı mıydı? Sana kur yaptı mı? Hadi anlat!”

Ancak Honey bu garip, sinirlerini bozan karşılaşma hakkında konuşmak istemiyordu, bu Nancy olsa bile. Biraz sakinleştikten sonra kapıyı çarpıp çıkmadan önce imalı bir biçimde ettiği hakaretler için Lance Rubinoff’a belki bir özür borçlu olabileceğini düşündü. Eski sevgilisinin bu çirkin oyunundan direkt sorumlu değildi, hatta gayet kibar bir şekilde özür dilemeye bile çalışmış ve bunu telafî etmek için elinden geleni yapmayı önermişti. Odasını soyacağını anladığında bile şaşırtıcı bir şekilde kibar davranmıştı. Eğer kendini o kadar çok aşağılanmış ve ihanete uğramış hissetmeseydi kadının suçu yüzünden Prens’e karşı asla o kadar zalim davranmazdı. Belki Houston’dan ayrılmadan önce ona bir açıklama ve özür notu göndermeliydi.

Aynada kendi kendine güldü. Lance Rubinoff büyük ihtimalle adını bile hatırlamayacaktı, olayın olduğu geceden bir gün sonra bile adını hatırlamayacakken haftalar sonra haydi haydi unuturdu. Notu atlamalıydı.

“Gerçekten de odasına gizlice giren birine karşı bu şekilde davranabileceğini düşünüyor musun?” diye kaçamak bir soru sordu Honey.

“Eğer giren kişi senin gibi biriye ve odasına girilen de Lusty Lance gibi biriye neden olmasın,” diye cevapladı Nancy hemen. Canı sıkılmış bir şekilde dudaklarını büzdü. “Hiçbir şey anlatmayacaksın değil mi?”

“Anlatacak bir şey yok,” diye cevapladı Honey sakın bir şekilde.

Aynanın önünden ayrılıp sekreter masasına doğru yürüdü, masanın köşesine poposunu koydu. “Eminim ki bu koşullar altında benim yerime sen olsaydın anlatacak çok daha ilginç bir hikâyen olurdu. Hem sonra bana hep donuk olduğumu söylemez misin,” dedi dişlerini gösterip sırıtarak. “Bu sefer haklı çıkmakta gerçekten de aştın kendini.”

Nancy suratını astı. “Sen kadınlığın yüzkarasısın.” Derince bir iç çekti. “Ama hiç sorun değil. Rubinoff’un işe yeni başlayan çaylaklar için de mükemmel, güçlü şeyleri vardır.”

“Beni affına mazur gördüğün için sana müteşekkirim.” Honey umursamaz bir alaycılıkla yorumunu yaptıktan sonra masanın üzerinden kalkarak odasına doğru yürüdü. “Herhangi bir mesaj var mı diye sormayı gerekli görmüyorum. Bugün niye bir değişiklik olsun ki, değil mi ya?”

“Oh madre de Dios!* Sana söylemeyi unuttum. Odanda

* (İspanyolca) AmanTanrım!

seni bekleyen bir adam var. Yaklaşık yarım saattir burada.”

“Müşteri mi?” diye umutla sordu Honey, yüzü birden aydınlanmıştı. Dün geceden sonra birkaç iyi haber almaya ihtiyacı vardı.

Nancy gülümseyerek, “Olabilir,” diye cevap verdi. “Benim gibi bir sekreter parçasına niye geldiğiyle ilgili bir açıklama yapmayı uygun görmedi. Ama çok iyi giyimli ve resmî duruşluydu. Adı Josh Davies.”

Honey neşeyle Nancy’e el salladıktan sonra odaya girdi. Odaya girer girmez koltuğundan kibarca ayağa kalkan adamı görünce Nancy’nin resmî demekle ne söylemek istediğini anladı. Elli yaşlarının ortalarında, kısa ama sağlam yapılıydı. İyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan çok kaliteli lacivert takım elbisesinin içine giydiği beyaz gömlek dengeli bir kontrast oluşturuyordu. Kır saçları ne uzun ne kısaydı, saçının özenli dalgalarının kıvrımlarına tam uygundu. Keskin gözlerine rağmen yüzü şaşırtıcı derecede yumuşak ve nazikti.

“Sizi beklettiğim için üzgünüm Bay Davies,” dedi Honey canlı bir şekilde elini uzatırken. “Size nasıl yardımcı olabilirim.”

Josh Davies, Honey’i karşısındaki güzelliği takdir eden bakışlarla tarayarak sıkı bir toka yaptı. “Sanırım ben biraz erken geldim, heyecanıma verin Bayan Winston,” dedi nazik bir gülümsemeyle. “Herhangi bir yere gitmeden önce sizi yakalamak istedim. Bugün hemen bizimle çalışmaya başlamanız çok büyük bir önem arz ediyor çünkü.”

“Bizimle mi?” diye sordu Honey. Masasının arkasına

geçerek deri koltuğuna otururken, “Lütfen oturun Bay Davies,” dedi. “İvediliğinizin merakımı hayli fazla uyandırdığını itiraf etmeliyim.”

“Ben Dışişleri Bakanlığı’nda görevliyim Bayan Winston,” dedi Davies sakın bir ses tonuyla. “Sizi temin ederim ki sizinle ilgili iş ya da işin aciliyeti konusunda mübalağa yapmıyorum. Yurt dışından ülkemize gelen ve suikaste uğrama tehlikesi olduğunu düşündüğümüz yabancı konuklarımızın can güvenliğini sağlamak için onların koruması olarak bizimle çalışmanızı istiyoruz.” Cebinden bir defter çıkararak sayfalarını açtı. “Sizinle ilgili bu dosyaya göre daha önce Houston Polis Teşkilatı’nda iki kez bu görevi üstlenmişsiniz: ilkinde, mahkemede şahitlik edecek bir tanığı duruşma gününe kadar, ikincisinde ise ölüm tehditleri alan bir spikeri korumuşsunuz.”

“Dosya mı?” diye hayretle sordu Honey. “Benim hakkımda bir dosya mı var elinizde?”

Davies defteri kapattı ve nazık bir şekilde gülümsedi. “Bu görev için önerildiğinizde sizinle ilgili bir araştırma yapma gereği hissettik. Prens Rubinoff’u koruma görevini vermeden önce kişisel özellik ve yeteneklerinizin sağlamlığından emin olmak zorundaydık.”

“Prens Rubinoff mu?” diye koltuğundan sıçradı Honey, gözleri şaşkınlıktan koca koca açılmıştı. “Benden Prens Rubinoff’u korumamı mı istiyorsunuz?”

“Aslında görev tanımı iki kişiyi korumanızı kapsıyor: Prens Rubinoff ve kuzeni Alex Ben Raschid. Ama Prens Rubinoff’un resmî koruması olacaksınız,” dedi Davies coşkulu

bir şekilde. “Daha önceki görevlerinizle aynı olacak bu iş, Prens’in her an yanında olacak ve Prens’e gittiği her yerde eşlik edeceksiniz. Şüpheli bir durum görürsen bana ya da asistanıma telefon etmen yeterli, sana hemen yedek kuvvet gönderilecektir.”

“Bir dakika bekle,” dedi Honey yavaşça. “Tüm bunları benim için biraz fazla hızlı. Ne zamandan beri hükümet güvenlik işlerini dışarıya veriyor? FBI’a ya da CIA’e ne oldu?”

Davies biraz rahatsız olmuş gözüküyordu. “Öyle görünüyor ki Prens Rubinoff bizim standart güvenlik uygulamamızı istemiyor. Ya siz olacaksınız ya da hiç kimse. Dün gece beni aradığında bu noktayı özellikle belirtti ve...”

Honey sözünü keserek, “Dün gece sizi mi aradı?” diyesordurdu. “Sanırım olay aydınlanmaya başladı.” Aslında ona karşı yönelttiği sözel saldırıdan dolayı hâlâ suçluluk duyuyordu! Fiziksel görünümünün onun üzerinde bir etki bırakmış olduğu açıktı ama işi bu boyuta kadar getireceğini düşünmemişti. Gücünü ve konumunu kullanarak izini bulması onunla ilgili düşüncelerinde az da olsa bir hayal kırıklığı yarattı. Bir şekilde bundan daha iyisini beklerdi ondan.

“Prens Rubinoff’a bir suikast yapılacağından endişelenmeniz gerektiğini sanmıyorum. Eğer onun bu küçük oyunuyla ilgili bir araştırma yaparsanız, suikast tehdidinin onun hayal dünyasından çıktığını göreceğinize inanıyorum.” Honey ayağa kalktı. “Her halükârda böyle bir anlaşmayla ilgilenmiyorum Bay Davies. Prens Rubinoff’un elini tutacak başka birisini bulmanız gerekecek. Eminim ki size vereceği uzun

lis-te sayesinde bu konuda hiç zorlanmazsınız. İyi günler.”

“Oturun Bayan Winston.” Josh Davies’in sesi sanki bir mahkeme salonundaymışçasına tonlanmıştı, bu ton ayarını bilinçli olarak verdiği açıktı, aynı zamanda sesinin tonunda tıpkı kısılmış gözlerinden yansıyan keskinlikteki gibi tehditvari bir ünlem de vardı.

“Konuşmamızı henüz bitirmedik. Beni geri çevirmenizi kabul etmeyi düşünmüyorum. Kendinizi riske atmak istemezsiniz.”

“Burası benim ofisim Bay Davies,” diye çıkıştı Honey. “Ben de sizin bu düşüncenizi kabul...”

“Oturun Bayan Winston,” diye tekrarladı Davies. Bu sefer sesi daha sert ve içeriğindeki tehdit bir jilet kadar keskindi. “Sizinle barışçıl bir anlaşma yapmak için geldim ama öyle görünüyor ki sizi ikna etmek zorunda kalacağım. Dün gece Prens Rubinoﬀ’un odasından bir şeyler çalmak için girmeniz sadece etiğe aykırı olmakla kalmıyor aynı zamanda bu bir suç da, öyle değil mi?”

Honey koltuğuna oturdu. Dudaklarını sinirli bir şekilde sıkarak, “Bunu size o mu söyledi?” diye sordu.

“Eğer sizin hizmetinizi almak için başka bir yola müracaat etmek zorunda kalmadıkça bu bilgiyi kullanmamamı söyledi.” Davies’in dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Çok kısa bir zaman diliminde görüşmüş olmanıza rağmen karakterinizi çok iyi tahlil ettiği belli oluyor. Benim ya da Prens Rubinoﬀ’un belediyeye edeceği bir telefonla lisansınızın anında iptal olacağını biliyorsunuzdur.”

“Bunu bilmeyecek kadar aptal değilim,” diye cevap verdi Honey zayıf bir sesle. “Bu, benim aldığım bir riskti.” Hem de ne büyük aptalca bir risk; yüklü bir parayla bu işi almaya ikna dilmiş, sonra da kötü niyetli bir oyunun parçası olarak kullanılmıştı. Davies de onunla kesinlikle aynı fikirdeydi.

“Gerçekten de olağanüstü bir aptallık derecesinde büyük bir risk Bayan Winston,” dedi tasvip etmeyerek. Elindeki deftere baktı. “Belki son dönemlerde maddi durumunuzdaki sıkıntı bunu anlamaya yardım eder mi diyorum ama hâlâ büyük bir aptallık. Yine de Prens Rubinoff dava açmaktan vazgeçtiği için çok şanslısınız.”

“Onun odasına taşınmam koşuluyla,” dedi Honey son derece iğneleyici bir tavırla ve devam etti: “Dışişleri Bakanlığı’nın yurtdışından gelen misafirleri için bu tür çöpçatanlık hizmetleri verdiğini hiç bilmiyordum.”

Davies’in yüz ifadesi somurtkan bir hâl aldı. “Ben majesteleri için çöpçatanlık yapmıyorum Bayan Winston,” dedi gergin bir şekilde. “Size önerdiğim konum, her yönden gayet yasal bir iş. Meslektaşlarınızın bir dakika bile düşünmeden atlayacakları bir fırsat. Şunu da ekleyebilirim ki böyle bir iş sizin için iyi bir reklam olur, size şöhret getirir.”

“Şöhret getireceğine hiç şüphem yok, ne var ki bu benim tercih ettiğim bir şöhret değil,” dedi Honey ters bir şekilde. Masaya doğru eğildi, gayet ciddi bir yüz ifadesiyle, “Bakın Bay Davies, eğer Bakanlığınız böyle bir yasal işlemle uğraşıyor olsa bile bunun son derece gereksiz bir iş olduğunu pekâlâ görebilirsiniz. Lance Rubinoff’un korunmaya ihtiyacı

yok,” dedi. Muzur bir gülümsemenin ardından devam etti “Tabi eski sevgilileri hariç. Bunların hepsi bir oyun, benim de alet edilmek istendiğim büyük bir oyun. Prens Rubinoff’un çok garip bir mizah anlayışı olduğu besbelli.”

Davies kafasını salladı. “Bu yanlış anlamadan canınız çok yanmış görünüyor Bayan Winston. Prens Rubinoff hayatı bir tehlike düşüncesiyle korunma talep etmek için bize gelmedi. Biz ona gittik. Sizi temin ederim ki tehlike gerçek ve bilgi kaynağımız çok güvenilir. Ancak yakın temas koruma için Prens’i ve kuzenini ikna edemedik. Bu nedenle biz de onu ancak belli limitler içinde gözetimde bulundurup koruyabiliyorduk. Çok tabidir ki geçen gece bizi arayıp da kendisini korumak için bize bir ajans önerdiğinde hemen atladık.”

“Çok tabi,” diye tekrarlardı Honey. Bu bilgi konuyu çok farklı bir noktaya getirmişti. Dün gece oteldeki güvenlik düzeyinin artırılması demek bu yüzdendi. Ama o kadar da sıkı değilmiş diye düşündü ufak bir titremeye. Kendi olanaklarıyla bu güvenliği aşip odaya girmeyi başarabilmişti. “Neden Prens Rubinoff’a suikast düzenlemek istesinler ki?” diye merakla sordu. “Tahtın vârisi bile değil.”

Davies omuzlarını silkti. “Suikast planı Alex Ben Raschid’i de kapsıyor. Ben Raschid dünyadaki en büyük petrol şeyhliklerinden birinin vârisi. Ve Rubinoff da öyle. Çok geniş alanlara yayılmış petrol kuyularının kontrolü bu şeyhliklerin elinde. İkisine düzenlenmiş bir suikast ülkeyi iç savaşa sürükleyebilir ve şeyhliğin yıkılmasını sağlayabilir.”

“Anlıyorum,” dedi Honey düşünceli bir hâlde. Petrol zen-

gini bir şeyhlikte kaos yaratmak petrole muhtaç birçok ülke için stratejik bir taktik olabilirdi. “Peki onlara tehlikeyi söyledığınızde neden onları koruma talebinizi reddettiler?”

“Onlar bağımsızlıklarına son derece düşkün ve inatçı iki erkek. Bir tehlike söz konusu olduğunda kendilerinin bunu halledebileceğinde ısrar ettiler. Ancak başlarına bir şey geldiği takdirde onların korunmayı reddetmeleri bu ülkenin sorumluluğunu azaltmaz. Şeyh Ben Raschid hem torununa hem de Prens Rubinoff’a aşırı derecede düşkün. Böyle bir suikastin uluslararası bir krizi tetikleyeceği kesin.”

“Neden odasında da bulunabilecek bir koruma aradığınızı anlayabiliyorum şimdi,” dedi Honey gayet akil bir şekilde. “Ama neden bu kişinin ben olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim. Lance Rubinoff bu iş için benimle görüşmenizi teklif ettiğinde eminim ki kafasında korumayla ilgili bir şey yoktur.”

“Bence de Bayan Winston,” dedi Davies açıkça. “Çok çekici bir kadınsınız ve Prens’in bu konudaki şöhretini de göz önüne alırsak bu işteki asıl niyetini anlamamak için aptal olmam lazımdı.” Ne diyeceğini şaşırdığı için bir an durdu ve sonra devam etti, “Önemli değil.”

“Benim için önemli ama,” dedi Honey hiddetle, yüzü öfkeden gerilmişti.

“Birkaç haftamı dünyanın en azılı iki playboyuyla geçirmeye hiç niyetim yok.”

“Korkarım ki bu sizin probleminiz Bayan Winston,” dedi Davies sakın bir şekilde. “Bazı özel görevler için sizi kira-

larlar ve sizin işiniz bunların bir şekilde üstesinden gelmektir. Ve aynı zamanda iş boyunca karşılaşacağınız engellerle başa çıkmaktır. Bizim yanımızda olun, yüklü bir ücret almakla kalmayacaksınız aynı zamanda medyayı da sizin Rubinoff'un son sevgilisi değil hükümete bağlı bir ajans olduğunuz konusunda yeterince bilgilendireceğimizden emin olabilirsiniz. Reddetmeniz hâlinde doğabilecek sonuçları ise konuşmaya bile gerek duymuyorum.”

“Bence de hiç konuşmayalım,” dedi Honey boğuk bir sesle. “Tehditleriniz son derece nahoş.”

“Kesinlikle,” dedi Davies, artık gülümseyebilirdi. “O hâlde anlaşmada mutabık kaldığımızı öngörüyorum.”

Honey başını salladı. “Ne de olsa şu durumda fazla bir seçim hakkım yok.”

Davies, “Hiç yok,” diyerek onu onayladı. Ayağa kalktı. Defteri ceketinin cebine koyarak, cebinden bir kart çıkardı ve uzattı. “Bana bu numaradan istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz, gece ya da gündüz hiç fark etmez. Ufacık şüpheli bir durumda bile beni aramaktan çekinmeyin. Bu öğleden sonra saat üç gibi Rubinoff'un süitine taşınmanızı istiyorum. Umarım yeni işinizden memnun kalırsınız.”

“Memnun kalıp kalmamam sanki çok umurunda,” diye düşündü Honey. Davies'in, yumuşak ve nazik dış görünümünün altında aslında çok sert bir adamın olduğu çok belliydi. “Orada olacağım Bay Davies,” diye karşılık verdi. “Olmazsam bile bundan mutlaka haberinizin olacağına eminim.”

“Elbette,” diye cevap verdi Davies gayet kendinden

emin bir şekilde. “Gözetim ekibimiz işinde çok iyidir. İyi günler Bayan Winston.”

“İyi günler Bay Davies,” dedi Honey ve pes etmişçesine iç çekti.

Honey süitin kapısını çalıp beklemeye başladı. Bekleyiş uzadıkça kaşları çatıldı. Resepsiyona geldiğinde görevli süiti aramış ve geldiğini haber vermişti oysa ki.

Sonunda kapı yavaşça açıldı, Lance Rubinoﬀ gülümseyerek karşısında duruyordu. Kestane rengi saçlarının açıklığıyla kontrast teşkil edecek şekilde koyu kahve kadifeden yapılmış bir bornoz vardı üzerinde. “Hoşgeldin Honey,” dedi gülümseyerek, içeri girmesi için bir adım geri çekildi. “Ben de seni bekliyordum.”

Honey’in gözleri Rubinoﬀ’un bornozunun beline kadar açık yakasından görünen kızıl-kahve kıvrıkcık tüylerle kaplı, kaslı göğsüne takıldı. “Evet, bunu görebiliyorum, özel bir duruma hazırlanır gibi giyinmişsiniz,” dedi imalı bir şekilde. Onu küçümsercesine baktı. Daha sonra ardından ilerleyerek salona geçti, elindeki krem rengi bavulu gayet şık, damasko kumaşla kaplı koltuğun üzerine koydu. “Öncelikle birkaç noktayı açığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum Majesteleri,” dedi sert bir tonda. “Şu şartlar altında birbirimizle bir iş ilişkisi içinde olmalıyız. Burada olmamın tek sebebi

sizi korumak. Sizi eğlendirmek ya da size hoş vakit geçirtmek için burada değilim, ne yatakta ne de yatak dışında herhangi bir yerde. Umarım bu konuda anlaşabiliriz.”

“Elbette anlaşırız. Sen elinden gelen en iyi şekilde beni koruyacaksın, ben de elimden gelen en iyi şekilde seni kovalayacağım. Her şey çok net.”

Honey’in gözleri hayretle açıldı. Bu adamın hiç mi utanması yoktu? İçinde bulunduğu durumu kullanıp kendisine şantaj yapmaktan hiç suçluluk duymadığı aşikârdı. “Başarılı olamayacaksınız,” dedi ters bir şekilde. “Karşı konulmaz olduğunuzu sanıyorsunuz Majesteleri ama erkeklerde tek aradığım şey dürüstlüktür.”

“Lance,” diye düzeltti Rubinoff. Çatılan kaşları yüzündeki gülümseyen ifadeyi sildi. Yavaşça ona doğru yürüdü, odanın sessizliğinde kalın halıdaki adımlarının sesi duyulabiliyordu. “İşi kabul etmeniz için size zor kullanmak istemiştim, kahretsin. İlk etapta sizi başka türlü ikna etmesini söylemiştim Davies’e.”

“Ama mecbur kalınca zor kullandınız, değil mi?” diye suçladı Honey, gözleri ateş saçıyordu. “Eğer köleler çizgi dışına çıkarlarsa aristokrasiye yapacak başka bir şey kalmıyor, öyle değil mi?”

“Evet zor kullandım,” diye kabul etti Runinoff sıkıntıyla, mavi gözleri titreşiyordu. “Lanet olsun ama bunu yaptım.” Honey’le arasında bir adım kala durdu. Honey, karşısındaki adamın bedeninden fışkıran ateşi hissedebiliyor, hafif, belli belirsiz ten kokusuyla karışmış ferah sabun kokusunu duya-

biliyordu. “Ve tekrar olsa vicdanım sızlamadan yine kullanı-
rım. Neden bilmek ister misin?”

Honey o kadar yakın olmanın üzerinde yarattığı etkiyi kapatabilmek için, “Zaten biliyorum,” dedi şiddetli bir şekilde. “Bunu o kadar açık bir şekilde belirttiniz ki ve bir o kadar da kibarca!”

“Şaka yapıyordum, Tanrı aşkına!” dedi Rubinoff. “Her şeyi bu kadar ciddiye almak zorunda mısınız?”

“Hiçbir şeyi ciddiye almamaktan daha iyidir,” diyerek sertçe karşılık verdi Honey. “O hâlde beni yatağa atmak istemiyorsun diye düşünmeliyim, hepsi tamamıyla bir yanlış anlama öyle mi?”

“Elbette seninle yatmak istiyorum,” dedi Rubinoff sabırsızca. “Ama hepsi bu kadar. Yoksa seni zorla alıp çılgılık çılgılığa yatağa atmak gibi bir niyetim yok. Bu fikre alışman için sana zaman tanıyacağım.”

“Ne kadar da düşüncelisiniz Majesteleri,” diye çıkıştı Honey. “Peki ya geçen zamana rağmen bu fikir kafama yatmazsa ne yapmayı düşünüyorsun? Hâlâ bu kadar anlayışlı olabilecek misiniz?”

“Beni bir kerecik dinlesen...” Rubinoff dişlerinin arasından konuşmaya başladı. Sonra derin bir nefes aldı. “Bak, bu işe ikna edilme şeklinin seni biraz kızdırdığımı görebiliyorum. Ama beni bir dinlesen...”

“Saltanat sahibi olmanın hiçbir şey için açıklama yapmamak demek olduğunu sana söylemediler mi?” diye sözünü keserek Rubinoff’un gözlerinde çakan şimşeklere aldırmadan

devam etti. “Onlar sadece asalarını bir kez sallarlar ve biz zavallı kullarınız da uysalca dizlerimizin üzerine çökeriz.”

“Uysalca mı!” diye tekrarladı Rubinoff. Çileden çıkmış bir vaziyette saçlarını çekiştirerek, “Şu an bir hidrojen bombası kadar uysalsın,” dedi. Birden hafifçe ona doğru yaklaşıp kucaklarcasına belinden tuttu ve sırtını geriye attı. Anlamlı gözlerle gözlerine bakarak bir şarkı söyler gibi sevecen bir şekilde, “Pes ediyorum hayatım. Benim için fazla zekisin. Tamam, her şeyi açıklayacağım. Üzerine atlamak için kapıdan içeri girmeni bekliyordum. Resepsiyonist arayıp senin geldiğini haber verir vermez hemen banyoya koştum. Üzerimdeki giysileri çıkardım, böylece beni çıplak gördüğünde vücudumun çekiciliği ve güçlülüğüyle seni baştan çıkarabilecektim. Eğer bu da işe yaramazsa o zaman seni likör ve kokainle sarhoş edip bana teslim olmanı sağlayacaktım ve sonra da doymak bilmez açlığımı senin seksi bedeninde yatıştıracaktım. İtiraf ediyorum işte, bunları yapmayı planlıyordum.”

Honey bir soluk kadar yakınındaki yüze, dehşetten kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. “Beni bırakmanız için size yalvarıyorum,” dedi korkmuş bir hâlde.

Rubinoff şaşkınlıktan donakalmış gözlerle Honey’e baktı, sonra gözlerini kapatarak hayretle başını salladı. “Ulu Tanrım, sen gerçekten inanılmazsın.” Hafifçe inildedi. “Ya da çok oyuncusun. Bir özel dedektif nasıl bu kadar toy olabilir?” Gözlerini açtı ve ona baktı. Dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yine şaka yaptım,” dedi hafif zekâ özürlü bir çocuk gibi.

“Peki, bunu nasıl anlayabilirdim?” diye kendini savundu Honey. “Kapıyı açmak için çok uzun süre beklettin beni ve açtığında ise üzerinde bornoz vardı.” Gözleri bornozun açık yakasından aşağı doğru kaydı. Çok yakın diye düşündü, nefesi kesilerek. Rubinoff’un sıcaklığını aralarındaki kumaşı yakıp yok edecek denli güçlü hissediyordu ve bu ateşin heyecanı ile neredeyse bacaklarının eridiğini duyumsuyordu. Bu ateşli kucaklaşma taklidi pozisyonundan bir önce kurtulması gerektiğini biliyordu ama nedense kendini son derece zayıf ve hâlsiz hissediyordu.

“Resepsiyonist geldiğini haber vermek için beni aradığında duştaydım,” dedi Rubinoff uysal bir şekilde. “Hızla kurulanıp üzerime bir bornoz geçirdim.”

“Oh,” dedi Honey hafifçe. Vücudundaki kıllar hafif nemliydi. “Pekâlâ, beni buraya getirmenin tek sebebinin beni baştan çıkarmak olduğunu söyledin.”

“Hayır.” Rubinoff kesin bir şekilde başını salladı. “Bunu sen söylüyorsun. Doğal olarak tabi ki seni baştan çıkarmak isterim. Daha önce hiçbir kadın aklımı böyle başımdan almamıştı. Ama seni burada istememin tek sebebi bu değil.” Gözlerini kırptı. “Bu da bir neden ama tek neden değil. Manuela’nın aptalca şakasını telafi etmek istiyorum.”

“Bana şantaj yaparak mı?” diye sordu Honey kuşkuyla.

“Başka türlü gelmeyeceğini biliyordum,” dedi Rubinoff, bir yandan da Honey’in saçlarına bakıyordu. “Saçlarını bağlamışsın yine. Gümüş bir pelerin gibi muhteşem bir şekilde dalgalanması yerine neden böyle topluyorsun ki saçlarını?”

“Böyle daha profesyonel oluyor çünkü,” dedi Honey, onu hayal kırıklığına uğratmaktan saçma bir şekilde suçluluk duymuştu.

Birden hâlâ kollarında sevgilisi gibi durduğunu fark etti. “Beni bıraksan daha iyi olmaz mı?”

“Eğer ısrar ediyorsan.” İç çekerek onu kendine doğru çekip kaldırdı ve geri çekildi. Bornozun kemerini sıkarken sordu. “İçecek bir şey ister misin?”

“Gazozun varsa bir gazoz alabilirim,” diye cevap verdi Honey aynalı bara doğru Rubinoff’un peşinden ilerlerken. Vişne çürüğü renginde minderi olan bar taburesine oturdu, barın arkasında içki koymakta olan Rubinoff’u izlerken, bu adamda kendisini sürekli sürüncemede bırakan şeyin ne olduğunu düşündü. Kısa bir zaman önce servis masasının altına gizlenerek gizlice girdiği bu odada şimdi oturmuş içkisinin gelmesini bekliyor, bir taraftan da içeceklerini hazırlayan Rubinoff’a dalgın dalgın bakıyordu. Kirpikleri bir erkeğe göre hayli uzun diye düşündü istemsizce. Güneş batarkenki kıvılcık kahve rengini alıyordu kirpiklerinin uçları.

Kafasını yavaşça kaldırdığında kirpikleri de yukarı doğru süzüldü ve hazırladığı bardağı Honey’e takdim etti. “Şimdi,” diye başladı söze ciddi bir tonda, dirseklerini bara koydu ve şaşırtıcı bir çekimle ona bakarak, “konuşalım,” dedi.

“Eninde sonunda bunu yapacağımıza inanıyordum,” dedi Honey umursamaz bir alaycılıkla. Gazozundan bir yudum aldı. “Daha henüz bir iletişim kurmuş değiliz.”

Rubinoff gülümseyerek, “Oh, elbette ki iletişim kuru-

yoruz sadece sözlü değil; ama kesinlikle bir iletişim kuruyoruz.” Honey karşı çıkmaya başlayacakken elini kaldırdı. “Tamam, istediğin gibi ağırbaşlı ve sıkıcı derecede dürüst olacağım canım.” Viskisini tezgâha koymadan önce bir yudum aldı, “İstersen Davies’in önerdiği bu işi kabul etmen için nedenlerini sıralayalım haydi.” İşaret parmağını kocaman yukarı kaldırarak, “Biiir,” dedi. “Davies’in raporuna göre paraya ihtiyacın varmış.” İkinci parmağını da kaldırarak, “İkiii,” diye devam etti. “Benim korumam olmak kariyerin için çok iyi bir atılım olabilir. Üüüç...” Üçüncü parmak da diğerlerine katıldı. “Olası uluslararası bir olayı önlemek bir Amerikan vatandaşı olarak senin vatandaşlık görevin.” Merakla kaşlarını kaldırarak, “Devam edeyim mi daha?” diye sordu. “Eğer hâlâ ikna olmadıysan daha boшта kalan birkaç tane daha parmağım var.”

“Son rakama ulaştığında bir tereddüt sezdim sanki.” Honey’in dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana sunacağın tüm argümanları tüketmiş olmalısın.”

“Daha geride iki tane çok önemli nedenim var,” dedi Rubinoff sakın bir şekilde ve elini indirip Honey’in elinin üzerine koydu. “Dün gece Manuela’yla konuştuğumdan beri hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulmak biri.”

“Sonuncuyu bilmek zorunda değilim,” dedi Honey soğuk bir şekilde.

Rubinoff kaşlarını çatı. “Hayır, bunu duymak istemediğini tahmin edebiliyorum. Ama bu konuda çok dürüstüm, seni istemek konusunda lanet olasıca derecede dürüstüm.” Bardağını kavrayıp içkisinden bir yudum daha aldı. Bardağı ya-

vaşça bara koyarken gözleri Honey'in gözleriyle buluştu. "Seni ayartmak değil niyetim," dedi biraz gerilmiş bir hâlde. "Oyun oynamaktan hoşlanan bir kadın değilsin. Günümüzde dünyada fazla dürüstlük kalmadı ama sen istisnasın Honey Winston. Sen daha fazlasını hak ediyorsun." Elini sıkıp gözlerini gözlerine dikti. "Seni istiyorum Honey; senin de beni istemen için tüm gücümü kullanacağım. Ama bu, zor kullanarak sana bir şey yaptırmaya çalışacağım anlamına gelmiyor. Cinsel taciz benim tarzım değildir. Ben, 'Ban Lackland' değilim Honey."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Honey şaşırarak.

"Davies'in raporunda detaylı bir şekilde vardı." Rubinoff omuzlarını silkerek devam etti. "Öyle kötü bir tecrübeden sonra neden endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Ama onunla kıyas edilmekten hoşlandığımı söyleyemeyeceğim." Yüzünü ekşitti. "Umarım sana yaklaşımında o piç gibi davranmamışımdır."

"Öyle davranmadığına eminim," dedi Honey onu teskin etmeye çalışarak. Rubinoff'un bunu sorarken yüzündeki içermiş ifade Honey'in komiğine gitti. Öfkeli küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "Şöhretim itibarıyla ben de süttten çıkmış ak kaşık olmayabilirim ama kimsenin zorla üzerine atlamaya kalkmam."

Bu cinlik ve olağanüstü karizmatik erkeksiliğiyle buna gerek kalmaz zaten, diye düşündü Honey.

"Oyunu kurmayı sana bırakıyorum," diye devam etti Rubinoff canlı bir şekilde. "İsteksiz kadınlardan hoşlanmam."

Bu kendine güveniyle kısa sürede ona karşı oluşturduğu tüm dirençlerini kıracağından en ufak bir şüphesi yoktu Honey'in. "Peki ya isteksizliğim devam ederse?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

Rubinoff'un gülüşünün aydınlığı birden yüzündeki karanlığı dağıttı. "O zaman ben de hayat hikâyeme yeni bir deneyim eklemiş olacağım," dedi keyifle. "Hiçbir zaman bir kadının sadece arkadaşım olacağını düşünmemiştim." Ses tonunu sevimli bir şekle sokarak mavi gözlerini umutlu bir şekilde açıp sordu: "Benim arkadaşım olacak mısın Honey Winston?"

Honey daha önce bu adamın onda hissettirdiklerine benzemeyen bir şey hissetti içinde. "Hâlâ seninle aynı fikirde olmasam bile mi?"

Rubinoff uysal bir şekilde iç çekti. "O hâlde sanırım şantaj stratejime devam etmek zorunda kalacağım." Mavi gözlerini kırıştırdı. "Senin iyiliğin için tabi ki."

"Tabi ki," diye tekrarladı Honey keyifli bir şekilde, sanki üzülmüş gibi başını sallayarak. Bu adam kesinlikle alt edilemez biriydi. Lakayt dış görünüşünün altında çelik gibi sert bir direnci olduğunu fark etmeye başladı. Ama bu maskenin altında garip bir şekilde dürüst bir taraf olduğunu da hissediyordu. "O hâlde ben güzellikle pes etsem sanırım daha iyi olacak, öyle değil mi?" diye sordu yumuşak bir tavırla.

Bu sorusu karşısında tuhaf bir şekilde başını döndüren aydınlık bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "İyi kız," dedi Rubinoff canlı bir şekilde. Bardağını bar tezgâhına koydu ve

barın arkasından dolaşarak Honey'in yanına geldi. "Yan odada senin olman bana kendimi daha güvende hissettirecek, buna eminim." Honey'e arzulu bir şekilde bakış attı. "Elbette yatağında olursan kendimi çok daha fazla güvende hissedeceğim kesin." Honey'in kakhaha patlatıp başını sallamasıyla, "Hayır mı?" diye sordu. Kabullenircesine iç çekti. "Ben öyle düşünmemiştim ama."

"Korkarım şu aşamada bu pek uygun olmaz," dedi Honey neşeyle. "Sizin daha önce grup seks yaptığınızı hiç duymamıştım. Görevim aynı zamanda kuzeninizi de korumayı içeriyor."

"Alex mi?" diye sordu Rubinoff. Son derece huzursuz görünüyordu. "Şimdi birkaç problem daha olabilir."

"Problem mi?" diye sordu Honey endişeyle. Ne demek istediğini yüzünden anlamaya çalışır gibi Rubinoff'a bakıyordu.

Rubinoff elleriyle Honey'in ince belini kavrayarak onu nazikçe oturduğu bar taburesinden indirdi. "Alex onun koruma olmanızı istemiyor," dedi sıkkın bir tavırla ve Honey'in bir şey söylemesine mahal bırakmadan aceleyle devam etti. "Bu sizin şahsınıza yönelik bir tutum değil, o sadece kim olursa olsun koruma almayı reddediyor. Anlıyorsunuz değil mi? Sizin yerinizde kim olsaydı reddedecekti." Kibarca Honey'i kendine doğru çevirerek elini beline doladı ve onu yavaş adımlarla odanın diğer ucundaki kapının yanına doğru getirdi. "Ancak benim korumam olmanıza bir itirazı yok. Sizin çok çekici bir bayan olduğunuzu düşünüyor."

“Ne kadar nazik,” dedi Honey ironik bir şekilde. Daha kendisini bir koruma olarak bile görmeyen birinin nasıl olup da koruması olacağını merak ediyordu. “Sizin konumunuzdaki kişilerin etraflarında vızıl vızıl dolanan erkek korumalara alışkın olduğunuzu düşünürdüm. Sen ve kuzenin neden ısrarla buna karşı çıkıyorsunuz?” dedi.

“Özel hayatımıza önem veriyoruz çünkü,” dedi Rubinoff basitçe. Vahşi bir şekilde gülerek devam etti. “Ben ve Alex birçok kimsenin tahmin ettiğinden biraz farklı yetiştirildik. Hatırlat da bir ara anlatayım sana.”

Yatak odasının kapısına vardılar. Rubinoff hareketlerini abartılı jestlerle süsleyerek kapıyı açtı. “Burası senin odan,” dedi. Kapıya yaslanarak devam etti. “Odanda bir gömme banyo var. Umarım rahat edersin.” Gözlerini kırptı. “Kapının hemen ardındayım, eğer bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeter.”

“Asıl bana ihtiyacın olduğunda seslenmeni bekleyecek kişi benim,” dedi düşünmeden. Sonra söylediği cümlenin altında yatan anlamı fark edince dilini ısırıldı.

Bu anlamın Rubinoff’un gözünden kaçması imkânsızdı. Yüzü bir bebek masumiyetine büründü. “Yani seni istediğimde çağırırsam geleceksin anlamına mı geliyor bu?” dedi saf gözlerle bakarak. “Bence kapıyı aradan kaldırsak daha iyi olur, çünkü yoğun odadan odaya giriş çıkış trafiği yüzünden açılıp kapanmaktan gözle görülür bir aşınma meydana gelebilir.”

“Eğer tehlikeli bir durum olursa beni çağırın demek istediğimi biliyorsunuz,” dedi Honey kaşlarını çatıp sert görünmeye çalışarak.

“Ne yazık ki biliyorum,” dedi Rubinoff yüzünü asarak. “Neyse, saat sekizde akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da dans etmeye gideriz. Burası ne de olsa senin şehrin, Alex’le beni götüreceğin yeri senin seçmeni istiyorum.” Yüzünü ekşitip devam etti. “Ama gideceğimiz yer sakın Alex’in işadamı ve bürokrat arkadaşlarıyla karşılaşacağımız bir yer olmasın. Dün geceki partinin çekmemiz gereken son sosyal işkence olduğuna dair söz vermişti ama ne olur ne olmaz, şeytana uyabilir. Karşısına aklını çecek şeyler çıkmasını istemiyorum.”

Honey kaşlarını çatı. “Yemeği süitinizde yemeniz sizin için daha güvenli olmaz mı? Kalabalık içinde koruma için güvenlik önlemi almak daha zor olacaktır.”

“Ama senin her türlü zorluğun üstesinden gelebilecek bir kadın olduğunu düşünüyorum,” dedi Rubinoff keyifle. “Senin usta ellerinde kendimi tamamiyle güvende hissediyorum.” Arkasını dönüp giderken kafasını çevirerek, “Saçlarını da aç bence. Kendimizi bir iş toplantısında gibi hissetmek istemeyiz değil mi? Hem bu Alex’e bizi eğlendirmek için değil korumak için yanımızda bulunduğunu düşündürtebilir.” Cevap vermesine fırsat bırakmadan Rubinoff odadan çıktı, Honey yavaşça kapıyı kapatırken yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı. Sersem sersem kapının ardına yaslandı. Sonra hafifçe vücudunu sarsıp kendine gelmeye çalıştı. Neyi vardı böyle? Futbol takımı kaptanı tarafından çıkma teklifi almış bir genç kız gibi aygın baygın ve hülyalı hülyalı bakıyordu. Çok uzun zamandır koruyucu kalkanı olan kayıtsız ve ilgisiz tutumu nereye gitmişti? Lance Rubinoff’un onu karmakarışık duy-

gulara sevk etmesi için bir saatten daha az bir süre yetmişti. Eğer gerçekleşen sadece fiziksel çekim olsaydı bunu anlayabilirdi ama insanı eriten o duygu neydi, tıpkı rahatlama için Nancy'nin verdiği margaritalar gibi büyüleyici ve sarhoş ediciydi.

Görünen yüzünün altındaki gerçek Prens Rubinoff'un çılgın, yaramaz yüzünü görmeye başlıyordu. Son derece karmaşık ve ustaca kotarılmış gizemli bir romandaki ipuçlarını çözmeye çalışmaya benziyordu onu tanımak. Ve Honey'in gizemli romanlara karşı hep tutkusu vardı. Ama bu sefer çözmeye çalıştığı şey, bugüne kadar çözdüğü gizemlerden biraz daha fazla tehlikeli ve bağımlılık yapıcıydı. Rubinoff ve Alex'i korumaya gösterdiği özeni kendi duygularına da göstermek zorunda kalabilirdi. Rubinoff'un işaret etmiş olduğu banyoya doğru canlı adımlarla ilerledi. Belki Rubinoff onu tehdit etmekten vazgeçer de bu işten sıyrılır diye son bir umutla çantalarını resepsiyona bırakmıştı. Şimdi resepsiyonu arayıp çantalarını çıkarmalarını isteyecekti. Ama öncelikle bir duş almalı ve saçlarını yıkamalıydı.

Yatak odasını şöyle bir gözden geçirdi. Süitin diğer kısımları gibi ultra lüks bir stilde dekore edilmişti ama zevkine hitap etmiyordu. Soğuk görünümlü mavi halı, büyük boy karyolanın üzerindeki koyu krem desenli kumaşla tam bir kontrast oluşturmuştu. Köşedeki XIV. Louis dönemine ait koltuğun minderleri de karyolanınkiyle aynı desendeydi. Dekorasyon son derece şatafatlı, özenli, buz gibi soğuk ve biraz da kişiliksizdi. Sonuçta otel yönetimi saygın müşterileri için bu

soğuk ve sert güzelliği uygun görmüştü. Kişisel olarak daha basit, daha renklerle dolu bir odayı tercih ederdi. Ve Lance Rubinoﬀ'un da böyle tercih edeceğini düşündü.

Honey ferah mavi-beyaz banyoya girdi ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Bir an önce Rubinoﬀ'u kafasından atmalıydı. Uzunca bir zaman Rubinoﬀ düşüncelerini meşgul etti. Kafasındaki tokaları çıkarmasıyla gür saçları ipeksi bir vahşilikle omuzlarından aşağıya salındı. Saçlarını açmasının imkânı yoktu, çünkü bu vahşi, alt edilemez adam bu şekilde seviyordu. Bunun hiç yolu yoktu.

3

Masaya oturması için son derece kibar tavırlarla sandalyesini çektikten sonra siyah kadife elbisesine dokunup Honey'in kulağına eğilerek, "Bu akşam ne kadar güzel göründüğünüzü söylemiş miydim?" diye fısıldadı Rubinoff. "Siyah kadifenin üzerinde saçların gümüş gibi parlıyor. Saçlarınızı açtığın için çok mutlu oldum."

Honey neredeyse suçlulukla büyük bir saç tutamını do-ladı. "Sizinle hiçbir ilgisi yok bunun. Sadece durduk yere Alex'i irrite etmek istemedim." Dar ve düz siyah elbisesinin eteğini düzelterek, "Niyetim güzel olmak değildi, sadece ihtiyatlı olmaya çalıştım," dedi.

Rubinoff gözlerini Honey'in elbisesinden alamayarak hayretle baktı. Mevzubahis elbise sade kesimli ve kayık yakalıydı, dar kolları bilekte bitiyordu. Ama Honey'in gösterişli, alımlı bedeninde; kalabalık, dumanlı salonda her erke-

ğın şehvetli istekli gözlerle baktıracak kadar seksi bir hâl almıştı.

Sözcükleri uzata uzata, “Üzgünüm tatlım ama başaramamışsın,” dedi Rubinoff yanındaki sandalyeye otururken. Mekân hakkında bir fikre sahip olabilmek için gözleriyle etrafı taradı. “Biraz sıra dışı bir yer. Buraya sık sık gelir misin?”

Honey başını salladı. Rubinoff’un ardından o da etrafa şöyle bir göz gezdirdi. “Pek benim tarzım değil,” diye cevap verdi. “Ama burayı eğlenceli bulacağınızı düşündüm.” Yaramaz bir çocuk gibi gülerек devam etti. “Ve burada kesinlikle ne bir bürokratla ne de bir işadamıyla karşılaşma olasılığınız yok.”

“Hiç mi?” diye keyifli bir şekilde sordu ve merakı yenilenerek baktı. “Bizi günah yuvasına mı getirdin. Oldukça zararsız bir yere benziyor.”

Starbust dekoru, yüksek sesli müziği ve adıyla müsemma bir diskoydu. Salon, şeffaf dans pistinin altından sızan ışıklarla aydınlanıyordu. Pistin üzerinde parlak ışıklar yayararak dönen kocaman kırmızı bir top vardı. Çalan müziğin sesi ve loş karanlık birleşince ortaya garip biçimde seksi bir atmosfer çıkıyordu. “O kadar da kötü değil,” dedi hafifçe. “Altı üstü et pazarı.” Etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra endişeli bir şekilde, “Alex nerede? Hemen arkamızda olduğunu sanıyordum,” dedi.

Telefon etmek için lobide durdu. Meraklanma. Senin kartal bakışların üzerindeyken kimse onu kaçıramaz. Et pazarı ne demek?”

Honey, rahatlaması gerektiğine dair bir baskı hissetti içinde ve sandalyenin arkasına doğru rahatça yaslanıp küçük bir iç çekti. “Bu argo deyimi daha önce duymadın mı?” diye sordu. “Müşterileri karşı cinsi elde etmek konusunda çok girişken olan bar ya da diskolara denir.”

Tüm dikkati fırlıdak gibi dönen çiftlerin üzerindeyken, “Çok açıklayıcı,” dedi Rubinoff ilgisi kaymış bir şekilde. “Sanırım dans pistinde dansın dışında pazarlıklar da yapılyordur?”

Honey pis pis sırtarak, “Aynen öyle,” dedi. “Burada kendinizi evdeymiş gibi rahat hissedebileceğinizi düşündüm.” Başını yana eğip merakla Rubinoff’a baktı. “Buranın argosuyla ilgili olarak bana ilk kez bir şey soruyorsun. Argo deyimleri anlama kabiliyetin olağanüstü. Alex de sen de sanki Amerika’da doğup büyümüş gibi konuşuyorsunuz.”

“Aslında Alex ve ben Teksas’ta Clancy Donahue adındaki bir petrol ağası tarafından yetiştirildik.” Nostaljik bir havaya bürünüp gülümsedi. “Ve onun argo kelimeleri seninkilerden çok daha tumturaklıydı tatlım.”

Honey arkasına yaslanıp ilgiyle, “Kraliyet ailesi mensubu bir prens ve şeyhliğin bir veliahdının yetiştirilmesi için pek uygun bir eğitim tercihi olmasa gerek?” diye sordu.

“Alex’in büyükbabası Karim Ben Raschid için bu geçerli değil,” dedi Rubinoff. “Sınırların dışına çıkan, yaşlı bir kurnaz tilkidir o. Sedikhan gibi bir yerde öyle olmak zorundasınız. Hatırladığım kadarıyla orada sınır savaşları vardı ve diplomatik tuzaklar bu savaşlardan daha tehlikeli olabiliyor-

du. Clancy yirmi yıl önce Karim'in petrol yataklarından birine çıkageldiğinde çıkar düşkün, paragöz, kaçakçı ve Tanrı bilir bunlar gibi daha ne özellikleri olan biriydi. Alex on iki, bense on yaşındayken Karim, çocukluktan çıkıp bir erkek olmamız için ne gerekiyorsa yapması talimatıyla bizi onun ellerine teslim etti. Clancy'nin yöntemleri bir prens eğitimi için biraz alışılmışın dışındaydı ama Karim için uygundu. Bize gerilla savaşından petrol kuyusundan petrol çıkarma sanatına kadar her şeyi öğretti. İlk gerçek sınır savaşları deneyimimi on dört yaşında yaşadım. Clancy kesinlikle her şeyi ilginç bir hâle getirdi."

"Anne baban bir şey demediler mi?" diye sordu Honey. "Karim'in sizi tehlikeye atmasına karşı çıkmadılar mı?"

Rubioff acı acı gülümsedi. "Tamrovia'nın petrole ihtiyacı vardı, tıpkı diğer ülkeler gibi. Karim ihtiyacı olan doğru çöpü nasıl çekeceğini iyi bilirdi ve ihtiyacı olan şeyse Ben Raschid'in azametine yaraşacak sağlamlıkta, Alex'e bir aklandı." Omuzlarını silkti. "Herkes için en mantıklısı buydu. Doğduğum andan itibaren, ailemin sakin, sıradan hayatı içinde hep bir çıkıntıydım. Tamrovia'daki evimizden çok Sedikhan'da yaşadım. Alex'le bir kardeş gibi yakın büyüdük."

"Peki ya Clancy Donahue? Hâlâ Sedikhan'da mı?" diye sordu Honey. Yüzü gülümsemesiyle bir an aydınlandıktan hemen sonra bulutlanan Rubioff'a bakıyordu. Bu alaycı gülümsemenin altında acılı bir şeyler olduğu çok belliydi.

"Clancy mi?" Rubioff bunu söylerken yüzünde soru sorar bir ifade yoktu. "Oh evet, Clancy şimdi Alex'in ailesi

nin daimi bir üyesi. Hemen hemen her gittiği yerde ona eşlik ediyor. Eğer Alex onu gittiği yere götürmezse çılgına dönüyor. Alex'in tarzını bildiği için onu korumak istiyor.”

Honey, “Bence bu dönemde Alex onu yanma almalıydı,” dedi kaşını çatarak. “Benim korumamı da kabul etmezse mümkün olabilecek bütün yardımları almak isteyeceği bir duruma düşebilir.”

“Bence onsuz gayet iyiyiz,” dedi Rubinoff neşeyle. “Ve bence Alex sana karşı çok ılımlıydı. Belki seni kendi küçük güvenlik ekibine katılmak için ikna etmek isteyebilir.”

Bu zamana kadar akşam sürpriz bir biçimde güzel geçmişti. Honey, yemek bitiminde kendini Rubinoff ve Ben Raschid'le şaşırtıcı derecede iyi geçinirken buldu. İki erkek arasındaki atışmalara şahit olmak ve şakaların altında yatanları keşfetmek büyüleyici bir deneyimdi. Alex'in kardeşi gibi olduğunu söyleyen Rubinoff'un ne demek istediğini şimdi daha iyi görebiliyordu. Görmesini bilen için, takındıkları maskenin altında yatan şeyler; saygı, mizah, hoşgörü ve içtenlik, hepsi buradaydı.

İkisi arasındaki ilişkinin son derece güçlü ve uzun soluklu olmasının Honey'i sohbetin dışında bırakacağı, kendini dışlanmış hissettirmesi beklenirdi. Ama ilginçtir ki hiç de öyle olmadı. Rubinoff onu kibarca sihir çemberinin içine çekti

ve Ben Raschid de Honey'in kendisini ilişkilendirdiği alaycı kibirliliği ile şakalar yaparak onu izledi. Restorandan çıkarırken Honey her ikisine de ilk isimleriyle hitap eder samimiyete gelmişti ve daha önceleri birkaç saatte kurulacağına asla inanmadığı bir yakınlık hissediyordu.

Honey, Lance'in kendisine karşı duyduğu cinsel arzuyu bilinçli olarak bastırdığının ve söz verdiği üzere kendisine zaman tanıdığının farkındaydı ve bunun farkında olmak tuhaf biçimde içini titreten bir ılıklıkla dolduruyordu.

“Alex'in çekici olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Lance kaşlarını çatıp yüzünü karartarak. “Ondan hoşlanmanı istiyorum ama onu çekici bulmanı istemem. Kıvrak zekâmla ve güçlü cazibemle seni etkileyen kişi ben olmalıydım. Bundan sonra duruma daha etkin bir şekilde katılmak zorunda olduğum çok açık.” Sandalyesini bacağı bacağına sıkıca değecek kadar Honey'in sandalyesinin yanına çekti ve elini bacağının üzerine koydu. “Şimdi tüm dikkatini üzerime çekebildim mi?”

Honey hızla bacağındaki eli tutup masaya koyarak üzerine şakayla karışık hafifçe vurdu. Derinliklerinde muzır bir erkek çocuk gibi istekli mavi gözlerle baktığı zaman ona kızmak olanaksızdı. “Kariyerin boyunca tüm ilgisini üzerine çekmeyi başardığın birçok kadın olduğunu düşünüyorum,” dedi hafif gülümseyerek. “Hepsinin adlarını hatırlayabiliyor musun acaba?”

“Çoğunun değil,” diyerek dürüstçe cevap verdi Rubinoff. “Bir süre sonra flulaşıyorlardı çünkü.” Az sonra Ho-

ney'in kaşının çatılıp yüzünün asılmaya başladığını görünce nazıkçe elini elinin üzerine koydu. "Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Böyle bir durumda isimlerini nasıl hatırlayabilirim Honey? Ama sana karşı hissettiklerim tamamen farklı."

Honey gözlerini birleşen ellerine indirdi. "Benim buna inanacak kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Gelecek ay büyük ihtimalle bunu başka bir kadına daha söyleyeceksin."

Rubinoﬀ'un Honey'e bakan mavi gözlerinden bir öfke kıvılcımı geçti. "Sana yalan söylemiyorum Honey," dedi sert bir şekilde. "Sana karşı neden bu şekilde farklı hisler beslediğimi henüz bilmiyorum. Böyle olması hâlâ kafamı karıştırıyor ama şunu biliyorum ki daha önce kimseye karşı bu tür duygular hissetmemiştim. O gece servis masasının örtüsünü kaldırıp da orada seni öyle iki büklüm saklanmış hâlde bulduğumda bana o kocaman menekşe gözlerle bakarken sanki birileri mideme yumruk atmış gibi hissettim."

"Kimyasal bir tepki," dedi Honey kati bir şekilde, hâlâ gözleri aşağı bakıyordu. "Başka ne olabilirdi ki?"

"Lanet olsun nereden bileyim?" dedi Rubinoﬀ huysuz bir şekilde. "Eğer bu kimyasal bir şeyse bu gece birlikteyken neden yine aynı hissi duydum? Yanımda olduğun her zaman bu hissi duyuyorum ve her zaman da duyacağım."

Honey gözlerini yukarı kaldırdı, Rubinoﬀ'un gözlerinin yoğun sıcaklığıyla karşılaştığında bir an nefes almayı unuttu. Bu garip duyguyu hisseden sadece kendisi değildi.

“Bir başka telefon görüşmesi daha yapmak için gitmemi ister misiniz?” diye kibarca sordu Ben Raschid. Kimse onun geldiğini fark etmemiş görünüyordu. Yüzünde keyifli alaycı bir gülüşle birden yanlarında bitiverdi.

Honey o an yüzünün kızardığını hissetti ve elini Lance’ın elinden kurtarmaya çalışarak, “Hayır, tabi ki hayır,” dedi telaşla. “Biz de seni merak etmeye başlamıştık. Telefon görüşmen epey uzun sürdü.”

Lance elini sıkıca tutarak Honey’in elini çekme girişimini engelledi. Gözlerini Honey’in gözlerinden ayırmadan, “Evet, seni özledik,” dedi hafifçe. “Neden tekrar gidip kendini yine özletmiyorsun?”

Bu kabalığa şaşırان Honey, “Lance!” diye haykırarak hayretini ifade etti.

Ben Raschid sadece bir kahkaha attı, Rubinoff’u kınar gibi başını sallayıp göz kırptı, kelimeyi ağzında yaya yaya, “Şimdilik,” diyerek karşılarındaki sandalyeye oturdu. “Honey’in bizi getirmeyi uygun bulduğu bu eşsiz mekândaki lokumların tatlarına bakmak için sabırsızlanıyorum. Girişten masaya gelene kadarki yolculuğumda tam üç kadının sarkıntılığına maruz kaldım. İkiisi bana içki ısmarlamak istedi, üçüncüsü de dans etmeyi teklif etti. Houston kadınlarının hepsi böyle girişken midir Honey?”

Rubinoff bakışlarını Honey’den alıp yavaş yavaş Alex’e yönelterek alaycı bir gülümsemeyle, “Sadece et pazarlarında,” diye Honey yerine cevap verdi. “Tekliflerden hiçbirini kabul etmediğine çok şaşırdım Alex. Güzel mi görünmediler

gözüne?”

“Kızıl saçlı bir tanesi gayet çekiciydi ama etrafa şöyle bir baktıktan sonra karar vereyim dedim.”

“Kızıl saçlı mı?” diye haykırdı Lance. “Tabi ya, tahmin etmeliydim. Neden etrafı gözden geçirmek için zahmet edeceksin ki. Sen de biliyorsun ki eninde sonunda kızıl saçlıyı seçeceksin.” Honey’e dönüp, “Alex’in oldum olası kızıl saçlara karşı tutkusu vardır,” diyerek açıklama yaptı.

“Biraz beklemek onu çok da üzmeyecektir,” dedi tembelce, yanlarından geçen garsona bir işaret yaptı. “Aşırı hevesli bir kız. Ne içeceksiniz?”

Honey sonunda elini Rubinoff’un elinden kurtarmayı başardı. Fazla dikkat çekmemeye çalışarak sandalyesini hafifçe ondan öte yana çekti. “Ben sadece gazoz alacağım,” diye cevap verdi.

Ben Raschid garsona sipariş verirken Lance kaşlarını merakla havaya kaldırıp, “Daha sert bir şey içmez misin sen hiç?” diye sordu.

Honey hafif bir gülümsemeyle kafasını salladı. “Dilim üzerinde garip etkiler yaptığını keşfettiğimden beri hayır. Dilim çözülünce ağızımdan bazı istemediğim şeyleri kaçırabiliyorum.”

“İlginç,” diye mırıldandı Rubinoff. “Bunu mutlaka hatırlamalıyım. Birkaç içki ve sonra bütün sırlarını öğrenebilirim.”

Birden ikisinin arasında manikürlü bir el belirerek parmaklarının arasındaki elli doları salladı. İkisi de şaşırarak

masanın yanındaki kadına baktılar.

Ayakta durmakta zorlanan kadın hafifçe sallanırken, “Bu senin için sevgilim,” dedi kendini beğenmiş, sarhoş bir sırıtışla Rubinoff’a bakarak. “Geldiğim yerde bundan daha çok var. Kimse Joanie Jessup istediği şeyi almak için cömertçe para vermez diyemez.”

“Affınıza sığınıyorum,” dedi Rubinoff boş gözlerle kadına bakarak. “Bana mı diyorsunuz?”

“Ayakkabıların üzerine bahse girebilirsin,” dedi Joanie Jessup elini Rubinoff’un omzuna iyice dayayıp ona parlayan gözlerle bakarak. “Bu gecenin saçlı erkeği sensin. Geldiğinden beri gözlerim senin üzerinde. Çok yakışıklı bir hayvansın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rubinoff ihtiyatlı bir şekilde. “Çok nazıksınız. Şimdi izin verir misiniz?”

Honey, şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir hâlde sarışın kadına bakıyordu. Kadın ellili yaşlarındaydı, kuaförde özenle yapıp kabartılmış sarı saçları vardı. Dekoltesi gayet açık, cırtlak pembe renginde rüküş denebilecek bir elbise giymişti. Karşısındakini etkilemek için yapılmış bu abartının etki yaratmaktan çok uzak olduğu açıktı. Honey bir Lance’in şaşkın, tedirgin yüzüne bir kadının sarhoş sarhoş sırıtan yüzüne bakınca elinde olmaksızın kahkahayı koyverdi. Lance son derece memnuniyetsiz bir bakış attı Honey’e.

Kadın, “Yeterli değil mi?” diye sorduktan sonra cüzdanından bir elli dolar daha çıkardı. İkişini birden masanın üzerine attı. “Daha pahalı edeceğini bilmeliydim, seni koca aletli

hayvan.” Onu baştan çıkarmak istercesine kulağına eğilerek şehvetli bir ses tonuyla, “Ama buna değersin tatlım. Senin gibi kızıklar hep tutkulu bir âşık olurlar.”

“Tam benim felsefem,” dedi Ben Raschid. Sandalyesinin arkasına keyifle yaslanarak kuzeninin kızarıp bozaran hallerini izliyordu.

“Çok komik,” diye çıkıştı Lance. Bir yandan da boynuna dolanmış kadının elinden kendini kurtarmaya çalışıyordu. Honey’le Alex’e kızgın kızgın bakarak, “Bayan Winston sanırım benim korumamdınız,” dedi buz gibi bir sesle. “Öyleyse lütfen şu an beni korur musunuz?”

Honey hemen ciddi bir tavır takınmaya çalışarak, “Tamam efendim,” dedi ama gözleri hâlâ gülüyordu. Hızla ayağa fırlayıp Joanie Jessup’un kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

Koca sarı kafa yavaş yavaş yukarı yükseldi, kadın yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, “Şaka yapıyor olmalısınız,” dedi. Neredeyse ağlayacaktı. Elini istemeye istemeye Lance’in omzundan çekerken hüznü bakışlarını Ben Raschid’e yöneltti ve sonra tekrar Honey’e baktı. Honey de güya üzölmüş gibi bir yüz ifadesi takınarak başını salladı.

Joanie Jessup yavaşça masadaki yüz dolarını toplayıp çantasına koydu. “Emin misiniz?” diye umutsuzca sorduktan sonra özlem dolu gözlerle Rubinoff’a baktı.

“Pozitif,” dedi Honey kati bir şekilde.

“Tanrım, ne kadar yazık,” diye mırıldandı kadın. “Ama yakışıklı erkekler hep böyle.” Arkasını dönüp sendeleye sendeleye gitti.

“Hep böyle ne?” diye sordu Lance şüpheli gözlerle Honey’e bakarak.

“Gay,” dedi Honey gayet basitçe. “Ona Alex’le senin sevgili olduğunuzu söyledim.”

“Ona ne söyledin?” diye patladı Lance. Ben Raschid de bir küfür savurdu. Honey patlayan kahkahalarına engel olmaya çalışarak, “Ama onu başından atmamı söylemiştin,” diye kendini savundu. “Alex’in kızılılarla ilgili söylediği tutkulu sözler bana ilham verdi.”

“Aman Tanrım,” diye haykırarak Alex elleriyle yüzünü kapadı. “Eğer onu sen öldürmezsen ben öldüreceğim Lance.”

“O keyif bana ait,” dedi Lance. Öfkesini bastırdığı açıkça belli hareketlerle sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. Honey’e doğru eğilip bileğini yakalayarak kendine doğru çekti. “Gel benimle Honey,” diyerek onu ayağa kaldırdı.

Lance’in peşinden salonun ortasına doğru sürüklenirken, “Nereye gidiyoruz,” diye sordu tedirgin bir hâlde.

“Ya seni adamakıllı pataklayarak ya da başka bir yol bularak öfkemi boşaltmam lazım.” Dans pistine geldiler ve Lance yanar döner dans pistine onu çevirip çıkararak, “Dans et benimle!” dedi.

Honey onunla dans etmeye başladı, yaptığı dans bugüne kadar bildiği hiçbir dansa benzemiyordu. Müzik yüksek ve gürültülüydü ve hareketleri ilkel bir çiftleşme töreninde gibi ayinsel ve şehvaniydi. Sürekli değişen renkler ve pistin loşluğunda ayaklarının altından yükselen neon ışıklardan yansıyan tahrik edici kırmızılar, Lance’in yüzünde Honey’e yö-

netilmifş seksüel bir açlık kıızıllığına bürünüyordu. Sonra birden müzik değışerek vahşı tempo, en az kendi kakofonisinin barındırdığı kadar şehvet uyandıran yavaş, sakın bir ritme dönüştü. Honey ve Lance sert bir nefes aldı. Duygu ve hisleri vücutlarına pompalanan adrenalin kadar canlı bir hâl alıyordu. Bir anlığına birbirlerine bakarak öylece durdular, sonra sessiz bir anlaşmayla tekrar dansın kollarına kendilerine bıraktılar.

Lance, Honey’i sımsıkı kucaklarcasına kollarını beline doladı, Honey’in elleri de yavaşça Lance’in ceketinden beline doğru kaydı. Dans pistinde hafif hafif salınırlarken Honey başını Lance’in göğsüne yasladı. Honey rüyalar aleminde dalmış gibi sadece çalan müziğin ve kulağının altında Lance’in gümbür gümbür kalp atışlarının farkındaydı. Lance kollarıyla onu iyice kendine doğru çekip sıkarak bacaklarının arasındaki sertliğe yapışmasını sağladı. Honey birden dizlerinin boşaldığını, bedeninin gevşeyip yumuşadığını hissetti. Karşıdaki bedenin sertliği karşısında kendi bedeninde hissettiği bu yumuşaklık çok tuhaf bir duyguydu. Bu zıtlık tuhaf ve bir o kadar da mükemmel bir duyguydu.

“Honey.” Lance’in buğulu sesi yumuşak bir kadife gibi yaladı kulağını.

Ona iyice şokularak, “Hımmmm,” diye cevap verdi Honey.

“Ben kesinlikle gay değilim.”

“Biliyorum,” dedi Honey hülyalı hülyalı. Bunu şu an kasıklarının üzerinde hissettiği şeyden daha net hiçbir şey açıklayamazdı. “Mükemmel değil mi?”

“Evet,” dedi Lance şaşırarak. “Böyle düşünmene sevindim.” Dudakları bir yaz esintisi gibi Honey’in boynunda gezindi. “Bana ne yaptığını biliyorsun değil mi?”

Honey kollarını doladığı Lance’in belini sıkarak onayladı. Kendi davranışlarının her zamanki davranışlarından farklı, biraz tutarsız olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Soğukkanlılığı ve hayat tarzı olan mantıksallığı müzik, ışıklar ve ona sıkıca sarılmış adamın yarattığı fiziksel sihrin birleşimi karşısında yok olup gitmişti.

Dans pistinin ortasında birden durarak boğuk bir sesle, “Hadi otele gidelim,” dedi Lance. Masaya doğru giderlerken Lance hâlâ Honey’e sımsıkı sarılmaya devam ediyor, her adımlarında bacakları ve kalçaları yapışmış gibi birlikte hareket ediyorlardı. Sanki hâlâ dans ediyor gibiydiler. Masaya geldiklerinde Alex’in masada olmadığını gören Honey, rüya aleminden çıktı. Telaş içinde salona göz gezdirirken, “Alex nerede?” diye sordu. Son bir saat içinde Lance’in büyüüne kapılmış, asıl görevinin ne olduğunu, bu gece neden burada olduğunu unutmuştu. Ve şimdi Alex hiçbir yerde görünmüyordu.

“Sürekli Alex’i düşünmene biraz kızmaya başlıyorum,” diye çıkıştı Lance şaka yollu. “Seni temin ederim ki Alex başının çaresine bakmayı gayet güzel bilir. Şu an ilgilenmen gereken kişi benim.” Kolunu tutup çekiştirerek masaya hesap için para fırlattı. “Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu yeteri kadar açıklayamadım mı? Ya benim bu karşı konulmaz cazibem karşısında başka bir Joanie Jessup ortaya çıkarsa?”

“Ama gidemeyiz,” diye karşı çıktı Honey. “O benim sorumluluğum altında. Onu bulmak zorundayım.”

Lance, “Honey sana daha önce de söyledim...” derken gözü masada duran kâğıda ilişti. Kâğıdı alıp üzerinde yazan notu okudu. Yüzüne manidar bir gülümseme yerleşti. “Not Alex’ten. Erkekliğiyle ilgili söylediğin moral bozucu ithamdan sonra sanırım kendini biraz iyi hissetmek istemiş. Kızıl saçlı kızla gitmiş. Daha sonra süitte görüşürüz diye yazmış.” Kaşlarını manidar bir şekilde kaldırarak, “Yarın sabah,” diye ekledi.

“Ama nereye gitti?” diye feryat etti Honey. “Nerede olduğunu bilmezsem onu nasıl koruyabilirim?”

Gece kulübünün kapısına doğru Honey’i çekelerken, “Koruyamazsın,” dedi Lance gülümseyerek. “Neden artık onun için endişelenmekten vazgeçmiyorsun? Alex söz verdiği gibi yarın sabah dönecek. Bizi Folly’ye götürmesi için yarın sabah onda helikopter çağırdığımı biliyor.”

“Folly mi?”

Lance elini havaya kaldırarak yoldan geçen bir taksiyi durdurdu. Kaldırımın önünde yavaşça duran taksinin kapısını açıp Honey’in oturması için yardım ederken, “Sedikhan Petrol geçenlerde Gulf of Mexico’daki özel bir ada üzerinde bir arsa aldı,” diye açıkladı Lance. Yanma da kendi oturdu. Taksi şoförüne gidecekleri adresi söyledikten sonra devam etti. “Daha önceden Thoma Londale adında bir İngiliz’e aitmiş, bu yüzden Londale’nin Folly’si olarak biliniyor.”

Lance kolunu Honey’in omzuna atıp onu kendine yak-

laştırırken, “Neden?” diye merakla sordu Honey.

“Kim bilir? Belki de adanın kasırga kuşağında yer alması nedeniyle ada üzerindeki bütün yapıların betonarme yapılmak zorunda kalınması yüzündendir. Yapı malzemelerini adaya getirtmek küçük bir servete mâl olmuştur büyük olasılıkla.” Lance, Honey’in omuzlarına düşen ipeksi saçlarıyla oynuyordu bir yandan. “Alex’le ben iki yıl önce gitmiştik o adaya. Baktık ki ada tam bizlik, kiralamaya karar verdik. Alex’in güç oyunlarının oynandığı iş ortamına istediği zaman ulaşabileceği kadar yakın ama istediği zaman tümüyle dinlenebilecek kadar da özel.”

“Peki ya sen?” diye sordu Honey. “Londale’s Folly sana ne sunuyor?”

Lance’in yüzü tuhaf bir şekilde temkinli bir ifade aldı. “Neye ihtiyacım varsa onu sunuyor,” diye mırıldandı ve Honey’in başka bir soru sormasına fırsat vermeden başını tutup arkaya doğru yasladı. Karşısındakinin başını döndüren sıca-cık bakışlarıyla Honey’in gözlerinin ta içine baktı. “Seni hâlâ öpmediğimin farkında mısın?”

Bu Honey için de çok tuhaftı. Bu gece paylaştıkları samimiyet onları tutkunun altın bağlarıyla birbirlerine bağlamıştı. Buna karşın birbirlerine dokunmakta aşırıya kaçmadıklarını şaşırarak fark etti.

“Artık daha fazla bekleyemeyeceğim,” diye arzuyla fısıldadı. “Tanrı biliyor ki bunun bir taksinin arka koltuğunda olmasını istemezdim ama seni şu anda çok istiyorum Honey.”

Kendine yavaş yavaş yaklaşmakta olan yüze bakarken Honey'in gözleri merakla kocaman açılmıştı. Dudaklarının ilk dokunuşu son derece yumuşak ve hassastı, öyle ki karşı-sındaki dudakları ikna edip baş döndürücü bir hazla kendi dudaklarına yapıştıdırıncaya kadar öpüşünü nazik dokunuşlarla sürdürdü.

Elleri de en az dudakları kadar nazik hareketlerle Honey'in yüzünü okşadı. En sonunda dudaklarını çektiğinde, "Tanrım, çok güzeldi," dedi kendinden geçmiş bir hâlde. "Sen ne kadar tatlı bir küçük kızsın böyle." Sonra tekrar öpmeye devam etti. Bu da tıpkı önceki gibi son derece büyüleyiciydi.

"Ben küçük kız değilim," diye karşı çıktı Honey, Lance'in dudakları yavaşça boynuna kayarken.

"Değil misin?" diye sordu Lance. "Hayır, öyle olmadığını biliyorum. Ama nedense bana küçük, tatlı bir kız gibi geliyorsun." Dudakları tekrar Honey'in dudaklarına yapıştı ve Lance yeniden konuşmaya başlayana kadar soluksuz öpüş-tüler. "Küçük olmayabilirsin ama kesinlikle çok tatlısın." Lance'in elleri Honey'in yüzünden aşağıya doğru kayarak siyah kadife elbisesinin yakasının altından girip göğüslerini avuçladı. "Çok yumuşak, yuvarlak ve dolgun."

Honey biraz nefessiz kalmış bir şekilde kıkırdadı. "San-ki büyükannemin kuştüyü yatağını tarif ediyorsun," demeye çalıştı ve sonra Lance'in parmakları hassas göğüs uçlarını yumuşakça sıktağında tamamen soluksuz kaldı.

Lance, "Yatağım olmanı isterdim," diye boğuk bir sesle mırıldandı. Parmakları sürekli olarak göğüs uçlarını sıkmaya

devam ederken başını göğüslerine yaslamak için sokuldu. “Bu mükemmel göğüslerinin bana yastık olmasını ve bedeninin yumuşaklığında alev alev yanmak isterdim.” Honey göğüslerinin üzerine bastıran dudaklardan Lance’in nefesinin ılıkliğini hissedebiliyordu. “Tanrım, onları istiyorum.”

Honey, benim istediğimden daha fazla olamaz diye düşündü kendi kendine. Boynu ve göğüs kafesi öyle gerilmişti ki en ufak bir nefes aldığı anda patlayacak gibi olmuştu. Lance’in ellerinin ve dudaklarının her dokunuşu, ardında neden oldukları yangının izlerini bırakıyordu sanki. Fısıldadığı kelimeler ise en az dokunuşları kadar baştan çıkarıcıydı.

Sonra Lance’in elleri Honey’in elbisesinin arkasına kaydılar yavaşça ve ustalıkla fermuarı çözdü. Honey öylesine kendinden geçmişti ki sırtında, çıplak teninde Lance’in ellerinin sıcaklığını hissetmek önce gayet normal geldi. Sonra elbisesi omuzlarından aşağıya sıyrılmaya başlayınca birden durumun farkına vardı. Biz ne yapıyoruz böyle diye düşünerek kendine geldi.

Ellerini göğsüne yapıştırarak, “Hayır,” diye fısıldadı. “Yapamayız Lance. Gitmene izin ver.”

Lance başını kaldırıp ona baktı, yüzü en az karşısındaki yüz kadar kendinden geçmiş bir hâldeydi. “Gitmene izin mi vereyim?” diye sordu sanki bu, son derece akıl almaz bir sorumuşçasına. “Biliyorsun, bunu yapamam.” Dudaklarını dudaklarına yapıştırıp diğer öpüşleri gibi ateşli bir şekilde Honey’i öptü. Dilini öylesine erotik hareketlerle döndürüyordu ki ağzının içinde Honey neredeyse neye karşı çıktığını unu-

tacaktı. “Görüyor musun?” dedi nefes nefese, kalbi deli gibi atıyor, ciğerlerine hava girdikçe Honey’in göğsüne değen göğsü inip kalkıyordu. “Tanrı aşkına nasıl durabilirim?”

Başıyla arabanın önünde sessiz sedasız oturan şoförü işaret edip, “Ama şoför,” dedi zayıf bir sesle. O kadar tahrik olmuştu ki öndeki şoförü umursamadan kendini Lance’in kollarına tekrar bıraktı ve her şeyi unutup kendini duygularına bıraktı.

Lance şok edici müstehcen bir laf fısıldadı ve bir anda kollarıyla Honey’i sıkıca sardı. Sonra derin bir nefes aldı ve geri verirken yavaşça kolunu gevşetti. “Tamam,” diye homurdadı. “Bana sadece bir dakika ver.”

Kendini çekmesi bu kez uzun zaman alacaktı, yavaş yavaş kendini çekmeye zorladı. Titreyen elleriyle fermuarı çekerken, “Özür dilerim,” dedi boğuk bir sesle. “Sanırım üzerimde patlama tesiri yaratan bir etkiye sahip olduğunu fark etmişsinizdir. Genellikle taksilerin arka koltuğunda bu tür şeyler yapmam.” Kendine hayret edercesine kafasını salladı. “Eğer beni durdurmasaydın bir saniye bile düşünmeden buracıkta seninle birlikte olabilirdim.” Giysisini dikkatlice kolundan yukarı çekip düzeltti ve Honey’i kendine çekip başını omzunun güvenli boşluğuna yasladı. “Şimdi sakın ol, otele dönene kadar uslu duracağım.”

Honey sakinleşmişti. Lance pencereden sabırsızca yavaş ilerleyen trafiğe bakarken Honey de başını Lance’in omzuna iyice yerleştirdi. “Tanrım, gecenin bu saatinde sanki akşam iş çıkış trafiği gibi,” dedi Lance canı sıkkın bir şekilde. “Bu

trafikte herhangi bir yere gitmek sonsuza dek sürebilir.”

“Houston hızlı büyüme sorunu olan bir şehir,” dedi Honey rüyalar alemine dalmış bir şekilde. Lance’in omzunda yatmanın ne kadar büyüleyici bir şey olduğunu düşünüyordu.

Lance gözlerini indirip Honey’in bulutlanmış gözlerine, şişmiş dudaklarına bakarken gözlerinde içindeki delice arzuyla verdiği savaşın pırıltıları yanıp sönüyordu. “Şu anda senin duygularını anlayabiliyorum, hayır duygularının aynısını paylaşıyorum,” dedi kalın bir ses tonuyla. “Oh, Tanrım,” diyerek başını dudaklarına doğru eğdi ve Honey dudaklarında tekrar dudaklarını, dişlerinde ve ağzının içinde erotik dil darbelerini hissetti. “Belki beklerken bir şeyler yapabiliriz.” Lance elini tekrar Honey’in elbisesinin altına sokarak çıplak tenini okşamaya ve göğüslerini avuçlamaya başladı. “Seni sakinleştirmek ve fikrini değiştirmek istememeliydim öyle değil mi?”

Bunun hiçbir etkisi olmadı diye düşündü Honey. Vücutu ateşli ve çılgın dakikalar boyunca usta bir keman virtüözünün elindeki bir keman gibi karşılık veriyordu. Taksinin otelin önüne geldiğini bile fark etmedi.

Ancak Lance bunun farkındaydı. Otelin ışıklı girişinin önüne daha gelmeden takside birden doğruldu. “Sana şükürler olsun Tanrım,” dedi coşkuyla. Taksinin ne kadar yazdığına bile bakmadan cüzdanından çıkardığı parayı taksicinin eline tutuşturdu. Taksicinin elindeki paranın fazlalığı karşısında şükran cümlelerini dinlemeden kapıyı açtı. “Gel hadi, gidelim” dedi ivedilikle taksiden inip Honey’i de peşinden çekerken. “Son beş dakika ve artık dayanamayacağım.”

Honey de bekleyemeyeceğini düşünüyordu. Takside son birkaç dakikadır kudurmuştu neredeyse. Lance'in kolunda otelin son derece lüks girişine doğru hevesle ilerledi.

“Bir dakika lütfen ekselansları!”

İkisi de şaşırarak o tarafa doğru bakmışlardı ki birden flaşlar patladı. “Mükemmel... sadece bir tane daha!”

Honey, Lance'in okkalı bir küfür savurduğunu duydu. Lance adımlarını sıklaştırarak koruma içgüdüleriyle Honey'in belini daha bir sıktı. Asansöre doğru neredeyse koşacaklardı. Fotoğraflarını çeken keskin yüz hatlarına sahip fotoğrafçı da sağ taraflarında onların peşinden ilerliyordu. “Bayan Winston tüm ziyaretiniz boyunca size eşlik edecek mi?” Taramalı tüfek gibi soruları peşpeşe sıralıyordu. “Houston'a gelmeden önce birbirinizi tanıyor muydunuz? Ekselansları bu konuda neler söylemek istersiniz?” Nihayet asansör geldi. Fotoğrafçı da onlarla birlikte asansöre binmek istedi. Ancak Lance eliyle göğsünü itip dur işareti yaparak onu asansöre almadı. Bir eliyle onu iterken diğer eliyle çatı katındaki dairesinin olduğu katın düğmesine bastı. Asansörün kapısı fotoğrafçının hayal kırıklığına uğramış yüzüne kapandı.

Lance, “Taksi şoförüne otelin arka kapısına doğru ilerlemesini söylemeliydim,” dedi kaşlarını çatarak. Gecenin bu geç saatlerine kadar hiçbir gazetecinin lobide pusuya yatacağını düşünmemiştim.” Birden Honey'in beti benzinin atmış olduğunu fark ederek, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” diye cevap verdi Honey gözlerinin önüne gelen saçlarını titreyen elleriyle arkaya atarak. “Benim kim ol-

duğumu nasıl bildi?”

Lance omuzlarını silktilti. “Bence Davies bir basın bülteni düzenlemeli. Senin süitimizde olduğunu öğrendiklerinde ortaya çıkacak spekülasyonlar kaçınılmaz. Bir ilişkiyi sürdürmenin en gizli kapaklı yolu bu olsa gerek.” Asansörün kapısı sessizce açıldı ve Honey önden çıkarak süitin oymalı kapısına doğru ilerledi.

Gizlilik. İlişkiyi gizlice sürdürmenin yolu. Kelimeler gayet hesapsızca sarf edilmişti. Hoş, neden sarf edilmesindi ki? Lance’ın “ilişkisi” olmaya ramak kalmış biriydi sonuçta ve Lance büyük ihtimalle birçok yere çekilebilecek cümlelerin bu anlamına dikkat etmemişti. Eğer bu olay bir tokat gibi Honey’in yüzünde patlayıp onu kendine getirmemiş olsaydı, Lance’ın yatağına koşa koşa giden birçok “ilişkisi”sinden biri olacaktı.

Lance kapıyı açtı, duvardaki düğmeyi çevirerek odanın lambalarını yaktıktan sonra Honey’in yüzünü kendine çevirdi. Kısılmış gözleri endişeyle bakıyordu. “Pekâlâ, sorun nedir?” diye sordu.

“Bence ne olduğunu biliyorsun,” diye cevap verdi Honey yüzüne hiç bakmadan. Kapıyı kapatıp odanın ortasına doğru yürüdü.

“Lanet olsun, biliyorum,” dedi Lance huysuz bir şekilde. “Takside en az benim seni istediğim kadar beni istediğini ve şimdi ise benden kilometrelerce uzak olduğunu biliyorum. Ne oldu Tanrı aşkına?”

“Duygularıma kapılmıştım,” dedi Honey sakın bir ses

tonuyla. “Her yönüyle tam bir erkeksin Lance. Bir anlığına aklımı başımdan aldın.”

“Geçmiş zaman ha?” diye sordu Lance imalı bir şekilde. “Şimdiki zamana dek sürdüremedim yani. Şu an tamamıyla aklına kavuşmuş görünüyorsun.” Ses tonu uğradığı hayal kırıklığının etkisiyle kırçılıydı. “Bana bak, kahretsın. O lanet olası resim seni bir anda böylesine değiştiremez.”

Honey bakışlarını isteksizce Lance’in öfkeli yüzüne çevirdi. Başının üzerindeki avizenin ışığıyla aydınlanan güçlü ve yakışıklı o yüze baktıkça şimdi bile eridiğini hissediyordu. Karşısındaki adamın büyüleyici, canlı erkeksiliğinin çekimine girmekten kendini korumak için gözlerini kapatarak, bir erkeğin bu kadar çekici olmaya hakkı yok diye düşündü çaresizce. “Ben saman alevi gibi bir anda yanıp sönen oyunlara itibar etmiyorum sadece,” dedi hiç de azımsanmayacak bir gayret göstererek sesini çatallaştırmamaya çalışarak. “Bir gecelik gönül eğlencelerinden biri olmak istemiyorum, ne de gazetelerde son sevgilisi diye manşet olmak.” Gözlerine birden fırtına karanlığı çöktü. “İçinde bulunduğum bu durumdan hiç memnun değilim. Sadece altı ay önce değil miydi çok pahalı bir eskort kızla Riviera taraflarında görüntülenmiştin?”

“Tanrı aşkına, bunun bizimle ne ilgisi var?” dedi Lance içerlemiş bir şekilde. “Sana daha önce de söyledim...”

Honey sözünü keserek, “Hepimize duymak için can attığımız tüm güzel yalanları söylediğinden eminim,” diye atıldı. Gözlerinden ateşler çıkıyordu. Dönüp bir kral azametiyle odanın diğer tarafına doğru yürüdü. “Bu gece duymak istedi-

ğim tüm yalanları duydum.”

Lance peşinden giderek, “Kahretsin! Sana yalan söylemedim Honey,” dedi canhıraş bir hâlde. “Otelin girişinde olanların sende bir şok etkisi yarattığını biliyorum. Ama mantıklı bir şekilde düşünürsen bunun birbirimize karşı hissettiklerimizle hiçbir alakası olmadığını anlarsın. Ve sakın bana takside yaşananların tek taraflı olduğunu söylemeye çalışma.”

Honey kapıya gelince döndü. Gözleri dolduğu için parlıyordu. “Böyle bir şey söylemedim,” dedi boğuk bir sesle. Çenesi titriyordu. “Evet, seni istedim. Bunu reddetmem için iğrenç ikiyezölü bir insan olmam gerekirdi. Ben sadece Prens Rubinoﬀ’un son manitası olarak lanse edilmeye katlanamıyorum. Bu durumla nasıl başa çıkarım, hiç bilmiyorum.” Umut-suzca omzunu silkti. “O kadar da geniş değılim.”

Lance’in gergin yüzu yumuşadı, öfke yüzünden kayboldu. Hafifçe başını salladı. “Hem de hiç geniş değılsin. Tatlı, sevimli bir kadınsın ve ben senin bu hâlinin her zerresini istiyorum.” Acı acı gülümsedi. “Ama sanırım bir süre daha bekleyebilirim. Şimdi git ve başını kumlara göm tatlım. İleride illa ki kafanı kumdan biraz olsun çıkaracaksın. İşte o zaman burada seni bekliyor olacağım.”

“Benim demek istediğim, Lance...” dedi Honey yüzünü ekşiterek. “Bu tip bir ilişki bana göre değıl. Böyle bir ilişkiye hayatımda asla yer olmaz.”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Lance sevgi dolu bir şekilde gülümsedi. Tek gözünü kırparak, “Ama bu fikrini de-

ğıştirmeyeceğın anlamına gelmiyor. İkna etme kabiliyeti son derece yüksek bir arkadaş olabileceğimi söylemiştim.”

Honey tam kapıdan çıkarken Lance yumuşak bir sesle seslendi. “Honey?”

Honey duraksadı.

“Yarın sabah kahvaltüyı saat dokuzda getirmelerini söyleyeceğım,” dedi Lance. “Eğer toplayacağın şeyler varsa bu gece çantanı hazırla. Yarın adaya gitmek için saat onda otelden ayrılacağız.”

4

Londale's Folly, Gulf'ün masmavi sularında zümrüt gibi parlıyordu. Gökyüzünden bakınca bir uçtan bir uca sadece iki mil uzunluğundaki adada, korunaklı bir koya hâkim bir tepenin üzerinde adadaki tek ev gibi görünen kocaman taş bir bina vardı. Turuncu-beyaz helikopter aynı koydaki piste indiğinde Honey adada sadece tek bir ev olmadığını fark etti.

Ben Raschid küçük valizini alırken Lance'e dönerek, "Justine'e bu gece için size akşam yemeği hazırlamasını söyleyeyim mi?" diye sordu.

Lance başını salladı. "Bu gece değil," dedi hafifçe, bir yandan da kendi küçük valizi ve Honey'in daha büyük valizini almaya çalışıyordu. "Hava kararmadan yapmak istediğim bazı işlerim var. Geldiğimizde mutfakta atıştıracak bir şeyler buluruz. Justine her zaman dolapta nefis şeyler bulundurur."

Lance birden keyiflenerek Ben Raschid'e göz kırptı.

“Bununla birlikte bugün pek eğlenceli bir gece geçireceğini sanmıyorum Alex. Sanırım bu gece erken yatmayı tercih edeceksin. Senin kızıl bunu hak edecek ne yaptı?”

“Özenli. Çok özenli,” diye cevap verdi Ben Raschid şeytanca bir gülümsemeyle. “Ama o gerçek bir kızıl değil. Hatta diyebilirim ki orijinal bir İskandinav sarışını, bizim Honey gibi.” Honey’in olduğu tarafa bir gülücük atarak, “Tabi onun kadar güzel değil,” dedi.

“Senin için ne büyük bir hayal kırıklığı,” diye karşılık verdi Lance. “Ama bu eksikliğini doğal yollardan olmasa da telafi ettiğine sevindim.”

Honey’e döndü ve gayet nazik bir şekilde koluna girerek helikopterden uzaklaştılar. Biraz ilerlemişlerdi ki arkasını dönerek, “Yarın saat onda brunch için büyük evde olacağız. İnanıyorum ki yarın iyi bir ev sahibi olacak kadar iyileşmiş olursun. Senin bazen ne kadar aksi bir herif olabileceğini biliyorum ama Honey’in bu yüzünle bu kadar erken tanışmasını istemeyiz değil mi?” diye seslendi.

Honey arkalarında Ben Raschid’in kahkahalarını duyabiliyordu ama Lance adımlarını hızlandırdığı için arkasına bakmaya fırsat bırakmamıştı. Hızla helikopter pistinden Honey’in havadayken fark ettiği kumsala doğru ilerliyorlardı.

Honey, adımlarını Lance’in hızına yetiştirmeye çalışarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu

“Ve neden Alex bizimle gelmiyor.” Lance bir cevap vermedi, ufka bakmaya devam ediyordu. Honey birden durarak Lance’in kolundan çıktı. Öfkeyle, “Bana cevap verecek mi-

sin Lance?” diye ısrar etti.

Lance başka bir alemden uyanırcasma, “Efendim,” dedi belli belirsiz. “Özür dilerim Honey. Güneşin denizin üzerindeki ışık oyunlarına dalmışım. Güneş ışınları burada inanılmaz derecede güzel öyle değil mi? Buna denk bir güzellik ancak Yunanistan’da mümkün olabilir. Delphi’nin altın sulara yıkandığı zamanlarda.” Gözlerini yeniden ufka çevirdi. “Ama bu ada fırtınada daha da göz alıcı oluyor.”

“Son derece büyüleyici,” dedi Honey sert bir şekilde. “Şimdi beni nereye götürdüğünü söyleyecek misin?”

Lance tekrar koluna girdi. “Neredeyse geldik.” Başıyla ilerideki sahili boydan boya işaret ederek, “Sahilde buradayken kullandığım ufak bir kulübem var,” dedi.

“Adadayken siz ikiniz aynı evde kalmıyorsunuz yani, öyle mi?” diye sordu Honey. Lance’in nazik dürtüşüyle yeniden onunla yürümeye başladı, gözleri kibar yüzündeydi. “Sorabilir miyim, siz adanın iki ayrı ucundayken her ikinizin de güvenliğini nasıl sağlayacağım?”

“Adanın iki ayrı ucunda değiliz,” diye sabırsızca cevap verdi Lance. “Büyük ev kulübeden sadece beş dakika uzaklıkta ve güvenlik konusuna gelince, buradan daha güvende bir yer olamaz. Adanın tek sakinleri evle ilgilenen Nate ve Justine Sonders. Justine yemek ve ev işlerini yapar, kocası ise tamirat tadilat işleriyle uğraşır, gayet beceriklidir.” Honey’e muzır bir gülücük attı. “Her ikisi de altmışın üzerinde. Eğer bir yaramazlık yaparlarsa ben ve Alex, onlarla başa çıkabiliriz diye düşünüyorum.”

“Çok komik,” dedi Honey tersleyerek. “Adanın ~~tek~~ kinleri sadece onlar olabilir ama hiçbir ada tamamen ulaşmaz değildir.”

“Burası çok korunaklı. Tekneyle adaya çıkmaya izin verecek kadar kayalık olmayan tek koy burası. Ve eğer adaya çıkmak için helikopterle gelinmeye kalkılsa helikopterin sesini mutlaka duyarız.” Lance sabırsızca kaşlarını çatarak Honey’e, “Sakin ol. Hepimiz burada Houston’da olduğumuzdan daha güvende bir cennetteyiz. Tek sorunun, kumsaldayken güneşten nasıl korunacağın olacak. Umarım bikinini getirmişsindir.”

Honey başını salladı. “Ben asla bikini giymem.” Lance’in belki haklı olabileceğini düşününce içinde bir rahatlama duydu. Eğer ada, onun dediği kadar erişilmesi zor bir yerse, adaya zorla girmeye kalkanları kontrol etmek çok kolay olabilirdi.

“Asla mı?” diye sordu Lance kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak. “Benden önce seni bir başkasının çıplak görmesi fikri gözüme pek hoş görünmedi. Koy çok korunaklı ama büyük evden görünebiliyor. Eğer denize çıplak girmeyi tercih ediyorsan bunun için havanın kararmasını beklersen daha iyi olabilir.”

Honey olası iniş noktalarını belirleyebilmek için araziye tarıyordu ki son cümleyi duyunca birden kocaman açılmış gözlerini Lance’e çevirdi. “Çıplak mı?” diye neredeyse çığlık attı. “Sen neden bahsediyorsun alahaşkına?” Sonra Lance’in gözlerindeki muzır bakışı ve dudaklarındaki keyifli gülüm-

semeyi gördü. “Ben mayo giyerim demek istemiştim,” dedi sert bir biçimde. “Benim boyutlarımda bir kadının üzerinde bikini neredeyse yok gibi görünür.”

“Daha da arzu edilesi bir etki yaratır yani,” diye mırıldandı, bir yandan da önüne geçilemez bir dürtüyle bakışları Honey’in üzerinde dolaştıkça içinde ılık bir his, midesinde ufak bir acı hissediyordu. “Güzel tenin akıllara durgunluk verecek derecede muhteşem olmalı. Benimle çıplak denize girmeyeceğine emin misin?”

Honey kaşlarını çatarak, “Kesinlikle eminim,” dedi ciddi bir üslupla.

“Tüh.” Lance yüzünü ekşiterek Honey’e muzır gözlerle baktı. “Galiba bunu banyo küvetinde yapacağız. Ama olsun, orada daha rahat olabiliriz.”

Honey pişman olmuşçasına başını salladı. Bu adam hiç akıllanmayacak diye düşündü. Konuyu değiştirmek için hızla sordu. “Büyük ev çok geniş görünüyor. Neden orada kalmıyorsun?”

Lance omuzlarını silkti. “İkimizin de kendimize ait mekânımız var.”

Lance omuzlarını silkti. “İkimizin de kendimize ait mekânlarımızın olmasından hoşlanıyoruz. Her ikimizin yaşam şakillerini bir eve sığdırmaya kalksak o evden daha çok odalı bir eve ihtiyacımız olurdu. Büyük ihtimalle ben Alex’i çıldırtırdım. Dağınıklığı onun yüksek hızlı bilgisayar diye tabir ettiği beyni üzerinde tırnağın tahtaya sürüldüğünde çıkardığı gıcırtya benzer bir etki yaratırdı.”

“Dağınıklığın mı?” diye sordu Honey.

Lance’in yüz ifadesi birden ciddileşti. “Bazen *resim* yapıyorum. Korkarım sanatçılara has bir dağınıklığım var.” Yüzünü ekşiterek, “Eğer hüsni talil yapmayacak olursak *diye*biliriz ki tam bir pasaklıyım.”

“Gazetelerde sanatçı yönünle ilgili bir şey okuduğumu hatırlamıyorum,” dedi Honey düşünceli bir şekilde. Ama sonra, o gece servis masasının altında saklanırken Alex’in Lance’in tablolarıyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladı. “Hiç sergi açtın mı?”

Rubinoff kafasını salladı, yüz ifadesi sıkıntılı bir hâl aldı. “Amatör olarak resim yapıyorum,” dedi ve ekledi, “ve magazin sayfaları hayatımın her alanına ulaşamıyor.” Burnu dolaşarak şaşırtıcı biçimde sessizliğin ortasındaki beyaz bir kulübenin önüne geldiler. “İşte burası, içeri buyurmaz mısınız?”

Lance içeri girmesi için kulübenin kapısını açınca Honey onun ne demek istediğini anladı.

İlk etapta içerisi düşündüğünden daha ufak göründü gözüne. Açıkça belliydi ki eski sahibi ada konusundaki çılgınlığını bu küçük yer için göstermeyi pek uygun bulmamıştı. Kapıdan direkt salona giriliyordu. Şaşırtıcı biçimde çile doluran birine aitmiş hissi uyandıran boş ve sade bir mutfak da salona dâhildi. Siyah deri koltuğu, sehpayı, odanın bir köşesinde eski bir gaz sobasının karşısındaki salaş kırmızı yer sofrasını saymazsak odada neredeyse hiç eşya yoktu. Yerlerde donuk mavi taş zeminin üzerinde halı yoktu. Salona iki kapı açılıyordu.

“Sadece ebeveyn banyolu bir yatak odası var,” dedi Lance kapıyı açarken. “Diğer odayı güneyden iyi güneş alıyor diye stüdyo olarak kullanıyorum.” Hemen ardından Honey’in mızırdanmasına ramak kalmıştı ki onu susturdu. “Merak etme; stüdyoda benim yatmam için bir kanepesi var.” Soru sorar gibi kaşlarını havaya kaldırarak, “Tabi eğer yatağını benimle paylaşmamakta ısrar edecek kadar bencilsen,” diye ekledi.

“İsrar ediyorum,” dedi Honey istifini bozmadan. Yatak odasına bir göz attı. Burası da en az salon kadar sadeydi, içerde sadece üzerinde basit bir örtü olan çift kişilik yatak ve komidin vardı. “Taş ev sanırım bu iklim için çok kullanışlı,” diye yorumladı. “Sıcaklık ne olursa olsun her zaman serin oluyor sanırım taş evler.”

“Tahmin ettiğinden daha kullanışlı,” diye karşılık verdi Lance.

“Bu, Londale’nin bu kulübeyi inşa ederken kullandığı tek kullanışlı özellik. Ana kapı önünde hiçbir set olmaksızın direkt kumsala açılıyor. Kasırga hattının ortasındaki bir ada için çok korunaksız bir konumda.” Lance düşünceli düşünceli başını salladı. “Her tropikal fırtına çıktığında kulübe sular altında kalıyor.”

“Bu kadar sade döşenmesinin sebebi bu demek,” dedi Honey. “Her fırtına çıktığında büyük eve taşınmak zor geliyor mu?”

“O kadar sık olmuyor,” dedi Lance. Yatağın yanına gelerek çantasını üzerine koydu. “Yılın sadece birkaç ayını adada geçiriyoruz. Ve bu zamanlar da büyük fırtınaların çıkma ih-

timalinin en az olduğu zamanlar.”

“Peki bu aylar?” diye karşılık verdi Honey. Lance’in p-şinden ilerleyerek o da yatağın üzerine Lance’in bavulunun yanına kendi çantasını koydu. “Bu ayların adanın en çalkantılı dönemleri olduğunu kimse söylemedi mi?”

“Bence çalışmaya başlasam iyi olacak.” Yüzünde garip bir biçimde büyüleyici, bariz biçimde kontrol edilmeye çalışıldığı açık bir heves ifadesi vardı. “Sonra görüşürüz. Neden şimdi o kasvet verici mayonu giyip kumsala inmiyorsun. Eğer açsan dolapta yiyecek bir şeyler var.”

Lance odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Honey kapanan kapıya bakakalmıştı. Lance’in kendisini böyle başından savmasına içerledi. Pekâlâ kendisini yalnız bırakmasını ve sıkımmasını söyleyebilirdi. Geçen gece taksideki ateşli dakikalardan ve odadan ayrılmadan önceki istekli hallerinden eser yok, diye düşündü Honey endişeyle. Galiba ilgisini biraz fazla abartmıştı.

Houston’dan yola çıktıklarından beri yolculuk boyunca Alex ve Rubinoﬀ kendisiyle ilgilenmişti ama bu ilginin peşinden koşmak olduğunu düşünecek kadar budala değildi. Alex sanki kız kardeşiymiş gibi davranmıştı. Eğer birkaç takılmayı saymazsak Lance’in kendisine karşı tutumunun da Alex’inkinden pek farkı yoktu.

Bu sabah kahvaltı için malikânenin salonunda buluştukları andan itibaren ortamda coşkulu bir hava vardı. Lance daha çok özel ilgi bekleyen sevimli bir çocuk gibiydi. Küçük çocuk boyalarıyla oynamaya gidecek, kendisi de elinde kaz-

ma küreğiyle oynaması için kumsala yollanacak bir çocuğa benziyordu.

Honey çantasını açarken neden kendini bu kadar ihanete uğramış hissettiğini sormadı. Çantanın içinden Lance'ın dalga geçtiği mayosunu çıkardı ve niye dercesine inceledi.

O kadar da kasvet verici bir görünümü yok diye düşündü kendini haklı sayınmaya çalışarak. Göğsü o kadar da kapalı değil diye düşünmeye devam etti. Hem popüler bir kesim tarzı olan Fransız kesimiyle de bacakları güzel ve uzun gösteriyordu. Ten rengine çalan rengi ise kendi çapında kışkırtıcıydı. Gerçi çevrede kışkırılmaya müsait kimse yoktu ya. Lance kanvaslarıyla odasına kapanmıştı bile.

İş kadını stilinde topladığı saçlarına yorum bile yapmamıştı Lance bu sabah. Kendisi için bunun sorun olmadığını kendine telkin etmeye çalıştı. Onunla ne kadar az ilgilenirse, kendini o kadar rahat hissedecekti. Maskülen etkilere maruz kalmamak onun için iyi olacaktı. Yüzebilir, adayı keşfedebilir ve karınları acıktığında onlara yiyecek hazırlayabilirdi. Hayır, kendine hazırlayabilirdi. Lance kendi başının çaresine bakabilirdi. Şayet lütfedip gelir de varlığıyla onu şerefleendirirse hemen bluzunun düğmelerini açmaya karar verdi. Bu ulaşılmaz adamı ne kadar az görürse o kadar mutlu olacaktı.

Honey ertesi sabah bu düşüncelerle Folly'ye doğru giderken kaşlarını çatmış, gözlerinde şimşekler çakıyordu. Meşe ağacından yapılmış süslü kapıyı çaldı. Kahvaltının sosyal

ortamını çekecek bir ruh hâlinde değildi ama bu ıssız adada yalnız başına takılmanın mümkün olmadığını biliyordu.

Kapı, koyu renk elbise giymiş ve önüne çiçekli, *sevimli* bir önlük takmış olan kısa boylu, etine dolgun bir kadın *tara-*findan açıldı. “Merhaba, nasılsınız? Siz Justine olmalısınız,” dedi Honey kibar bir gülümseme takınmaya çalışarak. “Ben Honey Winston. Sanırım Alex Ben Raschid beni bekliyordu.”

Kadın içten bir gülümsemeyle, “Bay Raschid terasta kahvaltı ediyor,” dedikten sonra içeri buyur etti. “Sağa doğru ilerleyeceksiniz. İzninizle ben mutfağa dönüyorum.” Honey uysal bir şekilde gösterilen yöne doğru ilerledi. Burası az önce ayrıldığı kulübeden en az tebeşirin peynirden olduğu kadar farklıydı. Yerlerdeki beyaz mozaik üzerinde canlı renkleriyle parlayan halılara, son derece rahat görünen beyaz hintkamışı mobilyalara şaşkınlıkla baktı. Bir kapıdan geçerek canlı yeşil bitkiler ve rengarenk çiçeklerle dolu ve her şeyin son derece parlak ve bakımlı görüldüğü bir odaya girdi. Diğer bölümlerde olduğu gibi bu şatafat, bu gösteriş Honey’i iyice çileden çıkardı. Eğer şu anda hissetmediği bir şey varsa o da bu gösterişin sunmaya çalıştığı ilgiden şımartılmışlık ve kendini özel hissetmeydi.

Memnuniyetsizliği yüzünden o denli açıkça okunuyor olmalıydı ki, yassı döşeme taşlı terasa girdiğinde Alex yavaşça yerinden doğruldu ve kara kaşlarını şaşırmış gibi çatatarak, “Bir şey söyleme,” dedi. Son derece zarif cam masadaki oymalı beyaz demir sandalyeyi işaret etti. “Otur lütfen ve bir fincan kahve al. Sanırım Lance resimlerin içinde kendini kaybetti.”

Masanın üzerindeki karafı alarak zarif çin fincanına mis kokulu kahveden koydu. “Anlaşılan kahvaltıya gelmeyecek.”

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi Honey kendine gösterilen sandalyeye otururken. “Dün öğleden sonradan beri onu görmedim.” Alex’e dik dik baktı. “Ve ayrıca sakinleşmeye de ihtiyacım yok. Hiç kızgın değilim. Sadece birilerinin ortaya çıkıp gerekli açıklamayı yapma nezaketinde bulunacaklarını düşünüyordum.”

Alex hafifçe gülümsedi, kara gözleri keyifle ışıldıyordu. “Anlıyorum,” dedi yavaşça. Kendinè de kahve koyduktan sonra karafı masaya bırakarak sandalyesine oturdu ve genişçe arkasına yaslandı. “Elbette gösterdiğin nezaketi ve bana eşlik etmeni takdirle karşılıyorum.” Esrarengiz bir şeyler söylüyormuş gibi sözcükleri uzatarak konuşuyordu. Sonra hızlı bir şekilde, “Kahvenden iç,” dedi. “Justine bize bu sabah çilekli krep yaptı. Ve eğer sakinleşmezsen ne yediğini anlamazsın.”

Honey, “Ben sakinim,” diye ısrar etti. “Hiç sinirli değilim.” Sonra Alex’in gözlerindeki külyutmaz ifadeyi görünce kabul etmek zorunda kaldı. “Pekâlâ, biraz sinirlenmiş olabilirim.” Aceleyle devam etti. “Ama bu kesinlikle Lance ile ilgili bir şey değil. Bu kahrolası ada yüzünden. Ben şehirli bir kızım. Bunca temiz havayla, dört bir yanımdaki görkemli doğayla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ve etrafta seni eğlendirecek vahşi bir Scaramouche* de

* Güç duruma düşünce suçu başkasına yıkan ve kadınları seven bir commedia dell arte uşak tiplemesi.

yok,” diye ekledi Alex kahvesinden bir yudum alarak.

“Onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim,” dedi Honey kaşlarını sertçe çatarak. “Prese Rubinoﬀ’la tamamen iş ilişkim var ve bana karşı koruması gibi davranmasından başka hiçbir beklentim yok.” Honey sinirle dudağını ısırıldı. “Sadece yapacak bir şeyim olmamasına alışık değilim.” Umutla Alex’e baktı. “Bunun, senin için bir iş gezisi olacağım söylemişti. Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa... çok hızlı daktilo yazarım, araştırma konusunda iyiyimdir.”

Alex hiç düşünmeksizin kafasını salladı. “Hiç yolu yok,” dedi net bir şekilde. “Lance hangi konuda olursa olsun seni bana yasakladı. Bu yasağını delip tepesini attırmaya hiç niyetim yok.”

Honey tam karşı çıkacaktı ki Alex elini kaldırdı. “Biliyorum, onun sadece korumasısın.” Fincanından bir yudum kahve daha aldı. “Her ikimiz de biliyoruz ki Lance başka türlü bir ilişki umut ediyor. Seni onun yörüngesinden çıkarabilecek herhangi bir iş verirsem Lance kıyametleri koparır.”

Honey, “Daha aynı adada olduğumuzun bile farkında değil,” dedi sitem edercesine. “Bütün gece stüdyosundan çıkmadı, sabah kapısım çaldığımda ise cevap verme zahmetine bile katlanmadı.” İsyankâr bir şekilde dudaklarını büktü. Başka işlerle ilgilenmemin onu kızdıracağını sanmıyorum.

“Lance için kendini yaptığı işe kaptırmak ve gece boyu çalışmak alışılmadık bir durum değil,” dedi Alex. “Bir ortaya çıkar bir kaybolur. Ona bir gün veya daha fazla bir zaman ver, yeniden uygar insan noktasına gelecektir. İşini her zaman

son derece hevesle yapar.

Honey kahvesinden bir yudum aldı. Fincandaki motiflere dalmıştı. “Fark ettim,” dedi. “Sen de hobilerin konusunda bu kadar şevkli misin?”

“Hobi mi?” Alex kara gözlerini kısarak Honey’e baktı. “Resim yapmak Lance için bir hobi değil, tam anlamıyla bir tutku. Odaya kapanmadan önce hiçbir tablosunu gördün mü?”

Honey hayır anlamında kafasını salladı. “Beyefendi herhangi bir şey yapmak için rahatsız edilmek istemiyordu anlaşılan ki, hadi çocuğum oyuna der gibi beni kumsala saldı.” Alex’e baktı, bir merak içini kemiriyordu. “Madem resim yapmak onun için böylesi büyük bir tutku, neden magazin sayfalarında hiç bununla ilgili bir şey okumadık? Hayatını gizlemek için bir çaba sarf etmediği belli. Maşallah tüm hayatı açık bir kitap gibi gözlerimizin önünde.”

“Öyle mi?” diye sordu Alex. “Sanırım Lance’i biraz daha tanıyınca önem verdiği şeyleri saklayan, aşırı derecede koruyup gözetken bir insan olduğunu anlayacaksın. Eğer magazin sayfasında onunla ilgili bir haber çıkmışsa bil ki bu onun önem vermediği bir konudur. Onun bir sanatçı olduğunu dünya üzerinde acaba beşten fazla insan biliyor mudur?” Fincanını şerefe der gibi kaldırdı. “Tabloları görsen gurur duyardın Honey.”

“O kadar iyi mi?” diye sordu Honey.

“İyi de laf mı?” Alex’in dudağının köşesinde garip bir gülümseme belirdi. “Evet, sanırım gördüğünde iyi olduğunu anlayacaksın. Bir tablosunu görmek ister misin?”

“Burda var mı?”

“Kütüphanede var,” dedi Alex ayağa kalkarken. “Büyük babamın bir portresi. Lance geçen sene doğum günü hediyesi olarak vermişti bu tabloyu bana. Çok ilginç bulacağını düşünüyorum.”

Kütüphaneye girdiklerinde Honey’in ilk izlenimi buranın ne kadar küçük olduğuydu. Sonra şaşırarak fark etti ki aslında oda gayet genişti; masanın yukarısındaki, duvardaki devasa tablo odaya hâkim olmuş ve onun devasallığı yüzünden oda küçükmüş izlenimi vermişti. Tablodaki Karim Ben Raschid’in üzerinde bedevilerin geleneksel beyaz entarisi vardı ama portredeki gelenekselliği çağrıştıran tek unsur buydu. Ayaklarında çizmeleriyle bacak bacak üstüne atmış ve ayaklarını büyük çalışma masasının üzerine atmıştı. Adamın barbar görünümüyle beraber bir modernlik vardı tabloda. “Koca kurt,” Lance onu böyle çağırırdı. Güçlü, hassas yüzü ve Alex’inkilere benzeyen parlak kara gözleriyle tam da öyleydi.

Dahası vardı. Sakallı çenesinden kararlılık okunuyordu, dudaklarının kıvrımlarından ise samimi bir sevecenlik. Ya da rol mü yapıyordu. Honey daha iyi anlayabilmek için tabloya dikkatle yaklaştı. Hayır, samimi bir sevecenlik olduğuna emindi. Gözlerinin derinliklerine iyice bakınca ilk bakışta görünmeyen ama sonra fark edilen o şeytansı ifadeyi görünce hayretle başını salladı. Ne kadar bakarsan, o kadar sırrını veriyordu tablo.

“Nasıl?” diye sordu Alex. Sesindeki keyif anlaşılabilirdi. İçeri girdiklerinden beri Alex’in kendisini izlediğini

biliyordu Honey.

Gözlerini tablodan ayırmadan, “Düşünebileceğim en mükemmel güzellikte,” dedi Honey heyecanla. “Bugüne kadar gördüğüm en güçlü, en etkileyici portre.”

Onunla aynı görüşte olan Alex de, “Harikulade,” diyerek sessizce onayladı. “Ve bu onun en iyi çalışması değil, inanamıyor musun? Lance kişisel bir ilişki içinde olduğu insanların portresini yapmayı tercih etmez genellikle. Bunun perspektifini bozduğunu söyler.”

“Peki neden tablolarını sergilemiyor? Dünya üzerindeki her galeri bu muhteşemlikteki tabloları sergilemekten gurur duyar.” Honey resimdeki bu barbar figürü böylesine canlı göstermek için Lance’in hangi ustaca tekniği kullandığını anlamaya çalışırken kafasını bir yukarı bir aşağıya sallıyordu.

“Bunu Lance’e sorman gerekir,” dedi Alex. “Lance için resim yapmanın gelip geçici bir heves olmadığını bilmeni isterim. Belki bu, onun bazı tuhaflıklarını mazur görmene yardımcı olur.” Sesinde tehditle karışık bir keyif vardı. “Mesela bazı zaman seni günlerce unutması gibi.”

Honey kendini resimden zorla ayırır gibi döndü. Düşünceli bir edayla, “Teşekkür ederim,” dedi. “Şimdi daha iyi anlıyorum.”

“Güzel,” dedi Alex esmer, müstehzi yüzünü şaşırtıcı derecede aydınlatan sıcak bir gülümsemeyle. “Artık Lance bana bir iyilik borçlu.” Kaşlarını oyuncu bir şekilde havaya kaldırdı. “Ve inan bana, borcumu her zaman ödetirim.”

Tepesindeki portre kadar son derece esrarengiz bir yüzü

olan Alex'e bakarak, bunu yapacağına bahse girerim diye düşündü Honey.

"Kuzenin için bunu sıklıkla yapar mısın?" diye sordu Honey.

Alex başını salladı. "Genelde onu mazur göstermek için pek zahmet etmem. Eğer Lance takmıyorsa ben neden takayım ki?" Yüzündeki rolcü ifade kayboldu. "Ama bu sefer sanırım durum biraz farklı."

"Farklı derken?" diye sordu Honey.

"En azından şunu söyleyebilirim ki sana karşı davranışları biraz alışıldığın dışında. Seni hiç üzmemek istemeyecek kadar sana değer verdiğini düşünüyorum."

"Çalışmasını kesecek kadar değil ama. Böyle bir şeyi ondan asla isteyecek değilim tabi."

"Tabi ki değilsin," dedi Alex gayet ciddi. Dudakları gülmekle gülmemek arasında gidip geliyordu. "Dediğin gibi ikinizin arasında sadece iş ilişkisi var. Ve bu konuda o kadar inatçısı ki kahvaltıda sana eşlik etmekten hiç suçluluk duymayacağım. Hadi gel, gidelim ve Justine'nin kreplerinin tadına bakalım. Kreplerin keyfini çıkarmak için şimdi daha iyi bir ruh hâlindesindir diye düşünüyorum."

Çilekli krepler çok lezzetliydi. Alex'in sohbeti kişisel olmamakla beraber keyifliydi. Ancak kahvaltısı iki kez Houston'dan ve Sedikhan'dan gelen iş telefonuyla kesildi. Üçüncü görüşmeden sonra masaya geri dönerken sıkıntıyla başını salladı. "Telefonlar için özür dilerim. Justine'e kahvaltı boyunca telefonlara onun bakmasını söylemiştim."

“Tatildesin ama,” dedi Honey kahvesinden bir yudum alarak. “Lance senin tam bir işkolik olduğundan bahsetmişti.”

Alex, “Tencere dibin kara, seninki benden kara,” diyerek cevap verdi. Bir yandan da fincanına kahve koyuyordu. “O da en az benim kadar umutsuz vaka. O sadece yaptığı şeyin iş olduğunu kabul etmiyor. İşi ona göre keyifli bir zaman geçirme ve benim sıkıcı, yoğun işimden çok farklı.”

“Ama sen onunla aynı fikirde değilsin değil mi?”

“Çok doğru,” dedi Alex önemli bir noktayı yakalamış gibi. Gözlerinin derinliklerinde bir ışık belirdi. “Bence ikimiz de sanatçıyız. Sadece benim kullandığım fırça ve tuval farklı.” Gözlerini kısarak devam etti. “Ve sana kesin olarak söyleyebilirim ki kullandığım renkler çok dikkatle seçilmiş.”

Honey, “Ama her zaman ince eleyip sık dokuduğunu düşünmüyorum,” dedi imalı bir gülümsemeyle. “Kırmızıya karşı bir zaafın olduğunu fark ettim.”

“Herkesin bir zaafı vardır.”

“Ne zamandan beri kızılılara karşı böyle bir tutkun var.”

“Kendimi bildiğimden beri.” Alex dalgın bir yüz ifadesine büründü. “Kızıl olmanın Lance’te yarattığı etkiyi başkalarında da yaratıp yaratmadığını merak ettim hep.”

Honey’in gözleri kocaman açıldı. “Yani demek istiyorsun ki...?”

“Hayır, öyle demek istemedim,” diye bağırarak telaşla sözünü kesti Alex.

Honey gülümsemesini gizlemeye çalışarak, “Çok üzgü-

nüm,” dedi.

Ancak bunda o kadar da başarılı olamadı ki Alex kaşlarını çatmaya devam ederek, “Umarım öylesindir,” dedi. Sonra uysal bir şekilde iç çekerek konuşmaya devam etti. “Demek istediğim; Lance’la olan ilişkimin diğer ilişkilerim üzerinde psikolojik bir etkisinin olmasıydı. Kendimi koruma içgüdüsüyle kimseye güvenmeyen bir yapım var. Bu bana büyük babamdan geçen bir özellik. Lance benim hayatımda yüzde yüz güvendiğim tek insan. O kızıl olduğu için belki de karşı cinsten kızıl olanları psikolojik olarak daha güven verici bulduğum için kendimi onlara daha yakın hissediyorum.”

“Daha çekici oldukları için değil yani?”

“Pekâlâ, o da var tabi,” diye cevap verdi Alex. Sonra daha önce barda Honey’e bu konudaki kızgınlığını anımsayarak agresif bir şekilde devam etti. “Ve şunu da son defa olarak kesinlikle belirtmek isterim ki kızıl olsun ya da olmasın hemcinslerimden kati olarak hoşlanmıyorum. Net mi?”

Honey başını salladı. “Evet, gayet net.”

“Güzel,” dedi Alex rahatlamış bir şekilde. “O hâlde neden şimdi kütüphaneye gidip senin için birkaç kitap seçmiyoruz. Lance tekrar ortadan kaybolduğunda oyalanmana yardımcı olur.”

Honey iki saat sonra kulübeye döndüğünde, ayrılırken bıraktığı sessizliği buldu. Odasına doğru ilerlerken Lance’in stüdyosunun kapısına baktı ama kapıyı çalmamak için kendini tuttu. Hâlâ resim yapıyor olamaz diye düşündü. Neredeyse bir maratona dönen bu sanat aşkı artık mantığın sınırlarını

zorlamaya başlamıştı. Belki de yalnız kalmak, kendini dinlemek istiyordu. Alex'in de dediği gibi yetişkin bir kadındı ve kendisini avutmak için kimseye ihtiyacı yoktu.

Taşıdığı bir kucak dolusu kitabı yatağının üzerine bıraktı. Ten rengi mayosunu giydi. Hâlâ nemliydi. Dün öğleden sonra denize girdikten sonra tam kurumamıştı. Günün sıcaklığına karşın vücudunda mayonun serinliğini hissetti. Adaya göre kıyafetler getirmiş olması gerektiğini düşündü. Cılız gardırobu burası için çok yetersiz kalıyordu, sonra elbiselerini yıkamak da ayrı bir dertti. Kulübede çamaşır makinesi yoktu. Kıyafetlerini yıkamak için büyük eve gitmesi ve Justine'e makineyi kullanmak için rica etmesi gerekiyordu.

Honey kulübeden ayrılırken hâlâ inatla kapalı olan kapıya baktı. Öfkeyle bakışlarını odanın kapısından çekti. Eğer yüzmekten geldiğinde de bu kapı hâlâ kapalı olursa, Lance'in kendisine kızması ihtimalini de göze alarak mahremiyetini ihlal edecekti. Eğer yirmi dört saat boyunca onu göremez, ne durumda olduğunu bilemezse görevini ihlal etmiş olurdu. Honey bunları düşündükten sonra içi rahatlamış olarak yüzünde küçük bir gülümsemeyle sahile indi.

"Duyularını mı yitirdin? Güneşin altında bu kadar kalırsan istakoza dönersin."

Bu, Lance'in sesiydi. Honey bu sesi duyunca kalbi bir-

den hızla atmaya başladı ama gözlerini açmadı. İpek gibi yumuşak kumların üzerinde böyle sereserpe yatmaktan çok memnundu.

“Güneş kremi sürdüm,” dedi sakince. “Dünkü kadar kalmadım henüz. Dün o kadar uzun süre güneşlendiğim hâlde güneş yanığı olmadım.”

“Dün güneşe çıktığında öğleden sonraydı. Güneş ışınları şimdi olduğundan daha eğikti.” Honey bir cevap vermeyince artık patladı. “Tanrı aşkına, şu gözlerini açar mısın lütfen. Kendimi cansız bir bedenle konuşuyormuşum gibi hissediyorum.”

Cümle biter bitmez Honey gözlerini açtı ve gördüğü manzara karşısında açmamış olmayı diledi. Sadece birkaç adım ötesinde duruyordu. İnsanın aklını başından alan bir görüntüsü vardı. Üzerine oturan, beli hafif düşük bir kot pantolon vardı üzerinde. Bacaklarının kaslı yapısı ve iki bacağı arasındaki kabarıklık belli oluyordu. Üzeri çıplaktı. Honey’in gözleri kalın kolları ve göğsündeki güçlü kaslara kaydı. Hül-yalı bir şekilde buğday tenli olduğunu fark etti, göğsünün üzerindeki kızıl kahve rengindeki kıvrıkcık tüyler canlılıkla parlıyordu. Elindeki beyaz örtüyü açtı. Örtüyü açıp üzerine örterken kasları muhteşem güzellikte görünüyordu.

Üzerindeki örtüyü çekerek, “Bunun altında boğulurum,” diye karşı çıktı Honey.

Lance yanına çöktü. “Çok kötü,” dedi gayet sakın, bir yandan da örtüyü tekrar çenesine kadar örtüyordu. “İkinci derece yanık olmaktan daha iyidir. Belki bikini yerine bu kapalı ma-

yöyü giymek çok daha akıllıca bir davranış. Eğer güneşin altında böyle dikkatsizce yatacaksan olabildiğince fazla yerini kapatman daha iyi olur.”

“Aşırı tepki vermiyor musun?” diye çıkıştı Honey yatığı yerden doğrulup oturarak. Gözünün önüne gelen saçlarını arkaya attı. Doğrulunca beline kayan örtüyü yeniden yukarı çekmek için uzanan Lance’in elini itti. “Ve bu şey sürekli düşer,” dedi kızgın bir şekilde.

“Fark ettim,” dedi Lance, gözü Honey’in göğüs dekoltesindeydi. “Stüdyonun penceresinden bakınca senin çıplak denize girdiğini sandım. Bir anda aklım başımdan gitti. Mayonun rengi fazlasıyla erotik.”

Honey, “Fark edeceğini hiç sanmıyordum,” diye birden atıldı. Sonra söylediği şeyi fark edince telaşla dilini ısırdı. Aslında son yirmi dört saattir ortalarda gözükmemesine ve kendini tamamen yalnızlığına kapatmasına bir sitem niyetine söylemişti bu cümleyi. Gafını kapatmak için aceleyle konuyu değiştirmeye çalıştı. “Alex, bu akşam yemeğe katılmak için müsait olup olmadığını sormak için öğleden sonra Nate’i gönderecekti sana.”

Lance derin bir iç geçirerek sıkıntılı bir şekilde ellerini saçlarına götürdü. “Gerçekten de uzun süre ortadan kayboldum öyle değil mi?” dedi rahatsız bir şekilde. “Sanırım özür dilemek için çok geç. Bunun tekrarlanmayacağına söz vermem bir şey değiştirir mi?”

Honey ona bakmadan “Alex’e göre böyle bir söz vermeneye gerek yok,” dedi öfkeyle. “Ve benim için de bunu yapman

kesinlikle gerekli değil. Bana nazik davranmak zorunda değilsin. Ne de olsa senin için çalışan biriyim.”

“Of,” dedi Lance yüzünü asarak. “Bu tür yalanlar beni kızdırmış olmasaydı şayet inan bana çok zebilirdi.” Mavi gözlerinden okunan bir ciddiyetle devam etti. “Bak, zlme-ye hakkın var, çünkü ben bu hakkı verdim sana. Eğer benim yerime sen ortadan kaybolsan ve beni bu kadar uzun bir süre unutmuş olsaydın öfkeden gözüm dönerdi.” Omuzlarını hafifçe silkti. “Geçerli bir özrüm bile yok. Sadece kendimi kaptırdım ve gece boyunca çalıştım. Sabah biraz kestireyim dedim ama sanırım uykuyu biraz fazla kaçırmış olmalıyım.” Sesi neredeyse ağlamaklıydı. “Beni affedecek misin?”

Honey zr dilemesine gerek olmadığını söylemek için başını kaldırmıştı ki Lance’in mavi gözlerindeki hüznü gördü. Fikrini değiştirerek, “Evet, affettim,” dedi. Sonra samimi bir şekilde ekledi, “Kendimi çok yalnız hissettim.”

“Tanrım, çok zgnm Honey,” dedi Lance. Honey’e biraz daha yaklaştı, aralarında birkaç santim kalmıştı. Elini uzatarak sıcak hisler oluşturan özenli dokunuşlarla Honey’in kolunu okşadı. “Kendimi kaptıracağımı bilmeliydim.” Dudaklarını üzüntüyle sıktı. “Bira metre temdeykem kendimi kötü alışkanlıklarıma kaptıracağımı düşünemedim sanırım. Geçen gece senden başka bir şey dşnemeyeceğimden adım gibi emindim.”

“İyi de yarışta değilim ki, rekabet etmiyorum bununla,” dedi sakince. “Yaratıcılığın hat safhadayken ve ilham perileri kulağını sürekli bir şeyler fısıldarken senin ilgine nasıl mah-

zar olabilirdim ki.”

“Kulağıma onları senin fısıldamanı isterdim,” dedi gözleri parıldayarak. “Ayrıca özel bir yeteneğim olduğu iddiasında bulunmuyorum; bu sadece zevkli bir hobi.”

“Alex öyle düşünmüyor ama,” dedi Honey yavaşça. Lance’in gözlerine dürüstçe baktı. “Alex bana bazı resimlerini gösterdi. Bence sen olağanüstüsün Lance.”

“Alex’in bu sabah çenesi düşmüş anlaşılan. Bende beğenmeni istediğim şey sanatsal yeteneğim değil. Neyde olağanüstü olduğumu bilmek ister miydin?”

Birden kaşlarını çatarak, “Hayır,” diye karşılık verdi Honey. “Bu yeteneğin artık kamuya mâl olmuş bir yetenek. Ben daha çok gizli kalmış yeteneklerinle ilgileniyorum. Neden bir sergi açmıyorsun? Böyle bir hediye insanlardan saklamak hiç adil değil. Bu derecede büyüleyici bir yeteneğe sahip olmak seni sorumluluk altına sokmalı.”

Lance iç çekerek uysal bir şekilde başını salladı. “Bu konuya o güzel elini atacağını ve bırakmayacağını bilmeliydim.” Yüzü ciddi bir ifade aldı. “Gerçek şu ki ben sergi açmam. Bu, çevirdiğimiz bütün dümeni ele verir.”

Honey’in gözleri açıldı. “Dümen mi?”

Lance hüzünlü bir şekilde başını saklayarak onayladı. “Bazı resim eksperleri tarafından tekniğim deşifre edilirse Alex de, ben de hapsi boylayabiliriz.”

“Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?”

“Sedikhan Pétrol iki yıl önce mali bir krize girdi,” dedi önce Honey’e bakmadan. “Halka duyurmadan krizden çık-

mak için paraya ihtiyaç vardı. Alex ve ben yaşlı Karım'ın halkının gözünde itibarını kaybetmesine izin veremeydik."

"Dümen derken?" diye tekrarladı Honey.

"Ben resim yapıyordum ve Alex de kaybolmuş bir başyapıt mucizevi şekilde ortaya çıkmış havasını verecek şekilde bunu gizlice doğru kişilere ulaştırıyordu. On sekiz ay önce Rembrant'ın bir şaheserinin Münih'te bir şarap mahzeninde gömülü şekilde bulunduğunu hatırlarsın."

Honey evet dercesine başını saldı.

"İşte o, benimdi," dedi Lance hüznle. "En iyi çalışmalarımın birisi. Elimden gitmesi beni çok yaraladı."

"Bu bir sahtekârlık," dedi Honey. "Sen sahtekâr mısın?"

"Bu şekilde nitelendirmeni istemezdim," dedi Lance kendini geri çekerek. "Üzerinde çok emek verdim ve ressamın tekniğini taklit edebilmek için yeteneğimin sınırlarını zorladım. Hatta bir eserde Vermeer'in* harcadığından çok çaba, emek ve zaman harcadığım kesin."

"Vermeer mi?" diye çığlık attı Honey. Aklını kaçırmaya başladığını düşünüyordu.

"*Woman at the Mirror*,"** diye cevap verdi Lance. "Geçen yaz Antwerp'te bulunmuştu."

"Aman Tanrım," diye inledi Honey. Tüm bu olağanüstü

* 1632-1675 yılları arasında yaşamış Hollandalı ünlü ressam. İnci Kúpeli Kız en önemli tabloları arasındadır.

** Aynanın Karşısındaki Kadın.

yetenek aptal bir gizlilik oyununa kurban gidiyor diye düşündü Honey. Bu onu yiyip bitirmişti. “O da mı?” diye sordu feryat edercesine.

Lance ona bakmadan başını salladı. Ama Honey gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. Bu durum onun için hiç de kolay olmamalıydı.

Lance düşünceli bir şekilde, “Sanırım kendimi aştığım en iyi eserim Mona Lisa’ydı. Ustaca verilmiş gölgeler gerçekten de çok büyük bir...” Başını kaldırdı. Honey’in şok olmuş yüzünü ve titreyen dudaklarını görünce devam edemedi. Kahkahaya boğuldu. “Tanrım, şekeri elinden alınmış çocuk gibisin.” Gülmekten gözlerinden yaşlar gelmişti. “Tam anlamıyla inanılmazsın Honey. Söylesene sana Brooklyn köprüsünü de sattılar mı?”

“Hepsi bir şaka mıydı?” diye sordu Honey boş bakan gözlerle. Lance başını salladığında çok kötü oldu ve içinde bir öfke patlaması hissetti. Lance için gerçekten çok üzül-müştü. “Çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız ekselansları.”

Birden Lance’in yüzündeki kahkaha kayboldu ve yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. “Honey,” diye başladı. “Ben öyle demek isteme...”

“Onun yerine ahmak olduğumu mu düşünüyorsun yoksa,” diyerek sözünü kesti. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Çok eğlenmiş olmalısın. Seni bu derece güldürebildiğim için gurur duymalıyım herhâlde.” İç çeker gibi nefes aldı. “Ne kadar budalaymışım ki senin için üzuldüm. Oysa ki

senin herhangi bir şey için böylesi derin duygular içine girmeyeceğini bilmem gerekirdi. Kelebekler düşünmezler ve hissetmezler; onlar sadece hayatın yüzeyinde uçarlar ve güzel görünürler.” Sesi gitgide yükselerek acı bir alıyordu. “Hiç kimse onlardan ciddi olmalarını ya da herhangi bir şeyi beklemmez. Onlar neyse odurlar. Bunu unutmakla büyük bir hata yaptım. Ama seni temin ederim bir daha böyle bir hataya düşmeyeceğim.” Sözlerini bitirince Honey ayağa fırladı ve uzaklaşmak için hızla yürüdü. Lance de peşinden gelerek Honey’e yetişti. Kolundan tutup onu kendine döndürdü. “Ben kelebek falan değilim, kahretsin,” dedi hınçla. Ses tonu Honey’i titretmeye yetmişti. “Olsam olsam ancak seni şakalarım ile inciten körün, aptalın teki olabilirim ama düşündüğün gibi duygusuz bir herif değilim. Kahrolası duygularımı herkesin görmesi için ifşa etmek istemememin neresi yanlış?”

Honey, “Hiçbir yeri. Resimlerinin ortaya çıkmalarına izin vermeyi kabul ettiğin sürece hiçbir yeri,” diyerek tartışmaya devam etti. “Ama bunu kabul etmiyorsun değil mi? Resimlerinin senin için çok önemli olduğunu biliyorum ama sen Alex’e bile resim yapmanın senin için keyifli zaman geçirmekten daha önemli olduğunu itiraf etmiyorsun. Neden dünyaya çok özel bir şey sunabileceğin gerçeğini kabul etmiyorsun ve sanki utanılacak bir şey yapıyormuşsun gibi bu yeteneğini saklamaya bir son vermiyorsun?”

Lance’in yüzü de en az Honey’inki gibi gergin ve fırtınalıydı. “Bunun hakkında ne biliyorsun ki?” diye sordu Lance hiddetle, mavi gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Tamam!

Resim yapmak benim için çok önemli. Belki de hayatımda beni mutlu eden tek şey. Tatmin oldun mu?”

“Hayır!” diye bağırdı Honey. “Neden kahrolası bir sergi açmıyorsun?”

“Çünkü bu hassas bir konu, lanet olsun,” diye karşılık verdi Honey’inkine eşit şiddette ses tonuyla. “Sence diğer ünlü ressamalar gibi benim de tanınma isteğim olabilir mi? Resimlerimin bir anlamı var. Onlara ünlü playboyun boş zaman eğlencelikleri dedirtmem kimseye.”

“Ama eleştirmenler bunu yapmazlar,” diye karşı çıktı Honey. “Yapamazlar. Yapabilecekleri tek şey resimlerine bakmak ve senin sıra dışı bir yetenek olduğunu söylemek olabilir ancak.”

“Böyle yapacaklarını mı düşünüyorsun?” diye alaycı bir karşılık verdi Lance. “Sanırım senin biraz toy olduğunu az önce görmüştük. Aç sanatçılar ciddiye alınır, petrol prensleri değil. Tablolarımın satılacağından şüphem yok. Ama insanların Lusty Lance’le iletişim kurmaları için resimlerimi satın almayacaklarını nereden bileyim. Ben de bu fırsatı kimseye vermiyorum. Bunun yerine resimlerimi boş bir ambarda biriktirmeyi tercih ederim.”

Lance o kadar tutkulu bir ifadeyle konuşuyordu ki yüzünde gördüğü tutku Honey’in nefesini kesiyordu. Tutku ve acı karışımı bu ifade Honey’in içine işliyordu. “Yanılıyorsun,” dedi boğuk bir sesle. “Hem de çok yanılıyorsun. Dediğin gibi olamaz.”

“Hayır, yanılan sensin,” diye karşılık verdi Lance. “Bu-

nun böyle olacağını bilecek kadar şey yaşadım. Benim başarılı olmamı böylesi dilemen inan bana hayatım boyunca resimlerimi gizlemekten daha moral bozucu.”

“Ama bu ziyan,” dedi Honey, birkaç dakikadır yaşanan duygu yoğunluğu kaçınılmaz sona ulaşmıştı; Honey’in gözlerinden iki damla yaş süzüldü. “Hem de suç düzeyinde bir ziyan.”

Honey’in yanaklarından süzülen yaşları şaşkınlıkla gören Lance yavaşça elini yaşların yaptığı ize götürdü. “Benim için mi?” diye sordu merakla. “Benim için kimsenin gözyaşı döküleceğine inanmazdım. Sanırım bu hoşuma gitti.”

“Neden senin için biri ağlasın ki?” dedi Honey kırık bir ses tonuyla. “Taktığın maskenin altında birazcık içten duyguya değecek biri olabileceğini birine gösterdin mi hiç?”

“Fikrimi değiştirdim. Bundan hoşlanmadım,” dedi Lance boğuk bir sesle. “Yeter artık Honey. Kes şunu. Bana yaptığın bu şeye dayanamıyorum.”

“Çok kötü,” dedi Honey. Yaşlar daha hızla dökülmeye başlamıştı gözünden. “Ben de bunu yapmaktan hoşlandığımı söyleyemem. Senin için ağlamak istemiyorum. Sen bunu hak etmiyorsun.”

Honey’i tutup kolları arasına çekerken, “Biliyorum,” dedi Lance tevazu ile. Onu göğsüne yasladı. Dudaklarını alnına dayadı. “Ama bu gözyaşlarını geri alamazsın. Onları bana verdin, artık onlar benim. Onları kalbimin en özel yerinde saklayacağım ve üzgün olduğumda ya da kendimi kötü biri gibi hissettiğimde çıkarıp onlarla teselli bulacağım.” Honey’i

nazik bir şekilde sarsarak devam etti. “Onlara bakacağım ve kendi kendime diyeceğim ki; ‘Bana bak, o kadar da kötü olmazsın Lance, koca çocuk. Honey senin için ağladı.’ ”

“Seni budala,” dedi Honey hıçkırıklarının arasında. Kollarını Lance’in beline sararak ona sarıldı. “Seni çılgın budala. Neden bana bunu yapmana izin veriyorum ki?”

Lance elleriyle Honey’in saçlarını okşamaya başladı. “Çünkü her Harlequin’in bir Columbine’i vardır,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ve sanırım benimkini sonunda buldum. Tanrım, işte kollarımdasın aşkım, hissettiklerin doğru.”

Honey’in yüzü Lance’in göğsünün kıvrır kıvrır tüylerinde yanıyordu ve yumuşak yanağında tüylerinin sertliğini daha iyi hissediyordu. Mis gibi bir sabun kokusu, biraz tuz ve hoş rahiyalı terinin erkeksi kokusu birbirine karışmış Honey’in başını döndürüyordu. Ama çok garipti. İlk kez fiziksel bir çekimden daha fazlasını hissediyordu. Olağanüstü bir koruma içgüdüsü, üzerine titreme ve yüreğini dağlayan bir şefkat hissediyordu ona karşı.

Lance başını geri çekip Honey’e baktığında yüz ifadesi garip bir hâl aldı. “Honey?” diye sordu usulca.

Honey utanarak başını salladı. Lance’in ona ne soracağından kesin emin değildi ama içinde bulundukları anın türbülansında kendini kolaylıkla kaptırabileceği bir şey olduğunu tahmin ediyordu. “Henüz değil Lance. Lütfen, henüz değil.”

Lance ona saygıyla bir süre bakarak kabullenircesine başını salladı. “Biraz daha bekleyebilirim,” diye fısıldadı.

“Ama her geçen saniye bu daha da güçleşecek. Bu sözünü hatırlayacaksın değil mi Honey?”

Honey başını sallayarak onayladı. En az onun kadar ciddi-di. “Hatırlayacağım,” dedi.

“Güzel,” diye karşılık verdi Lance ve alnını sonsuz bir şefkatle öptü. “Tanrım, o kadar tatlısın ki sana aşık olmamak işten bile değil.”

Seni de öyle, diye düşündü Honey hülyalı bir hâlde.

Lance, “Hadi gel” dedi kısık bir sesle. Kolunu kaydırıp beline dolayarak onu yamacına aldı ve kulübeye yöneldi. “Çok tezcanlıyım, tahammülüm hemen tükeniverir. Annemle babam bana daha ağırbaşlı olan diğer adımın yanında Lancelot* ismini koyarak biraz hata etmişler ama seni temin ederim ki parlayan zırhlar içinde bir şövalye değilim.”

Honey o an Lance’in tıpkı kendisine benzediğini düşündü. Sabır ve itidal Lance’in özellikleri arasında yoktu. Onu kontrol altına alana aşkolsundu.

“Pekâlâ, akşam yemeği için Folly’ye gitmek ister misin?” diye sordu birden komik bir şekilde kaşını kaldırıp ciddi bir yüz ifadesi takınarak. “Sana söz veriyorum; bu akşam çok iyi bir kavalye olarak yüce gönlünle affettiğin kötü davranışlarımı sana unutturacağım.”

Honey başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Gerçekten git-

* Kral Arthur’un efsanevi yuvarlak masa şövalyelerinden.

mek istemiyorsun aslında.” Bir süre yüzünü süzüp ölçüp tarttı. Sonra dudaklarında hafifçe beliren bir gülümsemeyle, “Ben-
ce şu an stüdyoya gidip çalışmana geri dönmek istiyorsun,
yanılıyor muyum?”

Lance kaşlarını çatı. “Bunu sana bir daha yapmayı düşünmüyorum,” dedi net bir şekilde. Ama Honey’in ikna olmadığına gördü. “Bütün akşamımı seninle geçirmek istiyorum. Ama Alex’in katılmasını istemiyorsan birlikte de bir şeyler yapabiliriz. Ne yapmak istersin?”

Sanki adada yapacak çok fazla alternatif varmış gibi konuşuyordu.

“Aslında Pavarotti’nin konserini mi seçsem yoksa Baryshnikov’un *Nutcracker*’ını mı? İkisi arasında bir seçim yapmakta zorlanıyorum. En iyisi güzel bir kitap seçip okuyayım ve sonra da erkenden yatayım. Alex’in anlattıklarına bakılırsa, sen işinin başına döndükten sonra senin tarafından rahatsız edileceğim ihtimali oldukça düşük. O hâlde kesinlikle ikincisini seçeceğim.”

“Sana söyledim,” dedi Lance sabırsızca.

“Evet, biliyorum,” diye karşılık verdi Honey. “Biz köylü takımının bu tarz asil aktivitelere alışık olmadığımızı öğrenmen gerekirdi.” Honey içtenlikle gülümsedi. “Çalışmanı istiyorum Lance.”

“Emin misin?” diye sordu Lance kuşkuyla.

Honey, “Eminim,” diye cevap verdi sakince. “Gece sen ortadan kaybolmadan önce bakalım yemek için ne ayarlayabileceğim.”

Lance bir süre sessiz kaldı. “Gelip bana eşlik etmeyi isteyeceğinden emin değilim, yine de,” dedi tereddüt ederek. “Gerçi kanepe çok rahat ve ılık da eğer kitap okumak istersen çok elverişli.”

“Çalışırken etrafında insanların olmasından hoşlanmıyor musun?” diye sordu Honey.

Lance sıkıntılı bir şekilde omuzlarını silkerek, “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Daha önce çalışırken kimsenin stüdyoya gelmesine izin vermemiştim. Biri yanımdayken çalışmamıştım hiç. Benimle birlikte olmaktan hoşlanacağımı düşünüyorum. İkimizin de alışması biraz zaman alacak sadece.” Kolunu Honey’in beline doladı. “Gelecek misin Honey?”

Honey’in boğazı birden düğüm düğüm oldu, zor yutkundu. Gözlerindeki dumanlı bakışı Lance görmesin diye hızlıca bakışlarını başka yöne çevirdi. “Evet, geleceğim,” dedi yumuşak bir sesle.

5

Şövalenin önünde resim yapan bir erkeği izlemenin bu kadar erotik bir deneyim olacağını kim tahmin edebilirdi? Honey rüyalar aleminde gibiydi. Odada sadece fırçanın neredeyse sessiz gibi tuval üzerindeki yumuşak hışırtısı duyuluyordu. Terebentinin ve boyaların keskin kokusu hafiften tahrik ediciydi. Honey yüzünü ekşitti. Büyük ihtimalle terebentinin kokusu, üzerinde afrodizyak etkisi yapmıştı. Neden kendine dürüst olup bu adamı çok çekici bulduğunu kabul etmiyordu.

Honey, şövalenin üzerindeki tuvale konsantre olmuş gözlerle bakan Lance'in esrik yüzünde gezdirdi gözlerini. Oturduğu krem rengi koltuktan tuvali göremiyordu ama Lance'i çok iyi görüyordu.

Tam bir ressama benzemiş, diye düşündü. Bu öğleden sonra giydiği rengi solmuş kot pantolonu vardı ayağında.

Üzerinde ise kulübeye döndüğünde giydiği rengi ağarmış mavi bir çalışma gömleği vardı. Gömleğin kolları dirseğe kadar sıvanmış olduğu için güneşte yanmış bilekleri açıktaydı. Gömleğin düğmeleri ise özensizlikten neredeyse beline kadar açıktı. Kollarını oynattıkça kollarındaki hareket eden kasları görebiliyordu Honey. Üzerindeki açık mavi gömlek, gözlerinin mavisini daha da derinleştiriyordu, safir mavisine büründürüyordu.

Birden o safir gözler önünde açık kitabı, koltuğunda oturan Honey'e yöneldi. Bronzlaşmış yüzünde aydınlık bir gülüş belirdi. "İyi misin?" diye sordu nazikçe. "Sıkılmadın değil mi?"

"İyiyim. Alex'in verdiği bu polisiye çok sürükleyici," diye utanarak yalan söyledi Honey. Stüdyoya geldiğinden beri saatlerdir bir sayfa bile okumamıştı. Lance Rubinoff'un şahsında cisimleşmiş daha heyecan verici bir gizeme kaptırmıştı kendini. "Biraz daha kahve ister misin?"

"Şimdi değil," diye cevap verdi Lance belli belirsiz. Bakışları, önündeki tuvaldeydi. "Örgü battaniyeyi alırsan daha iyi olur. Hava soğudu, şortla bacakların üşüyebilir."

Akşam ilk buluştuklarında beyaz şortlu bacaklarına Lance'in istekli bakışlarını hatırlayınca dudaklarını garip bir şekilde büzdü. Şimdi ise dikkatini çekebilmek için bacaklarını sereserpe uzatmıştı. Uysal bir şekilde gül rengi battaniyeyi bacaklarının üzerine örttü ve yerine rahatça yerleşti.

Stüdyonun kendi odasından daha geniş olduğunu ve burada daha az eşya bulunduğunu düşündü. Uzandığı koltuktan

başka duvarın yanında büyük, boya lekeleriyle dolu bir çalışma masası vardı. Üzerinde renk renk boya, çeşit çeşit fırça duruyordu. Şövale ise odanın tam ortasındaydı. Oda tuvalerle doluydu. Bir kısmı kumsala bakan pencerenin altında duvara yaslanmıştı, bir kısmı ise köşeye atılmış gibiydi. Lance battaniyeyi almak için gömme dolabın kapısını açtığı anda, Honey içeride bitmiş hâlde birçok resmin olduğunu görmüştü. Bu değerli tablolara karşı Lance'in bilinçli bir şekilde ihmalkârlık göstermesi onu çileden çıkarıyordu ama bir şey söyleyerek ortamın büyüsunü bozmak istemiyordu.

Odaya özensizce yayılmış tablolara bakınca Honey'in içi sızladı. Her biri diğerinden daha güzeldi. Bunca güzel tablonun hiç kimse görmeden burada heba olması büyük bir trajedi idi. Lance'i resimlerini sergilemesine ikna etmenin bir yolu olmalıydı ama şu anda Honey bunun nasıl olacağını bilemiyordu, ancak pes etmeyi düşünmüyordu. Şimdilik burada olmak ve Lance'in resim yaparken yüzündeki değişken, güçlü ifadeleri görmek ve Lance'i saran canlı auranın kendisine doğru akması yeterliydi. Yatağın içine biraz daha kayıp battaniyeyi boğazına kadar çekti. Kitap koltuktan yere düştü. Lance belki saatlerdir onun olduğu tarafa bakmamıştı. Honey de kitapla meşgulmüş gibi yapıyordu, oysa meşgul olduğu tek şey odanın ortasındaki kızıl saçlı adamdı.

Honey gözlerini açtığı anda Lance'in sıcak, güçlü kolla-

rındaydı, yüzü daha önceden tanıdığı o sevgi dolu göğse de-
ğiyordu. “Lance,” diye mırıldandı uyku sersemi.

Lance, “Şşş,” diye fısıldadı yumuşakça. “Uyumaya de-
vam et. Seni yatağına götürüyorum, çok geç oldu.”

“Tablonu bitirdin mi?” diye sordu Honey uykulu uyku-
lu. Göğsünün uyarıcı sıcaklığına biraz daha sokuldu.

“Hemen hemen bitti sayılır. Arka planda yapmam gere-
ken ufak tefek şeyler var.”

Lance onu kollarından yavaşça yatağın yumuşaklığına
bıraktı, kendisi de yanına oturdu. Yavaşça giysisinin düğ-
melerini çözmeye başladı. Honey, “Bunu yapmamalısın,” di-
ye mırıldandı gözlerini açmadan. Ama bu bir karşı çıkmadan
çok bir mırıldanmaydı. Her nasılsa bu durumu çok normal
buluyor ve Lance’in mükemmel elleriyle düğmelerini çöz-
mesinden çok hoşlanıyordu.

“Daha rahat edeceksin böyle,” dedi Lance, açıklaması
çok mantıklı görünüyordu. Honey, Lance’in gülüşünü duydu.
“Endişelenmene gerek yok Honey. Bu gece seni baştan çıkar-
maya niyetim yok. O kadar yorgunum ki adım atmaya meca-
lim kalmadı.” Honey’in üzerindeki yavaşça çıkardı ve sut-
yeninin ön tarafındaki kopçayı çözdü. “Sadece sana sokulup
sarılmak ve sonra gidip uyumak istiyorum, tamam mı?”

“Tamam,” diye mırıldandı Honey. Hiçbir şey bu güven
verici kolların sıcaklığından gecenin karanlığına yitip git-
mekten daha cazip olamazdı.

Üzerinde geri kalanları da çıkardıktan sonra birkaç daki-
kalığına gitti. Yatağına geri döndüğünde örtüyü üzerlerine ört-

nü. Honey’i kendine çekerek başını göğsüne yasladı. Uzun, beyaz altın saçları ipek bir perde gibi çenesini örtüyordu. En sevdiği oyuncak ayısını kucağına alan küçük bir çocuk gibi cinsel dürtülerden uzak hislerle Honey’i iyice döşüne bastıran Lance, sıcak çıplak teninde Honey’in yumuşak hatlarını hissediyordu.

“Tanrım, bu çok güzel,” dedi Lance yarı uykulu. “Sana böyle sarılmak mükemmel değil mi canım?”

Honey onu onaylarcasına başını salladı. Lance’e sevgiyle sarıldı ve huzurlu bir uykuya daldı.

Uyurken boynunda hissettiği nazik bir öpücük tüm bedenine küçük bir heyecan dalgası şeklinde yansıdı, yattığı yerde kıpırdanarak uykuyla uyanıklık arasında gidip geldi. Sonra öpücüklerin sıklığı arttı ve göğüslerinde güçlü, sıcak bir el hissetti. Göğüslerini kavrayan el onu hamur yoğurur gibi okşadıkça uyku perdesi kalktı.

Gözlerini günün yeni yeni ağarmaya başladığı alacakaranlığa açtı. Göğsünde Lance’in kızıl saçlarını görünce şaşırdı. Yanık elleri süt beyazı teninde tam bir kontrast oluşturuyordu.

“Yorgun olduğumu sanıyordum,” dedi uykulu bir şekilde. Ellerini Lance’in kızıl saçlarına götürdü.

Lance başını kaldırarak muzır bir gülümsemeyle, “Yor-

gun olduğumu söyledim sadece, öldüm demedim canım. Gerçi ölmüş olsam bile Lazarus gibi dirilirdim senin için.” Başını yeniden göğsüne gömüp Honey’in zaten dikleştirmiş olduğu göğüs ucunu sıcak diliyle yaladı. “Seni soyduğumda karanlıktı, yoksa böyle bir güzelliğın karşısında asla uyuyamazdım. Tanrım, muhteşemsin aşkım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Honey utanarak, yanaklarının kızardığını hissediyordu.

“Rica ederim,” diye karşılık verdi Lance aynı kibarlıkla. Başını tekrar kaldırdığında mavi gözlerinde güçlü bir parlaklık vardı. “Bazen girdiğın bu utangaç küçük kız havasını seviyorum. Bu hâlin beynimde estirdiğın fırtınalara tamamen zıt bir görüntü sergiliyor.”

Göğüslerini yeniden yoğurur gibi yavaşça okşamaya devam etti. Honey birden midesinde bir kasılma hissetti. Lance gergin göğüs uçlarını dişlerken, “Bunun pek akıllıca olduğunu sanmıyorum,” dedi Honey nefesi kesilmiş bir hâlde.

Lance boğuk bir sesle, “Ben sanıyorum,” diye karşılık verdi. “Bence seninle karşılaştığımızdan beri yaptığımız en akıllıca şey. Bu doğru, değil mi Honey?”

Honey başını yavaşça sallayarak, “Evet, sanırım öyle,” dedi yavaşça. Şimdi bu gerçek gün gibi ortadaydı. Bu kızıl kafalı kendini beğenmiş adam ufkunda belirmeden önce, hayatında hiç kimseyi istemiyordu. O akşam ilk karşılaştıkları anda bir şekilde dönüşü olmayan bu noktaya geleceklerini tahmin ediyordu.

Lance uzun, derin bir nefes aldı ve öyle sevgi dolu gü-

lümsemi ki Honey'in yaşadığı duygu selinde boğazı düğüm-
lendi. "Reddetmeyeceksin aşkım. Söz veriyorum çok mutlu
edeceğim seni."

"Edeceğini biliyorum," dedi Honey yumuşak bir şekil-
de. Yaptığı her şey onu mutlu ediyordu. Her şeyiyle daima
kendisini mutlu edebileceğini biliyordu. "Umarım ben de seni
mutlu edebilirim."

"Oh Tanrım," diye inledi Lance. Diğer elini de öbür
göğsüne götürerek, "Sana bakmak bile kendimi kaybetmeme
yetiyor," dedi. Şehvetle dirileşmiş göğüslerinin doruğundaki
görmekli, sert meme ucunu parmaklarının arasına aldı. Ho-
ney'in bedeni katıksız bir arzuyla titredi. Lance ellerini Ho-
ney'in yumuşak teninde beline doğru kaydırarak bacaklarının
arasındaki duyarlı bölgede ipeksi yumuşaklıktaki tüylerin
üzerinde gezdirdi. "Sana hayatı sunacak ilk fırça darbesini
bekleyen güzel, boş bir tuval gibisin." Dudakları yavaşça gö-
beğine kaydı, göbeğinde yumuşak dokunuşlarla daireler çi-
zerek öpmeye başladı. Yumuşak beline dişlerini hafifçe ge-
çirdi, Honey'den keskin bir inilti yükseldi. "Seni tutkunun
kırmızısıyla boyamak istiyorum." Bacaklarını nazikçe ayırdı.
"Tatmin olma arzusunun altın yıldızlarıyla gölge vermek is-
tiyorum." Parmakları yumuşacık tüylerden biraz daha aşağı
inerek tam orta noktaya baskı yapmaya başladı. Lance'in ya-
rattığı tahrikle Honey nefesi kesilmiş bir hâlde inledi. Lance
başını kaldırıp memnun bir gülümsemeyle baktı. Parmakla-
rını usta erotik dokunuşlarla hareket ettiriyor, sıcak darbelerle
vurgular yapıyor, verdiği zevk Honey'in kalbinde çınlamalar

yapıyordu. “Seni bütün renklerle boyamama izin veriyor musun Honey?”

“Oh, evet,” diye inledi Honey. Daha şimdiden ateş kırmızısı darbeleri hissediyordu. “Evet Lance, lütfen.”

Lance bacaklarını açarak üzerine çıkıp bacaklarının arasına süzüldü. Yüzüne eğilip ateşli bir öpüşle dudaklarını öptü. “Artık daha fazla bekleyemeyeceğim aşkım,” diye hırılda-
dı boğuk bir sesle. “Bu zamana dek hep seni beklemişim me-
ğer.”

“O zaman daha fazla bekleme,” diye fısıldadı Honey. Lance’in dudaklarını tekrar istermiş gibi araladı dudaklarını. Lance dilini ıslak ağzına soktu ve Honey daha önce hiç hissetmediği çılgın bir arzuyla ona karşılık verirken Lance’in boğazından bir hırıltı yükseldi.

Lance derin bir sarsıntıyla Honey’in içine girdi, o anda bir çığlık koptu Honey’den. Lance gerginleşmiş bedenini doğrultup başını kaldırdı. Altındaki Honey’e baktığında yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu. “Honey?” dedi sersemlemiş bir şekilde.

“Önemli değil,” diye iniledi Honey heyecanla, ateşli bir şekilde Lance’in kollarını sıkıyordu. Hissettiği şey tarifsizdi. Hem olağanüstü derecede muhteşem hem son derece kıvrandırıcı hem de acı vericiydi. “Lütfen durma!”

Lance boğuk bir sesle, “Oh Tanrım, durabileceğimi sanmıyorum zaten,” diyerek ateşli patlamayla havaya fırlayan bir roket gibi Honey’in içine mütemadiyen girmeye devam etti. Her girişinde Honey’in kalçalarından tutup kendine sıkıca

çektğinde acıyla karışık bir duyguyla kıvranıyordu Honey.

Lance'i içinde hissettiği ve kulağına tutku dolu sözcükler fısıldadığı her salınışlarında Lance'in ona söz verdiği gökkuşağının tüm renkleri işte oradaydı. Ama tüm bu renklerin birleşimiyle sonuçlanan hazzın güneş gibi yakıcı, güneş gibi parlak muhteşem ışınlarından bahsetmemiştir. Yaşadıkları boşalmanın sonrasında şiddetli bir kasırğa sonrası durgunluğu gibi sersemlemiş bir hâlde el ele yatağa bıraktılar kendilerini. Honey başını Lance'in kol altına yasladı. Elini Lance'in deli gibi atan ve gitgide sakinleşen kalbinin üzerine koydu. "Açıklaman biraz eksik kaldı," dedi hülyalı hülyalı. "Yaşadığım hazzın kankırmızısından ve sonrasındaki leylak rengi hâlsizliğinden bahsetmemiştin."

Lance, Honey'i boynundan sevgiyle öptü. "Bazı tonları ben de yeni keşfettim," dedi boğuk bir sesle, elini iyice sıktı. "Daha önce böyle renklerin varolduğunu hayal bile edemedim. Sen tam bir sanatçısın Honey Winston." Elini bir anlığına gevşetti ve sesi garip bir hâl aldı. "Beni şok ettin biliyor musun?"

"Biliyorum," diye cevap verdi Honey. "Arkadaşım Nancy bana dünya üzerinde yirmi dört yaşında bakire olan tek kız olduğumu söylerdi hep. Seni hayalkırıklığına uğratmaktan biraz korkmuştum aslında." Başını kaldırıp Lance'e bakarak, "İyi miydim?" diye sordu.

Lance dudaklarını uzatarak onu öptü ve, "İyi miydim de ne demek. Muhteşemdin aşkım," dedi. "Daha önce hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki her zerren beni içine

alıyormuş, beni seviyormuş gibiydi. Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.”

“Ben de,” dedi Honey yumuşacık bir ses tonuyla ve muzır bir bakışla ekledi. “Seks konusundaki ilk deneyimini bu konuda yadsınamaz bir tecrübesi olan Lusty Lance ile yaşamaya şansına her kadın sahip olmaz. Bence kendimi eşsiz görmeliyim. Eminim ki zamanını bu konuda saf ve tecrübesiz biriyle bunun için boşa harcamazdın.”

Lance kaşlarını çattı. “Hiç komik değil,” dedi sert bir ses tonuyla. “Benim için farklı olduğunu söylemiştim. Şimdi kapa çeneni ve buraya gel.” Başını alarak göğsüne yatırdı ve ona sıkıca sarıldı. “Bu Lusty Lance yakıştırmasından nefret ettiğimi söylemiş miydin sana hiç?”

“Hayır,” diye cevap verdi Honey başını yaslayıp ona iyice sokularak. “Ben de isimden pek hoşlanmadığımı söylemiş miydin?”

“Bununla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum,” dedi Lance. Bir yandan da Honey’in saçından bir tutamı parmağına dolamış oynuyordu. “Ben seviyorum ismini. Her söyleyişimde sanki bir aşk sözcüğü fısıldıyormuşum gibi oluyor.” Gözlerinden hafifçe öptü. “Tatlı Honey’im.” Dudakları yavaşça kulaklarına doğru kaydı. Kulağını gıdıklarcasına ısırarak, “İpek Honey’im,” diye fısıldadı. Oradan dudaklarına doğru ilerledi ve tahrik edici dil oyunlarını oynamak için dilini ağzına yavaşça soktu. Dudakları birleşip şehvet dolu bir öpüşten sonra Lance titreyen bir nefes aldı. “Ateşli Honey’im. Galiba başka bir resim daha yapmak istiyorum.”

Honey'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu kadar erken mi?"

Lance bir kahkaha attı. "Stüdyomdaki tuvallerin sayısını söyleyebilir misin bana?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu. "Çok üretkenimdir." Bir elini göğsüne götürerek tırnağıyla meme ucuna tahrik edici dokunuşlar yaparak Honey'in tüm bedenine ateşli dalgalar yayıyordu. "Bana bitmek bilmez bir ilham veriyorsun."

Göğüslerine doğru yolculuğa çıkan Lance'in dudakları ve nihayet oraya ulaştığında gerilmiş hâldeki pembe meme ucuna aldığı dil darbeleriyle Honey şu an daha çok ilhama gelmiş hissediyordu kendini. "Öyle güzelsin ki gerçekten de senin resmini yapmak istiyorum, hemen şimdi. Benim için poz verir misin Honey?"

Lance'in yakın olduğu kişilerin resimlerini yapmaktan hoşlanmadığı hakkında Alex'in sözlerini hatırlayınca Honey'in içini bir sızı kapladı. Ne yazık ki henüz o kategoriye girememişti demek. Ne bekliyordu ki? Lance ona hiçbir zaman uzun süreli bağlılık içeren bir ilişki vaat etmemişti. Ona verdiği kadarıyla mutlu olmalıydı.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi umursamaz bir tavır takınarak. "Beni kötü bir şekilde çizmezsen olur tabi ki. Dünyada koleksiyonunu sadece kendine saklayan tek ressam sen olmalısın."

Lance bir şeyler söylemeye yeltenmişti ki Honey dudaklarını parmağıyla kapatarak, "Tek şartla," dedi.

Lance, Honey'in parmağını dudaklarından çekmeden

önce öptü ve, “Neymiş o?” diye sordu.

Honey ellerini Lance’ın kızıl saçlarına götürerek başını göğsüne doğru çekti ve, “Kendimde bazı sanatsal beceriler geliştirmek istiyorum,” dedi yavaşça. “Ben de resim yapmayı öğrenmek istiyorum. Bana nasıl yapacağımı öğretir misin?”

“Oh, tabi ki canımın içi.” Lance mavi gözleri parlayarak güldü. Dişlerini şiş meme ucuna hafifçe geçirdi. “İlk önce tuvali hazırlamalısın.”

Ve ders başladı.

Honey uyandığında vakit öğleni çoktan geçmişti, eğimli parlak güneş ışınları pencereden içeri sızıyordu ve boş odaya sıcak bir hava veriyordu.

Honey yatakta tembelce gerinerek örtüyü üzerinden attı. Lance onu uyandırmadan yanından ayrıldığı için bir hayal kırıklığı hissetti ama hemen bu hissini bastırdı. Büyük ihtimalle stüdyoya dönmüştür diye düşündü.

Çabuk tarafından bir duş aldı ve saçlarını yıkadı. Bir saç kurutma makinesi getirmeyi akıl edemediği için kendi kendine söyleniyordu. Tuzlu su ve hava yüzünden saçlarına özen göstermesi ve sürekli yıkaması gerekiyordu. Neyse ki dışarıya çıkıp akşam serinliği çıkmadan güneşte saçlarımı kurutabilirim, diye düşündü.

Üzerine deniz mavisi bir şort ve gömlek geçirdi, saçla-

rını göğüslerinin üzerinc doğru yaydı. Ayakkabı giymekle uğraşmadı, kulübeden çıktı, kumsaldaki kum çıplak ayaklarının altında ipek kadar yumuşaktı.

Deniz kabarmıştı. Sahil boyunca yürüyerek ara sıra elle-riyle saçlarını tarayıp yumuşak, ılık rüzgârda kurutuyor, bu arada kıyıya vuran dalgaların köpükleri ayaklarını yalıyordu.

Gün neredeyse batmak üzereydi. Deniz durulmuştu. Honey durgun denizde ayna misali yansıyan gökyüzünün kızıl ve mor renk şölenine hayranlıkla baktı.

“Büyüleyici bir tablo. Ama seninle yaptığımız resmi daha çok sevdim.”

Honey, arkasını dönüp gülümseyerek Lance’e baktı. “Ben de,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Sanırım birlikte renkleri daha güzel yapıyoruz.”

Gökyüzü turuncu güneş ışınlarıyla yıkanırken Lance’in teni altın rengini almıştı. Safir mavisi gözlerinin üzerinde saçları alev kırmızısı olmuş parlıyordu. Honey, Lance’in de ayaklarının çıplak olduğunu fark etti ve gömleğini pantolonunun içine sokmakla uğraşmamış, gömleğinin düğmelerini de açık bırakmıştı.

“Stüdyoya gittiğini düşünmüştüm,” dedi.

Lance başını salladı, yüzü birden ciddi bir hâl aldı. “Yürüyüşe çıktım. Bazı şeyleri düşünmem gerekiyordu.”

Honey biraz daha yakınına geldi. “Henüz çalışmaya başlamamana sevindim,” diye mırıldandı. “Acaba bana başka bir ders daha vermen için seni baştan çıkarabilir miyim diye merak ediyorum.”

“Anahtar kelime ‘baştan çıkarmak’sa elbette,” diye karşılık verdi Lance. Gözlerinin derinliklerinde bir ateş parlamaya başlamıştı. “Ne kadar tatlı, doymak bilmez bir kızsın sen öyle. Böyle giderse sanırım yakında ben senden ders almaya başlayacağım.”

Honey bir adım daha atarak Lance’e sokuldu, memeleri bluzunun altından Lance’in çıplak, sert göğsüne değiyordu. “Bu öğleden sonraki dersi es geçtin ama?”

“Öyle oldu değil mi?” diye sordu Lance. “Aslında çıkmadan önce seni uyandırmak ve sevmek için can atıyordum.”

“Neden yapmadın öyleyse?” dedi Honey kollarını boynuna dolayarak. Parmaklarına birkaç tutam aldığı saçlarını okşayarak dudaklarını göğsüne götürdü. Lance kesik kesik nefes almaya başlamıştı.

Sonra kollarını indirerek Honey’i kendinden itti. “Lanet olsun. Honey benden uzak dur,” dedi keskin bir sesle. “Bu benim için yeterince zor.”

Honey şaşkınlık ve acıyla karışık bir hâlde Lance’e baktı. Önce şaka yaptığını sanmıştı. “Sorun nedir?” diye sordu boğuk bir sesle, ağladı ağlayacaktı. Yavaşça ondan uzaklaştı. Kirpikleri acıyla ağırlaşmış, gözlerini saklıyordu. “Beni affedebilecek misin?” diye sordu gülümsemek için kendini zorlayarak. “Bu konuda çok yeniyim. Neyi kötü yaptığımı, neyi

yapamadığımı bana söyler misin lütfen?”

“Oh Tanrım, seni incittim,” diye feryat etti. Tereddütlü, kesik hareketlerle elini Honey’in saçlarına götürdü. “Öyle değil, yanlış anladın. Seni reddetmiyorum, kahretsin.”

“Bu kulağa daha iyi geliyor,” dedi Honey, hâlâ gözleri yere inikti. “Ama özür dilemene gerek yok. Lance, seni çok iyi anlıyorum.”

Lance tepkisel bir güdüyle Honey’e doğru bir adım atıp yaklaştı. Sonra birden durdu. Elleri iki yana düştü. “Honey aslında beni çılgına çeviriyorsun,” dedi tükenmiş bir ses tonuyla. “Biliyorsun ellerimi üzerinden alamıyorum. Hele bu öğleden sonra o kadar zorlandım ki. Hayatımda tanıdığım en sıcak kadınsın sen. Sana bu konuda olumsuz şeyler söyleyecek son insan benim.”

“Peki o zaman sorun ne?” Honey başını kaldırarak soru dolu bakışlarla Lance’e baktı. “Eğer sen beni istiyorsan ve ben de seni istiyorsam o zaman...”

“O kadar basit değil,” diye inleyerek sözünü kesti Lance. “Sen bakireydin.”

Honey’in ağzı şaşkınlıktan biraz açıldı. “Bugünden sonra bu konuda endişelenmek için biraz geç bence,” dedi sert bir şekilde. “Bu seni biraz geç rahatsız etmiş görünüyor.”

“Bak, biliyorum, bencil lanet bir herif gibi davrandım,” dedi Lance kaşlarını çatarak. “Çok heyecanlanmıştım. Akli-mi başımdan aldın aşkım.” Ellerini silkerek devam etti. “Senin bakire olabileceğin hiç aklıma gelmemişti. Korunduğunu düşünmüştüm.”

“Korunmak mı?” diye sordu Honey. “Bütün sorun bu muydu? Benim hamile kalmam?” Honey birden kahkaha atmaya başladı.

Lance’in yüzü daha da karardı. “Bunu eğlenceli bulduğuna çok sevindim,” dedi kızgın bir şekilde. “Bir adada olduğumuzun farkında mısın? Gerekli hapları sipariş verip adaya getirebilirim ama Alex ve diğerlerinin bundan haberi olabilir ve bu da seni utandırır, diye düşünüyorum. Aptalca seni korumaya çalışıyorum.”

Honey başını salladı, dudaklarından sıcak bir gülümseme yayıldı. “Burada birilerini koruması gereken biri varsa benim. Ben seni korumak için buradayım,” diye gülerek hatırlattı. “Endişelenme Lance. Ben endişelenmiyorum.”

“Çünkü çok tecrübesizsin. Endişelenmen gerekir. Neden endişelenmeyesin ki?”

Çünkü bu kızılkafalı, safır mavisi gözlü bu adam içini delicesine arzuyla doldurduğu için; çünkü onun en ufak zerrisini dünyadaki her şeye yeğlediği için; çünkü bu ele avuca sığmaz, yaramaz bir çocuk gibi olan adamı ömrünün her günü sevebileceği için.

Honey omuzlarını silkti. “Neden bu kadar moralinin bozulduğunu bilmiyorum. Asla olmayacak bir şey için endişelenmeye ne gerek var.” Honey göz kırparak gülümsedi. “Önümüzdeki birkaç hafta daha burada olacağız ve eğer bu süre boyunca bir rahibe gibi yaşarsam kahrımdan ölürüm, çünkü ne kaçırdığımı biliyorum artık.” Sonra Lance’in surat astığını görünce içini rahatlatmak için, “Bunun sonsuza kadar de-

vam etmeyeceğini bilmeyecek kadar aptal değilim. Ne olursa olsun seni sorumlu tutmayacağım. İlk deneyimim için yirmi dört yıl bekledim ve seninle ilk seferinde her saniyesinden çok zevk aldım.”

“O senin güzelliğin,” dedi Lance. Dudaklarını sıktı. Honey bir anlığına Lance’in mavi gözlerinin derinliklerinde bir acı gördüğünü düşündü. “Her ne kadar ilişkimize geçici gözüyle baksan da, ben daha fazlası olacağı konusunda kendime güveniyorum. Bu kararı vermek bizim elimizde olmalı.”

“Ama zaten bu konudaki çelişkilerini kabul ediyorsun,” dedi Honey akıl çelici bir şekilde, kirpiklerinin altından çaktırmadan ona bakıyordu. Kendisini izlediğini bildiği için diliyle dudakların hafifçe yaladı. “Ancak ben bu yaptığımız şey konusunda gayet kararlı ve samimiyim.”

“Honey,” diye uyardı Lance.

Honey ona doğru bir adım atarak, “Ben bir resim daha yapmak istiyorum,” dedi tavlamaaya çalışır bir ses tonuyla.

Lance gönülsüzce geri doğru çekilerek, “Hayır, kahretsin. Senin korunmanı sağlayana kadar olmaz,” dedi.

“Sen beni her zaman koruyorsun zaten,” diye karşılık verdi tatlı bir sesle. Ona doğru tekrar adım attı. “Hayatımda kendimi hiç senin kollarındayken olduğum kadar değerli hissetmemiştim Lance.”

“Güzel, ben de öyle hissettirmek istemişim,” dedi Lance boğuk bir sesle. “Seni severken nefesimi kesecek kadar tatlısın. Kendini hep değerli hissetmeni istiyorum. Sen bunu

hak ediyorsun.”

Honey ellerini gömleğinin düğmelerine götürerek yavaşça onları çözmeye başladı. “Değerli şeyler kullanıldıklarında daha da ışıldarlar. Bir gümüşü dolapta kaderine terk edersen ne kadar paslanır ve çirkinleşir, biliyor musun? Lütfen beni dolap rafına terk etme Lance.” Gömleğinin son düğmesini de çözdükten sonra gömlek omuzlarından kumsala kaydıldı.

Lance’in gözler önünde bir anda açılan göğüslere sabitlendi. Sutyenine dokunurken, “Nerede o bikini giymekten sıkılan kız?” diye sordu ironik bir şekilde. Bu arada kuruyan dudaklarını ıslatma gereği duydu.

“Güneş batıyor. Hatırlarsan hava kararırken beni çıplak denize girmeye davet etmiştin.”

“Ancak aklındaki şeyi kastetmemiştim,” dedi kuru bir sesle.

Honey çapkınca göz kırptı. “Ama meyledebilirsin.” Sutyenini çıkardı. “Sonra biraz daha...”

Lance derin, hırıltılı bir nefes aldı. “Tanrım, çok güzelsin,” dedi boğuk bir sesle. Gözleri pespembe meme uçlarındaydı. “İşi benim için çok zorlaştırıyorsun aşkım.”

“Tüm bunların amacı da bu,” dedi Honey ona yaklaşarak. “Şimdi renkler arasındaki nüans farklılıkları derisine geçmenin zamanı gelmedi mi sence de?”

“Bunu yapma Honey,” diye inledi Lance. Ellerini göğüslerine götürerek onları okşamaya başladı. “Hayatımda ilk kez doğru olanı yapmaya çalışıyorum.” Gözlerini göğüslerinden

alamıyordu, pembe, dikilmiş göğüs ucuna doğru çekildiğini hissediyordu. “Daha fazla dayanamayacağım. Bana yardım et ve kaç benden ama artık kaçsan bile sana saldırmamak için kendimi tutamam.”

Honey biraz daha yaklaşıp çıplak göğsünü Lance’in sıcak bedenine değdirip sürttü. “Saldır bana.” Ayaklarının üzerinde yükselerek büyük bir tutkuyla dudaklarını öptü. “Al beni Lance.”

Lance aç bir hayvan gibi boğazının derinliklerinden bir hırıltı çıkararak belini sarıp Honey’i kendine çekti. Dudaklarını dudaklarına yapıştırıp, nefesini kesercesine dilini vahşi bir arzuyla ağzına soktu. Honey’i kumlara yatırdı, kendi de diz çöküp üzerine eğildi. Tek elini ateşli dokunuşlarla sırtının ipeksi teninde gezdirerek tutuyordu onu. “Umarım ne yaptığımı biliyorsundur Honey,” diye mırıldandı, yüzünü, oradan da boynunu sabırsız öpücüklerle dolandırırken. “Ben ne yaptığımı bilmeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım.”

Honey, Lance’in tişörtünü çıkartarak güçlü kollarına götürdü dudaklarını. “Biliyorum,” dedi dudakları kollarından geniş omzuna kayarken. “Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.”

Lance’in nefes alıp verişleri düzensizleşmişti. Honey dudaklarının altında kalbinin hızlı atışlarını hissedebiliyordu. Lance, Honey’in başını kuma yatırırken, “Bana bir şey için söz vermeni istiyorum,” dedi hırıltıyla. Bir yandan da Honey’in üzerindeki mavi şortun düğmelerini açmaya çalışıyordu. “Kürtaj yok. Ne olursa olsun kürtaj yok. Tamam mı?”

Honey ona sevgiyle gülümsedi. Lance gibi tezcanlı, gö-

zükara birinden beklediği şey tam da buydu. Onu bacaklarının arasına çekerek, “Tamam,” dedi yumuşacık bir sesle. “Ne olursa olsun aşkım.”

6

Folly'ye vardıklarında deli gibi esen rüzgâr Honey'in saçlarını uçuşturuyordu. Lance kapıyı çalma zahmetine girmeden direkt açtı. Aceleyle içeri girip kapıyı kapattılar. Honey saçlarını düzeltmeye çalışarak Lance döndü. Gülerek, "Yemek davetine katılma konusundaki zamanlaman mükemmel Lance. Rüzgâr bizi neredeyse uçuracaktı. Saçım başım dağınık görünüyor olmalıyım."

Honey'i baştan ayağa süzüp rüzgârdan dağılmış beyaz altın saçlarını, krem rengi pantolonunu ve çikolata rengi ipek bluzunu süzerek, "Bu hâlini sevdim," dedi Lance. Kendi dağılmış saçlarını düzelterek, "Bu sana çok arzu uyandıracak şekilde ilkel bir görünüm vermiş," diye ekledi. "Sanırım resminin konseptini değiştirmeliyim. Seni fırtınada bir Valkyrie* olarak resmetmek çok çarpıcı bir etki yarattı."

* İskandinav mitolojisinde savaşçı bakireler. Gökten kanatlı atlarıyla savaş alanına inip savaşta cesur kahramanları Vallaha'ya götürürler. Buraya götürmelerinin nedeni, dünyanın sonunda olacak savaşta Odin'in yanında savaşacak güçlü savaşçılar toplamaktır.

“Üzerimde bir zırhla resmetmeyi düşünmüyorsun beni değil mi?”

Lance başını salladı. “İlk derste şunu öğrendim: seni çıplak çizmeliyim. Çıplakken çok cezbedici bir güzelliğin var.”

Honey birden keskin bir nefes aldı. Kalbinin titrediğini hissediyordu. Adada oldukları iki haftadan beri ilk kez uzun soluklu bir ilişkiyi ima ediyordu Lance. Ama Lance’in kendisine sonsuz aşk için söz verdiğini düşünecek kadar aptal olmamalıydı.

Hayatının en güzel iki haftasını geçirmişti bu adada ve Lance Rubinoff’a hayatında hiç kimseye olmadığı kadar yakın hissediyordu kendini. Paylaştıkları yalnızca onları derinlemesine sarsan akkor hâlindeki fiziksel bir çekim değildi, aynı zamanda birbirinden farklı mizaçlarıyla daha da eğlenceki hâle gelen bir dostluğu, arkadaşlığı da paylaşıyorlardı. Lance’in birbirlerine hiç kopmayacak bağlarla bağlandıklarını hissettiğinden neredeyse emindi ama Lance aşklarının bu adanın ötesinde de devam edeceğini ilk kez sözel olarak belirtmişti.

Lance birden gözlerini kısıp arzulu bakışlarla Honey’e doğru adım attığında Honey’in mutluluğu yüzünden yansımış olmalıydı. “Honey,” dedi Lance kısık bir sesle. “Hadi kukübeye gidelim.”

“Oh, hayır. Bunu yapamazsın.” Alex Ben Raschid’in sesi onları sarmaya başlayan romantik havayı kesip attı. Salonun eşiğinde dikiliyordu. “Geldiğimizden beri sizi aşk yuvarınızdan çıkaramadım. Biraz da benimle ilgilenmenizi isti-

yorum.”

Ben Raschid sallana sallana onlara doğru gelirken Honey yüzüne kan yürüdüğünü hissediyordu. Şu görünüşüyle kalın fitilli ve uzun kollu siyah gömlek giymiş bu parstan hiç kimse daha kendine yeten ve başkasına daha az bağımlı görünemezdi.

Lance’in yüzü bariz bir şekilde kuşkucu görünüyordu. Honey’in koluna girip Alex’e dönerek, “Bizi özlediğini bilmek güzel,” dedi alayla. “Ama ne hikmetse gelip de kapımızı tıklattığını hiç hatırlamıyorum. Hadi kabul et Alex. O kadar meşguldün ki eminim bizim burada olup olmadığımızı bile unutmuşsundur.”

“Böyle bir şeyi kabul etmeyi reddediyorum,” diye cevap verdi Alex gülerek. “Geçerli bir nedenim olmadan yeni âşık-ları asla rahatsız etmem. Benim için bir ahlaki prensiptir bu. Eğer bunu bir nezaketsizlik olarak addediyorsan bunun için bir özrüm yok. “

“İşte Ben Raschidvari bir su üstüne çıkış,” diye mırıldandı. “Kral fermanı gibi bir davet göndererek ahlaki değerlerini aştın sanırım.”

“Tamamıyla çaresizlikten,” dedi Alex suratını asarak. “Kendi başıma kalmaya dayanabilirdim, fakat bir Alman terörüyle tek başıma başa çıkamadım. Üç akşamdır beni arayıp seninle konuşmak istiyor.” Alex saatine baktı. “Bu akşam yedi buçuk gibi arayacağını söylemişti. Bettina’nın Germen kanını bilirsin. Üç dakikanın içinde kendini savaşın ortasında buluverirsin.”

Lance, Alex'e öfkeyle baktı. "Tanrım, Alex, ona Sedikhan'da olduğumu söyleyemez miydin? Clancy onu idare edebilirdi. Onunla başa çıkacak kadar deneyimi var."

Alex koyu gözlerinde keyiflendiğini gösteren bir pırıltıyla başını salladı. "Her zamanki dedektifçiliğiyle izini bulurdu. Bu yanını çok takdir ediyorum. Sanırım en azından seninle konuşabilmek istiyor."

"Teşekkürler," dedi Lance endişeli bir şekilde. Ellerini az önce düzelttiği saçlarına götürdü. "Gün gelecek aynısını ben de senin için yapacağım."

"Alman terörü mü?" diye sordu Honey kafası karışmış bir hâlde. "Siz neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına?"

"Barones Bettina von Feltenstein," diye cevap verdi Lance hafifçe. Hâlâ Alex'e bakıyordu.

Tam bu arada Justine geldi. "Bettina von Feltenstein telefonda Prens Rubinoﬀ," deyip evin derinliklerinde kayboldu.

Alex saatine baktı. "Otuz saniye erken." Kinayeli bir şekilde gülerek devam etti. "Hiç yakıştıramadım. Emin ol ki seni azarlamak için Lance." Holün sonundaki kapıyı işaret etti. "Ben Honey'e bir içki ikram ederken sen de kütüphanede konuşmanı yapabilirsin."

Lance ters ters bakarak holün bitiminde kütüphanenin kapısına doğru hızla ilerledi.

Honey de odanın diğer tarafındaki bara yönelen Alex'i izledi. Alex barın arkasına geçerek, "Zencefilli gazoz mu?" diye sordu. Yukarıdan iki bardak alarak cilalı ahşap tezgâhın üzerine koydu.

“Kuvvetli bir hafızan var,” dedi Honey. Brandy doldurduktan sonra kristal bardağı tezgâha koyan Alex’e bakarken, “Lance’in morali neden bu kadar bozuldu,” diye sordu.

“Ailesinin evlenmesi için bulduğu kız,” diye açıkladı Alex. Bardan çıkararak Honey’in yanındaki tabureye oturdu. Honey’in şaşkın bakışlarını görünce hemen ekledi. “Lance’in bir alakası yok ama. Kadına zor dayanıyor. Lance için biraz fazla agresif. Ama bu konuda Bettina’yı bir türlü ikna edemiyor. O kadar beyni yıkanmış ki Lance’in onunla neden evlenmek istemediğini bir türlü anlayamıyor ve sürekli çeşitli girişimlerde bulunuyor.”

Hissettiği acıyı gizlemek için gözlerini bardaktan ayırmadan, “Anlıyorum,” dedi Honey yavaşça. “Onun için çok zor bir durum olmalı.”

“Senin gibi düşünmüyorum,” dedi Alex hafifçe. “Lance’in istemediği bir şeyi yaptığını daha önce hiç görmedim. İstemediği bir evliliği zorla kimse yaptıramaz. Bence sen de bunu anlayabilecek kadar tanımışsındır Lance’i.”

Honey başını kaldırdı. Gözleri yaş içindeydi. “Bundan emin olacak kadar uzun bir süredir tanımıyorum Lance’i,” dedi yavaşça. “Anlaşılması kolay bir insan değil. Lance Rubinoff’un yüzde doksanı buz dağının görünmeyen kısmı.”

“Eğer seni rahatlatacaksa bence diğer kadınlardan daha çok onun derinliklerine inme şansın var. Bu adam senin için deliriyor.”

Honey’in içine birden su serpildi. “Evet, bu beni biraz rahatlattı,” dedi samimi bir şekilde gülümseyerek. “Bunu söy-

lediğın için teşekkürler Alex.”

“Bu kadına bir şey anlatmak imkânsız,” diye söyleniyordu Lance içeri girerken. Hızlı adımlarla yanlarına geldi. Kendine bir bardak içki doldurdu. “Taramalı tüfek gibi konuşuyor, ne soluk almak ne dinlemek, hiçbirisi yok.”

“Sanırım ona bekarlığından memnun olduğunu anlatamadın,” diye yorumladı Alex.

Lance, “Tanrım, bu kadın konuşmaya başlayınca sanki beynime çivi çakıyorlar gibi hissediyorum,” dedikten sonra içkisini bir dikişte yarıladı.

“Bir sonraki hamlesi buraya gelmek olabilir mi?” diye sordu Alex.

“Belki,” diye cevap verdi Lance kasvetli bir şekilde. “Onu vazgeçirmek için söylenebilecek her şeyi söyledim ama sanki duvara konuşuyorum.”

Birden Honey bu muhabbete daha fazla katlanamayacağını hissetti. Başka bir şeyden konuşamazlar mıydı? Bar taburesinden kalkıp pencerenin yanına gitti, yağmur damlaları cama vuruyordu. “Kulübeye giderken sıırıslıkla olacağız,” dedi fazla ses yapmamaya çalışarak. “Küçük, hoş bir tropik duşa benzemiyor.”

“Bu gece kulübeye dönmeyeceksiniz,” dedi Alex sakince. Honey şaşkın bir yüzle dönüp ona baktığında Alex gülmüsedı. “Kulübede ne kadar ilkel koşullar altında kaldığınızı unutmuşum. Radyo bile yok değil mi? Haklısın, bu sadece bir duş değil. Genellikle buna tropik fırtına derler.” Dudaklarını büzüştürerek devam etti. “Gulf’de daha uzun süre kalırsa bü-

çok ihtimalle çok şiddetli bir kasırgaya dönüşecek. Böyle gidersen Bettina ilerleyen günlerde buraya ziyarete gelecek mi diye endişelenmeye gerek kalmayacak.”

“Sana şükürler olsun Tanrım,” dedi Lance kendine yeni bir içki alırken.

“Eşyalarınızı toplayıp buraya getirmesi için Nate’i gönderdim kulübeye,” dedi Alex. “Fırtına dinene kadar burada misafirim olacaksınız. Kulübe birkaç saat içinde tamamen su içinde kalır. Justine’e sizin için oda hazırlamasını söyledim.”

“Peki Lance’in tabloları ne olacak?” diye sordu Honey endişeyle.

“Emniyetler,” diye cevap verdi Alex teskin edici bir şekilde. “Tabloları muşambalayıp öyle taşımasını söyledim Nate’e.”

Honey rahat bir nefes aldı. Alex’in her türlü özeni göstereceğini bilmeliydi. Lance’in resimlerine en az kendi kadar değer veriyordu Alex de.

“Şu an itibarıyla kütüphanede olmalılar, eğer bir zarar görüp görmediklerini kontrol etmek istiyorsan gidip bakabilirsin,” dedi Lance’e dönerek.

Lance başını salladı. “Nate çok dikkatlidir. Bir problem olmadığından eminim,” dedi. Bir yudum daha alıp içkisini bitirdi. “Yemekten sonra bakarım.”

“Belki şimdi baksan daha iyi olur,” diye uyardı Honey. “Elbette bir zarar görmemiş olmalarını dileriz,” dedi kaşlarını çatarak. Bakışlarını cama çarpan damlalara yöneltti. “Ama bozulan bir şey varsa düzeltmek için fazla zamanın olmaya-

bilir.”

Lance alaycı bir gülümsemeyle, “Her zaman bir başkasını yapabilirim,” diye karşılık verdi.

Hayalkırıklığına uğrayan Honey derin bir nefes aldı. “Biz bunu bilmiyorduk sanki,” diye tısladı dişlerinin arasından. Sonra dayanamayarak patladı. “Sen sıradan bir ressam değilsin. Senin yaptığın her şey çok önemli.”

Alex kısık bir sesle, “Evveliyatı olan bir tartışmanın kokusunu alıyorum,” diyerek kalkmaya yeltendi. “İzninizle kütüphaneye gidip birkaç gereksiz telefon konuşması yapmam gerekiyor. Justine yemek hazır olduğunda bize haber verecek.”

“Gitmene gerek yok Alex,” diye karşı çıktı Honey. “Boşa kürek çektiğimi biliyorum. Misafir odası nerede demiştin? Sanırım odaya gidip hazırlansam iyi olacak.”

“Soldaki ilk oda,” diye cevap verdi Alex tekrar tabureye oturarak. “Eğer tartışmaya devam etmeyecekseniz burada kalıp bir içki daha alabilirim.” Soru dolu gözlerle Lance’e baktı. “Lance?”

Gözleri, kapıya doğru ilerlemekte olan Honey’in üzerinde, “Neden olmasın?” diye cevap verdi Lance. “Tanrım beni obsesif kadınlardan korusun.”

Alman terörünün faturası Honey’e kesilmişti. Can sıkıntısı ve üzüntüsüne bir de kalbine bıçak gibi saplanan acı eklendi. Lance’e cevap vermeden hızla odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Eğer odadan ayrılmazsa Alex’in de tahmin ettiği gibi konuşma tartışmaya dönecekti.

Alex haklıydı. Bu tartışma uzun süreden beri sürüyordu. Aralarındaki uyumu bozan tek şey bu konuydu. Bu adam Tanrı vergisi yeteneğinin değerini neden bir türlü göremiyordu. Böylesi bir yaratıcılık dolaba tıkılmış bir sürü tablo gibi stüdyoya hapsedilerek heba edilmemeliydi.

Honey son basamakta birden durdu. “Oh Tanrım, Nate dolabın içindeki tabloları da aldı mı acaba?” diye bir merak kemirdi içini. Hiç düşünmeden merdivenlerden aşağı inip kütüphaneye doğru koştu. Lance’in dediği gibi Nate çok dikkatli olabilirdi. Ancak ortalığı sel götürmeden önce tabloları toplayıp Folly’ye getirme telaşıyla ya dolabın içine bakmayı unuttuysa?

Honey hızla kütüphaneye daldı. Odanın hâkimi olan Karim Ben Raschid’in tablosuna bu kez hiç bakmadan doğruca duvarın dibine dizilmiş tablolara yöneldi. Tablolar düzgünce muşambalanıp özenle duvara dayanmışlardı. Birçok tablo vardı ama hepsi burada mıydı acaba? Aceleyle tabloları muşambalarından çıkarıp hepsini teker teker kontrol etmeye başladı. Bütün resimlerini, Lance’in kabul etmediği dehasının ürünlerini onun çocuklarıymışçasına seviyordu. Kahretsin, neden hangi tabloların dolapta olduğunu hatırlayamıyordu. Belki de Nate hepsini buraya getirmişti.

Hayır, bekle. *Hidden Lagoon* nerede? Bir keresinde Lance’e mistik, sessiz sularla çevrili ağaçların kuytuluklarına bu herkesten saklıymışçasına gizemli, mahrem etkiyi nasıl veriyorsun diye sormuştu. Son bir umutla tabloları yeniden gözden geçirmeye koyuldu. Belki az önce gözden kaçırmışındır

diye düşündü. Lütfen burada olsun diye içinden dua ediyordu ama hayır, yoktu. Nate onu unutmuştu. Ve kim bilir hatırlayamadığı kaç tanesi orada unutulmuştu. Lance'in güzel çocukları.

Lanet olsun! Hayır, onları gözü dönmüş doğanın ellerinde bırakamazdı. Tabloları kontrol etmek için o kadar hızlı hareket etmişti ki ortalık sökülmiş muşambalarla dolmuştu. Aceleyle hepsini toparlayıp kolunun altına sıkıştırdı ve kütüphaneden çıktı. Üzerine mont ya da yağmurluk almak için zamanı yoktu. Zaten alsa bile bu onu sadece birkaç dakika korurdu, karışık yağmura karşı koymak nasılsa mümkün değildi.

Bu konuda daha haklı olmazdı. Yağmur kovadan boşanır gibi yağıyordu, birkaç saniye içinde sıırıksıklam olmuştu. Deniz suyu yükselmiş, her yeri su kaplamaya başlamıştı. Honey kulübeye giden patika yolda bataklığa dönmüş çamurların içinde bata çıka yürümeye çalışıyordu. Normalde beş dakika sürmesi gereken yolu, bu yüzden on beş dakikada ancak yürüyebilmişti. Kumsala vardığında panik içindeydi. Bu şiddetli fırtınada acaba kulübeye sular altında kalmadan ulaşabilecek miydi?

Kulübenin önüne gelmeden uzaktan bakarak bunu kestirmek imkânsızdı. Fırtınayla yükselen kumlarla karışan yağmur görüşü epey kısıtlıyordu. Kulübenin önüne vardığında dengesini kaybeder gibi oldu, kapıya tutunarak düşmekten kurtuldu. Kapının önündeki merdiven tamamen sular altında kalmıştı. Kapıyı açmasıyla sular içeriye doldu.

Boş salona şöyle bir göz atıp direkt stüdyoya koştu. Burası da bomboştu. Nate görünürdeki tüm tabloları toplamıştı ama Honey stüdyodaki dolabın kapağını açtığı anda beklediği tabloyla karşılaştı. Yerde duvara dayalı üç tablo vardı burada. Bir tanesi görece küçüktü ama diğer ikisi devasa boyutlardaydı. *Hidden Lagoon* da buradaydı. Rahatlayarak derin bir iç çekti. Dolaptaki tabloları çıkardı ve tekrar kontrol ederek raflarda bir şey kalmadığından emin oldu.

Sular şimdi stüdyoya girmeye başlamıştı. Honey çok az zamanının olduğunu biliyordu. Hızla tabloları muşambalamaya koyuldu. İhtiyacı olduğundan daha fazla muşamba getirmişti yanında. Kulübeye kadar yaptığı zorlu yolculuktan sonra şimdi bunları çok iyi bir şekilde muşambalamalıydı. Buraya gelmek için katlandığı onca zahmetten sonra Folly'e giderken tabloların zarar görmesi çok ironik olurdu. Kapının altından odaya dolmakta olan deniz sularına endişeyle baktıktan sonra tabloların ikinci kat muşambalarını da sıkıca sardı. Sonra üçünü bir araya getirip komple muşambaladı. İşlemi bitirdiğinde hepsini kucaklayıp kalkarak stüdyonun kapısını açtı. Kapıyı açmasıyla içeri suların dolması bir oldu. Manzara karşısında panik olan Honey dizlerine kadar gelen suda kulübenin kapısına gidebilmek için epey bir savaş verdi. Eğer kulübenin içi böyleyse dışarı nasıldır diye düşündü ürpererek.

Kapıdan çıkıp önündeki merdivenlerden inmek okyanusa atlamak gibiydi. Dalgaların boyu beli geçiyordu ve kumsaldan patikaya kadar olan yolda tabloları deniz suyundan

korumak imkânsızdı. Gerçi yolun başlangıcını da azgın dalgalar altında kaldığı için görmek mümkün değildi. Onu girdap gibi denizin derinliklerine çekmeye çalışan dalgaların ahtapot misali yapışarak her sırtına vuruşunda Honey'in koldan nefesi kesiliyordu.

Honey zorlukla yolun olduğu tarafa doğru ilerlemeye çalıştı ve sonunda uzun bir palmye ağacının yanına ulaştığında soluk soluğa kalmıştı. Yorgunluktan neredeyse bayılacak gibiydi, tüm gücünü toplayarak tek koluyla ağacın gövdesine sarıldı, diğer kolunda da tabloları tutmaya çalışıyordu. Dünyada bu kadar çok su olduğunu hayal bile edemezdi. Bir an neresi deniz neresi sel suları ayırt edemedi. Yağmurla deniz birbirine karışmıştı sanki.

Azgın dalgalar bacaklarına çarpmaya başladı tekrar. Bu dalgalardan kaçabilmek için ağaçta ne kadar yükseğe tırmanmalıydı? Ağacı bırakıp resimleri sıkıca kucakladı ve patika yola ulaşmak için savaş vermeye başladı. Yol o kadar uzakta olamazdı. Kıyıdan epey ilerlemiş olmalıydı. Yürümeye çalışırken ayağı tökezledi ve balçığın içine dizlerinin üzerine düştü. Bir süre yerde öylece kaldı. Ayağa kalkmak için gücü kalmamıştı, bir sonraki hamle için gücünü toplaması gerekiyordu.

“Honey! Tanrım, seni öldüreceğim!”

Honey yavaşça başını kaldırdı, önünde Lance'i gördüğüne şaşırarak gücü bile kalmamıştı. Sırıksıklam olmuş diye düşündü gayri ihtiyari. Pantolonu ikinci bir deri gibi bacaklarının güçlü hatlarını belirginleştirircesine yapışmıştı v u

cuduna yapışmış gömleğinden buğday rengi teni görünür hâle gelmişti. Hızla yağan yağmurun oluşturduğu perde yüzünden yüzünü seçemiyordu ama sesinin tonundan kızgın olduğu anlaşılıyordu.

Mükemmel. Şu anda ihtiyacı olan şey de Lance'in kendisine öfkelenmesiydi. Ayağa kalksam iyi ederim diye düşündü. Ayağa kalkmaya çabalamaya başlamıştı ki Lance birden onu tutup kaldırmaya çalıştı. Kendini bez bebek gibi hissediyordu. Sanki bacaklarını pamukla doldurmuşlardı ve bir türlü ayakları üzerinde durmayı başaramıyor, sürekli düşüyordu. Sonunda Lance'in yardımıyla ayağa kalkmayı başardı, başı Lance'in göğsündeydi. Lance bu arada garip, harap olmuş bir sesle birbiri ardına küfürler sıralıyordu.

"Sakin ol Lance," dedi Alex. Karanlıkta bir yerlerden, Lance'in arkasından geliyordu Alex'in sesi. "Bu şekilde durumu onun için kolaylaştırmıyorsun."

"Durumu onun için kolaylaştırmak isteyen kim? Onu pataklayabilirim bile şu an. Lanet olsun, şu hâline bir baksana!" dedi Lance öfkeyle. "Şu lanet olası resimleri elinden al da at şunları. Ölümüne yapışmış, bırakmıyor."

"Hayır!" diye bağırdı Honey. Kucağındaki resimlere daha sıkı sarılmaya başladı.

Alex yanlarına gelmişti. Lance'in sesi ne kadar öfkeliyse onunki de o derece nazikti. "Haydi onları bana ver Honey. Bende güvende olacaklar."

Evet, Alex onları koruyabilir diye düşündü Honey bitkin bir şekilde. Pençe gibi yapışmış ellerini ve sıkıdığı kollarını

gevşetti. Birden kollarının bomboş kaldığını hissetti. “Evet, onları koru Alex,” dedi. “Ben çok yorgunum.” Vücudunun gevşediğini hissetti ve Lance’in göğsüne sokuldu yeniden. Kulaklarında çığlık ve hıçkırık gibi sesler yankılanıyordu ama bir süre sonra bütün sesler sustu, Honey huzur dolu bir uykuya bıraktı kendini.

Honey gözlerini açtığında köpükler içindeki banyo küvetindeydi. Vücuduna değen su onu pek de hoş olmayan bir şekilde uyandırmıştı.

Gözlerini açıp Lance’e kızgın kızgın bakarken, “Daha fazla su istemiyorum,” diye huysuzlandı. “Bugün yeteri kadar suyla haşır neşir oldum.”

“Çok kötü,” dedi Lance gömleğinin kolunu sıvarken. “Dayanmak zorundasın. Şu an çamur içindesin. Bir Valkyrie’den çok çamur kadına benziyorsun. Şimdi seni yıkayıp yatağına götürene kadar sessiz ol.”

Honey bir şey söylemek için ağzını açacaktı ki birden pek de nazik olmayan bir şekilde sürtülen sabunlu bezi yüzünde buluverdi. Ağzına köpük kaçmaması için hemen ağzını kapattı. Her tarafı temizlenene dek Honey’i tepeden tırnağa sabunlu bezle ovalarken Lance’in kibar olduğu söylemezdi. Vücudu bittikten sonra saçlara sıra geldi. Saçlarını yıkarken de aynı sertliğini sürdürüyordu Lance ve yüzü gayet

ciddiydi. Bu ifade Alex'i hatırlatıyordu. Alex?

“Resimler!” diye heyecanla bağıarak birden irkildi. “Bir zarar gelmedi onlara değil mi?”

“Alex, ilk soracağın şeyin bu olacağını söylemişti,” dedi Lance askıdan havluyu alırken. “Alex muşambaları açtığında resimler çok iyi durumda görünüyordı. Mutlu olabilirsin.” Honey'i kaldırıp banyo küvetinden çıkardı ve havluyla iyice sarmaladı. “Lanet olsun. Dizine ne oldu böyle?”

“Dizime mi?” diye sordu Honey belli belirsiz. Aşağıya baktı, dizlerinin ikisinin de çok kötü bir şekilde yara olduğunu gördü şaşırarak. Hele bir tanesinin yarası neredeyse diz kemiğine kadar iniyordu. “Çamura düştüğümde yaralanmış olmalı.” Yüzü şaşkın bir hâl aldı. “Ama hiçbir acı hissetmemiştim.”

“Büyük olasılıkla şoktaydın çünkü,” dedi Lance gergin bir hâlde. “Hâlâ da kendine gelmiş değilsin. Başını bir yerlere çarpmadığından emin misin?”

Honey yavaşça başını salladı. “Aklım, mantığım gayet yerinde,” dedi kızgın bir şekilde. “Ama anlamadığım sen bunu nasıl bilebiliyorsun. Bir kelime etmeme bile müsaade etmedin.”

Lance onu kucağına alıp yatak odasına götürürken, “Senin durumunda söz gümüşse sükût altındır, konuşmaman daha iyi,” diye mırıldandı dişlerinin arasından. Onu yatağına yatırarak saç kurutma makinesini almak için odanın diğer tarafındaki dolaba yürüdü. “Gevezelik etmek için biraz geç kaldın. Şimdi saçlarını kurutuncaya kadar çeneni kapayacaksın.

Eğer zatürreye yakalanmazsan şanslısın.”

Honey cevap vermek için yeniden ağzını açmıştı ki yine laf ağzına tıklandı, bu sefer saç kurutma makinesinin gürültüsü kesmişti sözünü.

Lance saçlarını bir güzel kuruturken Honey önünde sessizce oturuyordu. Ama sinirleri yavaş yavaş gerilmeye başlamıştı. Lance sanki bir suç işlemiş gibi davranıyordu kendisine, oysa yaptığı şey sadece birkaç tabloyu kurtarmaya çalışmaktı. Böyle kaba saba, hırçın değil daha iyi davranmasını beklerdi Lance’ten. Hatta şu hâliyle Alex bile bu kızıl kafalı ayıdan daha centilmendi.

Lance kurutma makinesini kapattı ve yatağın yanındaki sandalyeye özensizce fırlattı. “Saçların hâlâ biraz nemli ama birazdan kuruyacaklar.” Dönüp banyoya doğru ilerledi. “Battaniyenin altına gir ve ben duştan çıkana dek iyice ısın.” Hızla krem rengi gömleğinin düğmelerini çözerken, “Ama sakın uyuma. Dizlerine pansuman yapmamız gerek.”

Honey ayağa kalktı. Örtü üzerinden yere düşmesin diye örtüyü çekip sarınarak, “Canını sıkmana gerek yok,” dedi gayet soğukkanlı. “Ben hallederim. Duştan çıktığında akşam yemeği için giyinmiş olurum.”

“Yemek mi?” Islak gömleğini çıkarıp halının üzerine atarken bir kahkaha attı. “Bu akşam yemeği unutacağız. Aptallığına teşekkür borçluyuz. Hiçbirimizin yemek yemeğe hâlimiz olduğunu sanmıyorum,” dedikten sonra banyoya girerek kapıyı kapattı.

Honey kapının ardından agresif bir şekilde çıktuktan

sonra köşedeki çekmeceli masaya doğru sinirli sinirli yürüdü. Artık Lance'in kara kitabında yer almakla kalmamıştı, üstüne üstlük bir de aç bir şekilde yatağa yollanmıştı. O da sosyal bir akşam yemeği yeme modunda değildi ama açtı işte!

Çekmeceden eline gelen ilk geceliği aldı. Bunun, göğüs kısmında sevimli bir şekilde gülen Garfield baskılı, uzun kollu, pamuk bir gecelik olduğunu fark etti memnuniyetle.

Lance'in hoşuna gitmek için onu baştan çıkarmaya çalıştığını düşünmesini istemezdi. Lance bütünüyle haksızdı ama durumun farkında olduğundan da emindi. İki dakika sonra yatağa girdi, yastığı şişirip uzandı, örtüyü de çenesine kadar çekip öfkeli bir şekilde Lance'i beklemeye başladı.

Lance belinde sadece bir havluyla içeri girdiğinde Honey'in yelkenler suya düştü. Bu adam neden bu kadar seksi olmak zorunda diye isyan etti. Ona doğru yürüdükçe gösterişli bronz kasları ve enerjik yakışıklılığı daha bir ortaya çıkıyordu. Honey, bedeninde aldırmamaya çalıştığı kıpırtılar hissetmeye başlamıştı. Lance'in suratının hâlâ asık olduğunu fark etti Honey bozularak. Yaklaşmakta olan savaşa karşı gardını hazırladı.

"Dizine pansuman yaptın mı?" diye sordu Lance yatağın kenarına otururken.

"Tabi ki yaptım," diye cevap verdi Honey suçlanmış gibi. Lance'in bu kabalığı ve haksız öfkesine çok içerliyordu. Dizlerindeki yara şu anki yaralanmasından daha kötü değildi.

Lance, "Güzel," dedi kısaca ve havluyu çıkarıp yatağın yanındaki masa lambasını kapattı. Oda birden karanlığa gö-

müldü. Lance yatağa girip örtüyü çekerek, “İyi geceler,” dedi.

İyi geceler mi? Hepsi bu kadar mı? Ona böyle davranıldıktan sonra nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi? Kendini çok mağdur hissediyordu. Fiziksel yaralarından daha ağırdı hissettikleri. Derdini dinlemek için ona bir fırsat vermek yerine rahat rahat uyuyabiliyordu. Bundan daha çileden çıkarıcı bir durum olabilir miydi? Belki de ‘rahat’ yanlış kelimeydi. Buz gibi yatağın genişliğine rağmen yattığı yerden Lance’in eril kokusunu ve karmaşık duygularındaki aşırı yüklü elektrik kablolarındaki cızırdama gibi gergin aurayı hissedebiliyordu. Lance’in hâlâ ona çok kızgın olduğu açıktı ve kendisinin de bunu kesin bir şekilde anlamasını istiyordu. Sevgili olduklarından beri Lance’in kollarında uyumadığı ilk geceydi. Himalayalar gibi uzak ve soğuk durmasaydı bu o kadar da sorun olmayacaktı. Lance’in onu sevgiyle saran sıcak, şefkatli kollarına alışmıştı sadece ve bu olmadan kendini biraz yalnız hissediyordu. Birden karnı guruldamaya başladı. Olacağı buydu sonunda.

Üzerinden örtüyü atarak yataktan fırlayıp kalktı. Kararlı bir şekilde tel dolaba doğru yürüdü.

“Tanrı aşkına nereye gidiyorsun?” diye Lance’in şaşkın sesi karanlıkta arkasından yükseldi.

“Açım,” dedi Honey isyan edercesine. “Ben de bir akşam yemeği için fazlasıyla bitkindim ama aşağı gidip dolaptan bir şeyler hazırlamayı akıl edemedim. Sen belki aç bir sanatçı olmak isteyebilirsin ama ben aç bir dedektif olmak istemiyorum. Bir şeyler yemeye gidiyorum ben.”

Birden ışık yandı, Lance'in ardından söylenmelerini umursamayarak üzerine hırka gibi bir şey almak için dolaba yöneldi. Askıdan beyaz bir hırka aldıktan sonra dolabın kapısını kapatıp döndü.

“Garfield?”

“Ne?” dedi Lance'e çatık kaşlarla bakarak. Sonra gözlerini önüne indirip göğüslerinin üzerindeki kediye baktı. “Sevdiğim bir karakter,” dedi kendini savunurcasına. “En azından karakteri var.” Hırkayı agresif hareketlerle giymeye çalışarak, “Ve bir de duyguları. Hem de tanıdığım bazı insanlardan çok daha fazla,” dedi.

Lance, “Garfield,” diye tekrar etti keyiflenmiş bir şekilde ve birden kahkaha atmaya başladı. “Tanrım, Garfield!”

Honey ellerini beline koyup ateş saçan gözlerle Lance'e baktı. “Komik olan nedir? Ben gülünecek bir şey göremiyorum!”

“Bir Valkyrie'nin göğüslerinin üzerinden bana kuyruğunu sallayan bir kedi görmemiştim hiç.” Gülmekten zor konuşuyordu. Gözlerinden gelen yaşları çarşafı sildi. “Bu bana çok komik geldiği için beni affet.”

“Affetmek benim ne haddime,” diye çıkıştı Honey, gözlerinden ateşler saçarak devam etti. “Ben naçizane bir serfim. Sorgusuz sualsiz yargılamak, surat asmak, kaba davranmak, bunlar size mahsus ayrıcalıklar olabilir majesteleri.” Cümlesini bitirdiğinde nefesi de tükenmişti. Tekrar bir nefes alarak son hamleyi yaptı. “Ha bir de beni açlıktan öldürmeyi de eklememiz lazım bunların arasına.”

“Özür dilerim,” dedi Lance. “Anlaşıyor ki son saydığın şey hepsinden daha ağır gelmiş sana.” Dudakları sıcak bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hadi yatağa dön Honey. Bu kedicik nasıl miyavlıyormuş görmek istiyorum, tabi bir de tırnaklarını nasıl çıkardığını.”

Honey, dişlerinin arasından tıslayarak, “Eğer oraya gelsem tırnaklarımı çıkarmaktan daha beterini yaparım,” diyip arkasını döndü ve öfkeyle kapıya doğru yürüdü.

Kendini bir anda Lance’in kucağında, yatağa taşıyor bulduğunda sadece yumruklarını sıkabildi. Lance, Honey’i yatağa yatırarak kollarını başının üstünden sıkıca tuttu, bacaklarının üzerine de bacaklarını dayayarak onu tamamen hareket edemez bir hâle getirdi. “Şimdi,” dedi altında yatan Honey’in kızgın suratına bakarak, “bana miyavla bakalım Honey.”

Bu gece yaşadıklarından sonra Honey için bardağı taşıran son damlaydı bu. Birden iki damla yaş döküldü gözlelerinden ve yavaşça yüzünde süzüldü.

Gözyaşları yaramaz bir şekilde tepesinde gülen adam üzerinde elektrik çarpmışçasına bir etki yarattı. Tokat yemiş gibi birden afalladı. Yüzü korku dolu bir hâl aldı. “Hayır!” dedi keskin bir tonla. “Bunu yapma bana, duyuyor musun?”

Honey, Lance’in kızıp kızmadığını anlamadı. Ama dediği şeyi yapamayacağı kesindi. Yaşlar bir kere akmaya başlamıştı çünkü. “Beni ağlatamazsın,” dedi öfkeyle. “Çok sinirliyim sadece.”

“Benim istediğim de bu zaten. Ama bunun için ağlamayı

istemiyorum.” Lance, Honey’e garip garip bakarak devam etti. “Bunu yapmamalısın, lanet olsun. Her şeyi mahvedeceksin.”

Honey gözlerini kaldırıp hiçbir şey anlamamışçasına Lance’e baktı. Aklını kaçırmışa benziyordu. “Neyden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi ürkerek. “Hiç mantıklı davranmıyorsun.”

“Kimin umurunda,” dedi Lance boğuk bir sesle. “Artık çok geç. İçimde yüzlerce parçaya ayrılmış hissediyorum kendimi.” Honey başdöndürücü bir hızla serbest kaldığını hissetti. Lance’in kolları birden beline dolandı, neredeyse onu soluksuz bırakacak kadar sarıldı. Anne rahmindeki bebek gibi kıvrıldı, elleriyle ona sıkıca yapışıp başını kucağına aldı. “Hareket etme. Bir şey söyleme. Sana sarılmama izin ver. Tamam mı?”

“Tamam,” diye cevap verdi Honey cılız bir sesle. Lance’in sesindeki çaresizliği duyunca öfkesi dindi. Hareket etmek istediği hâlde kırıdayamıyordu bile. “Lance,” dedi çekinerek, “sorun ne, lütfen söyle.”

Yüzü Honey’in saçlarının arasında, “Eğer ağlamasaydın her şey yolunda gidebilirdi,” dedi boğuk bir sesle. “Sen uyuyana kadar uzakta tutabilirdim.”

“Neyi uzakta tutabilirdin?” diye sordu Honey kafası karışmış bir şekilde. Sonra birden anlamaya başladığını düşündü. Lance sıtmaya yakalanmış gibi zangır zangır titremeye başladı. “Tanrım, Lance, ne oluyor sana? Hasta mısın?”

“Evet, hastayım,” dedi Lance neşesiz bir kahkahayla.

“Çok korktum. Dünyaların başıma yıkılacağını sandım. Senin yok olduğunu anladığımız ilk andan beri korkudan aklımı kaçırmış gibiyim.” Sıkıca sarıldı. “Neden bizim yanımıza gelmek yerine oraya koştun? Öyle bir fırtınada kulübeye gitmekle ne kadar büyük bir risk aldığının farkında mısın? Neredeyse ölecektin, lanet olsun. O saçma sapan, aptal tablo parçaları için hayatını riske atma hakkın yoktu.”

Honey, “Onlar saçma sapan değil,” diye anında karşı çıktı. “En az diğer tabloların kadar değerli. Sanırım o tabloları diğerlerinin yanında bulamayınca onları kurtarmaktan başka bir şey düşünemedim.”

“Üzeri boyalı birkaç bez parçası için böyle büyük bir aptallık yapılır mı?”

“Onlar basit bez parçaları değil,” diye karşı çıktı Honey. “Diğer çalışmaların kadar güzeller. Onların diğerlerinin yanında olmadıklarını görünce bir an önce onları bulup getirmekten başka bir şey düşünemedim sanırım.”

“Tanrı aşkına, birkaç değersiz şey için canını tehlikeye atacak derecede büyük bir aptallığı nasıl yapabildin?”

“Onlar senin bir parçan. Zarar görmelerine izin vermezdim.” Şakacı bir ses tonuyla devam etti. “Seni korumam için kiraladın beni, unuttun mu? Hayatının çok önemli bir parçana zarar gelmesi işimi iyi yapamamış olmam anlamına gelir.”

“Ama neredeyse kendi hayatını ortaya koydun.”

“Çok fazla zaman yoktu.”

“Tam oradaydın,” dedi acı bir sesle. “On dakika sonra

yaşama şansın olmayabilirdi. Senin peşinden çıktığımda sen çoktan tehlikenin kucağındaydın. Seni bir daha göremeyebildim. Bu ihtimali düşünmek beni çıldırttı.” Lance kısılmış bir sesle, biraz da merakla sordu. “Peki bu da önemli mi senin için?”

“Tabi ki çok önemli,” diye cevap verdi Honey cılız bir sesle. Büyük bir şefkatle Lance’in saçlarını okşuyordu. “Resimlerin için benzer şeyleri hissettiğini kabul etmenin zamanı gelmedi mi? Eğer onlara bir şey olsaydı içinden bir parça kopmaz mıydı?”

Lance başını kaldırdı. Bir anda safir mavisi gözlerindeki ateşi ve yüzündeki keskin acıyı görünce Honey’in neredeyse nefesi kesilecekti. “Senin hayatını riske atmaya değmezler ama,” dedi Lance hiddetle. “Hiçbir şey senin hayatını tehlikeye atmaya değmez. Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver bana.”

Honey’in içi sımsıcak oldu. “Söz veriyorum,” dedi boğuk bir sesle ve gözyaşlarına engel olamadı.

Bir nefes uzağında olana kadar Lance başını indirdi. “Daha önce böyle bir şey hiç hissetmedim,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Bir şey benim için önemli ve yakın olmaya başladığında kahkahaların ve alayın arkasına saklanarak duygularımı gizleyebilirdim ama bu gece başaramadım Honey.” Onu öyle içten öptü ki Honey boğazının düğümlendiğini hissetti. “Benim için çok önemli oldun. Seni kaybedersem buna dayanabileceğimi sanmıyorum.” Yüzünü Honey’in ipek saçlarına sürdü. “Honey?”

“Evet,” diye cevap verdi Honey hülyalı bir şekilde.

Lance’in konuşma şekli tuhaşlaşmıştı. “Eğer senin için bu kadar önemliyse bir sergi açacağım.” Honey’in konuşmak için nefes aldığını duyarak hızla sözlerine devam etti. “Ama bu adadan ayrıldıktan sonra benden ayrılmayacağına söz vermeni istiyorum. Ona eleştiriye sensiz göğüs geremem. Eğer sergi amamı istiyorsan benden ayrılıp dedektifiliğe geri dönme hevesine set çekmek zorunda kalacaksın.”

Ondan ayrılmaya hevesli olduğumu da kim çıkardı diye düşündü Honey.

“Ama Lance...” diye başlamıştı ki, Lance hızlı bir hamleyle dudaklarına yapışıp onu öpmeye başladı.

“Olumsuz bir cevap verme hakkın yok,” dedi Lance başını kaldırırken. “Ya benimle kalıp eleştiri oklarına karşı bana destek olursun ya da bu iş olmaz.”

Hinzır bir gülümsemeyle, “Sanat adına bu sorumluluğu kabul ediyorum,” diye cevap verdi Honey. “Yanında olup daima elini tutacağım ta ki benim ne kadar haklı olduğumu seninse bu konuda ne kadar yanlış düşündüğünü görene kadar. Bundan yüz yıl sonra eleştirmenler Louvre müzesinde kendinden geçmiş hâlde resimlerini incelerken senin bir zamanlar prens olduğunu kim dikkate alır ki?”

“Cidden kim dikkate alır ki?” diye tekrarladı Lance dudaklarında belirmeye başlayan bir gülümsemeyle. “Yan yana bulutların üzerine oturup aşağı bakarız, sonra sen bana dersin ki ‘Bak, gördün mü, ben sana söylemiştim.’ ”

“Sana söylemiştim diyen insanlardan nefret ederim,”

dedi Honey. Yüzünü buruşturarak devam etti. “Asla o insanlardan olmam.” Sonra yüzü ciddi bir ifade aldı. “Hayal kırıklığına uğramayacaksın Lance.”

“Birimizin kendine bu kadar güvenmesine sevindim,” dedi alaysı bir üslupla. “Sanırım bu konuda kimin haklı olduğunu ancak zaman gösterecek. Alex’e sergi için Parke-Bennet Galerisi’yle konuşmasını söyleyeceğim. Yıllardır bunun için çabalıyordu. Duyunca çok sevinecek.”

“Çünkü gördüğünde bir dâhiyi tanıyacak kadar algıları kuvvetli bir insan,” diye yapıştırdı Honey. “Bütün başarılı işadamları gibi yeteneklerin ziyan olmasından nefret ediyor.”

“Ben de,” dedi Lance gözünü kırparak. “Hele ki senin yeteneklerin söz konusu ise.” Ne anlatmak istediğini göstermek istercesine elini göğüslerine götürdü. “Aç olduğuna emin misin?” diye fısıldadı.

Göğüslerine Lance’in dokunuşuyla bedeninde hissettiği karıncalanmaya rağmen, “Eminim,” diye cevap verdi Honey.

“Korkarım ki öylesin,” dedi Lance suratını asarak. “Galiba aşağı inip dolaptan yiyecek bir şeyler bulsak iyi olacak. Önce içindeki kadını tatmin etmedikçe seni baştan çıkarmama izin vermeyeceksin.” Muzip bir gülümsemeyle yüzü aydınlanarak Honey’i öptü. “Ama seni temin ederim ki aşkım, daha sonra o içindeki kadın beni tatmin edecek!”

7

Honey terasa çıkıp masaya otururken güneş, yüzündeki aydınlık gülümsemenin sıcaklığına rakip olacak derecede insanın içini ısıtarak parlıyordu.

Alex konsantre olmuş bir şekilde incelediği evrakların üzerinden başını kaldırdı. Sert yüz hatlarını şaşırtıcı derecede yumuşaklaştıran içten bir gülümseme belirdi yüzünde. “Günaydın. Görüyorum ki bu güzel günde her şey yolunda,” dedi elindeki belgeleri özensizce masada duran kahvaltı tabağının yanına koyarken. Kahve sürahisine uzanıp önce Honey’in fincanına sonra da kendi fincanına kahve doldurdu. “Lance nerede bu sabah?”

Honey kahvesinden bir yudum alarak, “Onun için hazırladığın atölyede. Justine atölyeye kahve götürüyor,” dedi. “Portremin arka planını fırtınalı bir zeminle değiştirmek için çalışmaya koyuldu.” Hınzır bir gülümsemeyle baktı. “Külü-

beyi bugüne kadar temizleyip eski hâline getiremediğin ve oraya taşınamadığımız için senden hiç memnun değil. Işık orada daha iyi diyor.”

“Nankör haspam,” dedi Alex. “Fırtınadan bu yana daha üç gün geçti ve kulübe tamamen harap olmuş durumda. Sınırsız bir işgücümüz yok bu adada, biliyorsun. Nate elinden gelebildiğince hızlı çalışıyor.”

“Biliyorum,” dedi Honey sessizce, bir yandan da sıcak krosanlara uzanıp bir tane aldı ve üzerine tereyağı sürmeye başladı. “Lance’i bilirsin işte. Bir an önce resimlerinin başına dönmek için sabırsızlanıyor.”

Alex alaycı bir şekilde başını salladı. “Sanırım anakaraya telefon açıp buraya yardım edecek insan yağıdırmalarını isteyeceğim. O kızıl kafalı canavar bir şeyi istedi mi asla vazgeçmediğini çok uzun zaman önce öğrendim.” Kalın, siyah kaşlarından birini havaya kaldırdı. “Bunu sen de öğrenmişsindir herhâlde.”

Honey yanaklarının kızardığını hissetti. “Evet,” diye cevap verdi çekingen bir sesle. Gözlerinden masum bir ışık parlıyordu. “Öğrendim.”

Her zamanki alaycı maskesini takmadan önce Alex’in yüzünde şefkatli bir ifade gördü Honey. “Bir an önce onu başımdan defetmekten en az onun kadar mutlu olacağımı söyleyebilirsin Lance’e. Benim gibi bir adam için çevresinde sürekli çifte kumrular gibi öpüşen koklaşan bir çifti görmenin kolay olmadığını tahmin edersiniz.”

Honey, “Sana bunu mu hissettiriyoruz?” diye sordu pa-

nikle. “Alex, çok özür dilerim. Bizim ne kadar düşüncesizce davrandığımızı düşünmüş olmalısın.”

“Düşüncesizlik değil bunun adı, sadece birbiriniz için deli oluyorsunuz,” dedi Alex kuru bir şekilde. “Davranışınızda bir kusur bulamam.” Yüzünü buruşturdu. “Ama Lance benim gibi bekar bir erkeğin önünde en azından biraz olsun her şeyi ayan beyan etmeyebilir. Bu tür şeylere katılımcı yerine seyirci olmaya alışık değilim.”

Alex’in maratonvari seks yaşamı hakkında Lance’in anlattıklarından sonra bu betimleme az bile kalırdı. Libidosu fazlasıyla yüksekti ve en çoktan daha çok kadınlara düşküdü. Geçen haftalar boyunca Honey kendi ilişkisiyle o kadar meşguldü ki Alex’in bu koca evde kendini neden inzivaya çektiğini hiç sorgulamamıştı. O böyle bir hâldeyken Lance’la ilişkilerine tanıklık etmek en az dediği kadar zor olmalıydı.

“Çok bencil ve düşüncesizce davrandık değil mi Alex? Bizi affedebilecek misin?” diye sordu Honey pişmanlıkla.

Alex alaysı bir gülümsemeyle, “Edeceğim,” diye cevap verdi. “Ama bunun tek sebebi artık çilemin dolmuş olması. Bana birkaç günlüğüne eşlik edecek birini getirtiyorum.” Satine baktı. “Aslında helikopter indi inecek.”

“Eşlik edecek biri mi?” diye sordu Honey kafası karışmış bir şekilde. Sonra birden dank etti. “Barones mi yoksa?”

Alex hayretle kaşlarını kaldırdı. “Bettina mı? Tanrı korusun, hayır, o değil. Starbust’taki kızıl saçlı kız.”

Honey rahatladı, derin bir nefes aldı. “Oh evet, hani şu gerçekte İskandinav sarışını olup da kızıl olmak konusunda

maharetini konuşturan kız. Peki bir adı var mı?”

“Leona Martell,” diye cevap verdi Alex ayağa kalkarken. “Piste gelip onunla tanışmak ister misin?”

“Neden olmasın?” Honey sandalyesini çekip ayağa kalktı. “Lance nasıl olsa çalışmasını bitirinceye kadar, takriben öğleden sonraya dek beni özlemeyecek.”

“O hâlde vaktim varken senin büyüleyici refakatinin tadını çıkarayım,” dedi Alex önden buyurması için Honey’e görkemli hareketlerle reverans yaparken.

Alex helikopterden piste indirmek için kollarmı kızıl hatunun ince ve seksi beline dolarken Honey, ‘en az Alex’in söylediği kadar büyüleyiciymiş,’ diye düşündü. Kızıl ya da değil, şu an Alex’in kollarında süzölürken ve onu kendine çekip hafifçe öperken Alex gibi cinsel gücü yüksek bir adamın isteyeceği gibi tutkulu görünüyordu.

Alex’in kız kollarında keyfi çok yerindeydi. Honey zevkle onları izliyordu. Alex kafasını kaldırdığında Honey’in kendilerine baktığını görünce kızıl hatunu iyice kendine çekip sarıldı ve Honey’e göz kırpıp hınzırca gülümsedi. Honey de gülümsemesini tutamadı. Alex tamamıyla yüzüne yayılan gülümsemesiyle yanına gelerek kızıl hatunu Honey’le tanıştırdı.

“Honey, seni Leona Martell’le tanıştırmak istiyorum.

Honey Winston, Leona.” Pilota işaret ederek gitmesi için izin verdi. “Leona, Rice Üniversitesi’nde hukuk okuyor Honey.”

Havalanan helikopterin gürültüsü içinde, “Nasılsınız Bayan Martell,” dedi Honey nazıkçe. Eğer bir hukuk öğrencisi böyle ise benim durumum mükemmel ötesi olmalı diye düşündü. Üzerindeki gökyüzü mavisi pantolon ve ipek bluz haute couture olduğunu bağırıyordu ve parlak kırmızı, dalgalı saçları işinde oldukça usta bir profesyonelin elinden çıkmışa benziyordu.

Her iki kadının birbirine duyduğu hayranlık apaçık beliydi. Kızıl hatun Honey’in iltifatlarını dinlerken kendisi de onun uzun, gümüş gibi parlayan saçlarını hayranlıkla süzüyordu. “Saçlarım hep bu renktedir,” dedi kızıl hatun. “Sokakta yürürken insanlar genellikle durup bana bakarlar.”

“Bundan eminim,” dedi Honey kibar bir biçimde. “Çok güzel bir kadınsınız Bayan Martell. Şarkıda söylenenin aksine çoğu erkek kızıl saçlı kadınları tercih ediyor.”

“Bunun için kefil olabilirim,” dedi Alex kızın ensesine dökülen parlak bir tutam kızıl bukleyle oynarken.

“Geçenlerde saçımı gerçek rengine döndürmüştüm ama beğenmedim ve hep bu renkte kullanmaya karar verdim.” Leona, Honey’e dönerek zorlama bir gülümsemeyle, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Güzel saçlarınızı kızıla boyatmayı düşündünüz mü hiç Bayan Winston?”

Honey başını salladı. “Korkarım ki hayır,” diye cevap verdi hafif bir ses tonuyla. “Hem sonra bakımını sizinki gibi yapamam.”

Alex kollarını kızıl hatununun beline doladı. “Hadî eve çıkalım ve Justine’e bize kahve yapmasını söyleyelim,” diye önerdi hoş bir ses tonuyla. Gözlerini alamadığı yanındaki hatundan bakışlarını Honey’e yönelterek “Honey?” diye sordu.

Honey kibarca başını salladı. Şu an Alex’in kafasında kahveden başka şeyler olduğunu düşünüyordu ve kendisini ikisinin yanında fazlalık gibi hissetti. “Ben gelmesem daha iyi olur,” dedi. “En iyisi kulübeye gidip Nate’i kontrol edeyim, bakalım temizlik ne alemde. Belki öğle yemeğinde görüşürüz.”

Alex, “Olabilir,” diye mırıldandıktan sonra Honey gülümseyerek kulübeye doğru salındı. Honey’in hiç kulübeye gitmek ve zavallı Nate’i yoklamak gibi bir niyeti yoktu. Öylesine zaman geçirecekti. Koya indikten bir saat sonra çıplak ayaklarla kumsalda yürürken ufukta bir gemi gördü. Önce bunun bir ışık yanılsaması olduğunu düşündü. Güneş ışıkları deniz üzerinde bazen ışık oyunları yaparak garip gölgeler yaratıyordu. Honey durup ellerini gözlerinin üzerine siper yaptı ve gördüğü şeye dikkatle bakmaya başladı. Bunun bir kargo gemisi ya da tanker olduğunu düşünüyordu. Kafası karışık bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Eğer bu tür bir gemi olsaydı bu kadar ufak görünmezdi diye düşündü. Daha çok ufak bir tekneye benziyordu ve hareket etmiyordu. Demir atmış bekliyor gibiydi. Honey onu saran endişeden silkinip kurtulmaya çalıştı ve Folly’ye giden yolda yavaş yavaş yürümeye başladı. Bir ya da iki saat sonra gidecek ufak bir tekne yüzünden terdirgin olmak ne kadar da aptalcaydı. Masum bir balık tuttu

partisinden daha fazla bir şey olamazdı.

Ama teknenin adaya girmenin tek mümkün olduğu yer olan koyun açıklarına demir atması garipti. Hatta biraz fazla garipti. Honey farkında olmaksızın hızlanmıştı, adımları düşünce hızına ayak uydurmak ister gibiydi. Bugün olan ikinci olağandışı hadiseydi bu. Birincisi Leona Martell'in adaya geliyordu ve şimdi de ufukta bekleyen bir tekne vardı. Neyi bekliyordu?

İkisi arasında bir alaka kuramıyordu. Leona Martell, Alex'in daveti üzerine adaya gelmişti. Ama hâlâ bir şeyler içini kemiriyordu Honey'in. Leona Martell'le ilgili garip bir şeyler vardı. Onunla ilk karşılaştığı andan itibaren bu kızla ilgili ters bir şeylerin olduğunu içten içe seziyordu.

Honey birden durdu, keskin bir nefes aldı. Saçları! Leona Martell'in sarışın olmaktan memnun olduğu açıktı. Honey'in saçlarını gördüğünde birden yüz ifadesi değişmiş, hayranlıkla bakmıştı. Sonra Alex'e attığı içerlemiş bir bakış vardı. Sarışın olmaktan gayet memnun doğal bir sarışın neden aniden saçlarını kızıla boyar ki?

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Honey. Gözleri korkuyla açıldı. Sonra uçarcasına Folly'ye koştu. Hızla kapıdan içeri daldı ve merdivenleri çiftler çiftler atlayarak ikinci kata çıktı. Koridorda koşarak Lance'in çalıştığı odaya kendini dar attı.

Lance şaşırmış bir hâlde soluk soluğa odaya dalan Honey'e baktı. "Alex bir keresinde bana sizin yakın çevrenizdeki herkesin Alex'in kızılılara olan düşkünlüğünü bildiğini, hatta bunun bir nevi şaka hâlini aldığını söylemişti. Bu doğru

mu?”

“Ne?” diye sordu Lance anlamaya çalışarak. Sonra bakışlarını resmine geri döndürdü ve, “Evet, tabi ki doğru,” dedi.

Honey, “Hayır, olamaz!” nidasıyla hızla dönüp odadan çıktı ve koridorda Alex’in odasına doğru koştu. Daha önce bu bağlantıyı kuramamak ne kadar büyük bir aptallıktı. Adanya geldiğinden beri Lance dışındaki her şeyi unutmuştu. İlişkilerinin huzurunun verdiği kendinden geçmeyle, burada bulunma nedenini unutacak kadar körleşmişti. Neyse ki bunu tam zamanında hatırladığı için Tanrı’ya şükreliyordu. Hızla Alex’in odasına daldı ve boş gibi görünen odayı hızla tararken gözleri odanın diğer tarafındaki kapıda durdu. İçeriden su sesleri geliyordu, bu bile tepeden tırnağa ürpermesine yetti. Çıplak ve savunmasız bir adamı banyo küvetinin içinde boğmak ne kadar da kolay olurdu. Yoksa olmuş muydu? Hızla odayı boydan boya kat ederek banyonun kapısını açtı.

Alex geniş, mavi damarlı mermerden yapılmış gömme küvetin ortasında yatıyordu. Şaşkınlıktan donup kalmış bir ifadeyle odaya aniden dalan Honey’e bakakaldı.

Honey ona hızla sakinleştirici bir gülümseme atarak tüm dikkatini Alex’in üzerindeki kadına yöneltti.

“Hayır!” diye bağırdı ve kızıl hatun da Alex’in verdiği aynı şok olmuş tepkiyle başını çevirip şaşkın hâlde Honey’e baktı. Fazla uzun bakmasına fırsat kalmadan Honey bir hamlede küvetin içine atlayıp yanlarında aldı soluğu. Kızıl hatunun kollarını arkada bağlayıp etkisiz hâle getirdikten sonra yavaşça Alex’in üzerinden çekti.

Alex doğrulmaya çalışarak, “Honey, Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun? Kes şunu,” diye bağırdı.

Honey onu hiç dikkate almıyordu. Tüm maharetlerini kullanarak böylesi çıtkırıldım birinden beklenmeyecek kadar güçlü çıkan kızıl hatunu kontrol altına almaya çalışıyordu. Çıplak bir vücudun bu kadar kaygan olduğuna kim inanırdı? Her tarafı yağa bulanmış bir domuzu tutmaya çalışmak gibi bir şeydi.

“Honey, Tanrım sen aklıma mukayet ol. Lanet olsun, bırak onu!” diye bağırdı Alex. Buna bir son vermenin tek bir yolu vardı. Honey hızlıca kadının önüne geçip kendini dengeleyerek çenesine sağ kroşe çaktı. Kızıl hatun inlemeye benzer bir ses çıkardı, mavi gözleri yavaşça karardı. Tam düşüyordu ki Honey onu tuttu, küvetin içinden çıkarıp mermer zemine taşıdı.

Alex elleriyle gözlerini kapatıp, “Lanet olsun Honey!” diye bağırdı. “Neden beni dinlemedin?”

Honey, “Şu an konuşamam,” dedi kendi de gömme küvetin dışına çıkarken. “Ayılmadan önce onu bağlayacak bir şey bulmalıyım.” Alex ağzını açmamıştı ki Honey kayboldu ama çok kısa bir süre sonra elinde yatak odasındaki perdelerden birinden aldığı kordonla geldi. Kadının ellerini arkasından dikkatlice bağladıktan sonra Alex’e döndü. “Şu an yıldızları sayıyor olmalı, merak etme bayıldı sadece.”

Alex dehşete uğramış bir ifadeyle yerde bilinçsizce yatan kadına baktı. “Bunu yapmamalıydım Honey,” dedi üzgün bir şekilde.

“Ama Alex, anlamıyorsun,” dedi Honey hararetli hararetli. Hızlı hareketlerle askıdan bir havlu alıp bacaklarını kurulamaya başladı. İşi bitince elindeki havluyu yerde çıplak yatan kızıl hatunun üzerine örttü. “Göründüğü gibi biri değil o. Sana ve Lance’a yapılması planlanan suikastin bir parçası olduğundan eminim.”

“Ben de,” diye karşılık verdi Alex. Gözleri hâlâ yerde yatmakta olan kadının üzerindeydi. Starbust’ta tanıştığımız ilk gece şüphelendim ondan.”

“Şüphelendin mi?” Honey’in şaşkınlıktan ağzı iki karış açılmıştı. “Peki neden bir şey söylemedin? Neden onu Folly’ye davet ettin.”

“Asla kimseye güvenmemem gerektiğini öğrettiklerini söylemiştim sana. Biraz fazla istekliydi. Gerçek kızıl olmadığını öğrendiğim zaman düşünülebilecek tek mantıklı şey bu kızın avcılar tarafından atılan bir yem olduğuydu.” Omuzlarını silktiler. Oturduğu yerde kahve-bronz omuzları bakır gibi parladılar. Birden Honey, Alex’in çıplak olduğunu düşündü. Tanrıya şükür ki kuvvet köpüklü suyla doluydu. “Savaşmak için onları kendi topraklarıma çekmeye ve bakalım onları tuzığa düşürüp kendi ağıma çekebilecek miyim görmeye karar verdim.”

“Peki ben küvete atlayıp onu yakaladığımda neden serbest bırakmamı söyledin?” diye sordu Honey allak bullak olmuş bir hâlde.

Alex yüzünü buruşturdu. “Çünkü hiçbir şey yapmayalı iki hafta oldu,” diye feryat etti. “Bari bitirdikten sonra yap-

zağını yapsaydın?”

Honey boş boş bakarak, “Bitirdikten sonra mı?” diye sordu. Sonra birden bastı kahkahayı. Banyo küvetinin kenarına oturdu, menekşe gözleri afacan bir çocuğun tatlılığına bürünerek Alex’e, “Oh Tanrım, Alex. Çok üzgünüm. Sana bir şey yapacak olmasından korktum,” dedi.

Alex içermiş bir ifadeyle Honey’e bakarak, “Sana garanti ederim ki dünyadaki hiçbir kadın o esnada beni öldürmek istemez,” diye cevap verdi.

“Buna eminim,” diye onayladı Honey. Hafifçe gülümseyerek, “Ama üzülme, fazla bir şey kaybetmiş değilsin. Ne de olsa gerçek kızıl değilmiş,” dedi.

“Ama o iş için yeterliydi. Bana borçlusun Honey.”

“Tamam, borcum borç. Bir yerlerde güvenilebileceğin bir kızıl hatun vardır elbet.”

Alex dudaklarını kıvırdı. “Bundan o kadar da emin değilim. Ama sen özel dedektifsin, onu bana bulabilirsin.”

“Sanırım bunu yapabilirim,” dedi Honey düşünceli bir tavırla.

“Bu manzaranın mantıklı bir açıklaması olacağını tahmin ediyorum,” diye söylenerek içeri girdi Lance. “İkinizden biri beni aydınlatabilir mi?” Yerde baygın şekilde yatan kadına meraklı gözlerle bakarak ona doğru tembel tembel yürüdü. “Sanırım bu senin ölüm meleğin Alex. Çok hoş.”

“Sen de onunla ilgili her şeyi biliyor musun?” diye sordu Honey kızgın bir şekilde. “Neden kimse bana bir şey söylemedi. Eğer hiçbir şey bilmezsem sizi etkin bir şekilde nasıl

korumamı bekliyorsunuz.”

“Sen benim korumam değilsin Honey,” dedi Alex tembelce küvete geri yatarken. “Ve Lance’in de performansından hayli memnun olduğuna eminim.”

“Memnundan da öte,” diye onayladı Lance.

Honey her ikisine de kaşlarını çatıp bakarak, “O hâlde koyun açıklarındaki tekneden de haberiniz vardır,” dedi.

“Hangisinden?” diye sordu Alex. “Benimki mi onlarınki mi?”

“Ne demek hangisi? Koyda bir tane tekne var. İki tekne var mı demek istiyorsun?”

Lance, Leona Martell’in yanına çömelerek tek göz kağını açıp kontrol etti. “Büyük ihtimalle artık yok,” dedi dalgın bir şekilde. “Alex’in adamları büyük ihtimalle suikast ekibindekileri kendi yöntemleriyle yakalayıp Sedikhan’a götürmek için yola koyulmuşlardır bile.” Başını kaldırıp Alex’e sertçe baktı. “Ölü gibi. O kadar sert vurmak zorunda mıydın?”

“Beni suçlama,” diye açıklamaya girişti Alex. “Senin güzel Amazon’unun marifeti.” Honey’e takdir edercesine bakarak, “Allah için sağ kroşesi iyiydi ama,” dedi.

Honey pek üzerinde durmadan, “Teşekkür ederim,” diye cevap verdi otomatikman. “Alex’in adamları derken?” diye devam etti.

“Aslında Karim’in adamları,” diye yanıtladı Lance. Ayağa kalkıp Honey’in oturduğu yere doğru ilerledi. “Sedikhan Petrol’ün kendi özel güvenlik güçleri var ve gerektiğinde ölümcül olabilecek kadar güçlüler. Yaşlı kurt kıymetli torununun

korunduğuna emin olmadan bu dünyada dolaşmasına izni vermi hiç?”

“Demek bu yüzden bir koruman olmasını reddediyorsun,” dedi düşünceli bir hâlde. Sonra birden atıldı. “O vakit bana kafanda açılacak bir deliğe ihtiyaç duyduğun kadar ihtiyacın var.”

Lance, Honey’in önünde dizlerinin üzerine çöktü. “Sana ihtiyacım var,” dedi gayet kibarca. “Hem de çok ihtiyacım var.” Sağ elini eline aldı ve kaşlarını çatıp incelemeye başladı. “Elini incitmişsin.” Morluğun  zerine dudaklarını götürerek şefkatle öptü. “Daha dikkatli olmalıydın. O kadar sert vurmak zorunda değildin.”

Honey şaşkın şaşkın ona baktı. Kızmakla g lmek arasında kalmıştı. Ve tabi Lance’te en sevdiği taraflardan biri olan insanı eriten sevecenliği vardı. Dudaklarında beliren gülümsemeye rağmen kendisine sert bir ifade vermeye çalışarak, “Bir dahaki sefere bunu hatırlarım,” dedi.

“Seni aksiyon h lindeyken görmeyi çok isterdim,” dedi Lance. Honey’in elini çevirip avuç içini aynı sevecenlikle öpmeye devam etti. “ok güzel olmalı. Seni bir Valkyrie olarak resmetmekte haksız değilmişim.”

“Sizi rahatsız etmek istemezdim ama bu su soğumaya başladı,” dedi Alex sabırsızca. “Küvetten çıkmadan önce Honey’i de alıp ıkman için bir dakika veriyorum.” Yan gözle şehvetli şehvetli bakma taklidi yaparak, “Bu kızıl kafa daha sonra neler kaçırdığını anlayacak,” dedi.

Lance ayağa kalktıktan sonra Honey’i ellerinden tutarak

kaldırdı. “Altındaki ıslak şortu çıkarsaydı iyi olurdu,” dedi hâlâ baygın yatan çıplak kızıl hatuna endişeyle bakarak. “Onunla ne yapacaksın?”

“Ne yazık ki hiçbir şey,” dedi Alex üzgün bir hâlde. Sonra kıkırdamakta olan Honey’e bir bakış attı. “Tekneye haber yollayıp onu almaları için kıyıya bir bot göndermelerini söyleyeceğim. Kızı sorguya çekmek için hep beraber Sedikhan’a uçacaklar.”

Lance’in Honey’in beline sevgi dolu bir samimiyetle sarılışını izlerken Alex’in kara gözlerinde tuhaf bir efkâr belirdi.

“Honey!”

Honey başını çevirip efendim dercesine baktı.

“Sözünü unutma.”

Sakince gülümseyerek, “Unutmayacağım,” dedi.

Odalarına girip kapıyı kapatırlarken, “Ona ne sözü verdin?” diye sordu Lance merakla.

“Bu aramızda bir sır,” diye yanıtladı Honey havalı havalı. Kore işi şifoniyere doğru ilerleyip çekmecedен beyaz şort aldı. “Sen ve Alex benden yeteri kadar şey sakladınız.” Kaşlarını çatı. “Dış kapının mandalı gibi davranılmaktan hoşlanmıyorum. Ben işinde gayet iyi bir profesyonelim, lanet olsun. Size yardım edebileceğim aklıma geldi mi hiç? Zayıf, savunmasız, kapasitesiz biri değilim, biliyorsun.”

“Oh elbette biliyoruz,” dedi Lance mavi gözlerini kırparak. “Alex baş döndürücü sağ kroşene bayıldı. Eğer dikkatli olmazsam büyük olasılıkla seni güvenlik güçleri ekibine

transfer etmeye çalışacaktır.”

“O kadına ve suç ortaklarına ne olacak?” diye sordu Honey. Yüzü endişeli görünüyordu. “Şeyhe götürmek yerine güvenlik güçlerine teslim ederler diye düşünüyordum.”

“Sorgulamamak daha iyi,” dedi Lance. “Sedikhan gibi monarşik bir ülkede adalet hemen telakki eder ve çok acımasızdır. Alex, Karim’in dünya üzerinde gerçekten değer verdiği neredeyse tek insandır. Ona zarar vermeye çalışan kişilerin başka bir merciye sevk edilmeleri Karim için olanaksızdır.”

“Senin dışında,” diye düzeltti Honey. “Sana karşı bu kadar cömert olduğuna göre seni de çok önemsiyor olmalı.”

Lance omuzlarını silktilti. “Olabilir ama yaşlı bir kızgın boğa olan Karim için böyle şeyler söylemek zor.”

“Ama sen ona bayılıyorsun,” dedi Honey yumuşak bir tonda. “Bunu yaptığın Karim portresinde görmek mümkün.”

Lance, “Ama bazen biri için hissettiğin sevginin karşılığı olduğuna dair bir işaret olmaz aşkım,” dedi imalı bir şekilde. “Bunu uzun zaman önce öğrendim.” Bir anlığına safir gözlerini bir melankoli kapladı. Sonra kayboldu ve odada Honey’e doğru çevik adımlarla ilerledi. “Seni değiştirmeme yardım etmek ister misin?” diye sordu ipeksi bir ses tonuyla.

Honey sert bir şekilde başını salladı. “Bunu neyin izleyeceğini biliyorsun,” dedi ciddi bir şekilde kaşlarını çatmaya çalışarak. “Ve bitirmen gereken bir resim var; benim resmim. Bunun yanında Bay Davies’e telefon edip ona son gelişme-

leri alatmalıyım. Son yaşananlar itibarıyla Dışişleri Bakanlığı'ndaki görev sözleşmem bitmiş oluyor. Tehlike geçtiğine göre artık senin de bir korumaya ihtiyacın yok.”

“İhtiyacım var,” diye itiraz etti Lance yumuşak bir şekilde. Boynuna hafifçe bir öpücük kondurdu. “Bedenimi bütün tehlikelerden korumana ihtiyacım var.” Honey’in yanına geldi. Öyle ki göğsü Honey’in memelerine değiyordu. “Soğuk tehlikesi.” Dudak kıvrımının bittiği yeri öptü. “Yalnızlık tehlikesi.” Dudakları Honey’in kulağına doğru ilerledi ve hafifçe fısıldadı. “Hayal kırıklığı tehlikesi.” Kollarını beline doladı ve başını saçlarına gömdü. “Resim bekleyebilir,” dedi boğuk bir sesle. “Bütün bunlardan beni nasıl iyi koruduğunu göster.” Eli ıslak şortun fermuarına gitti. Honey ise elindeki şortu yere düşürürken buldu kendini.

Lance beyaz bluzunun düğmelerini çözerken, “Gerçekten Bay Davies’i aramalıyım,” dedi Honey nefes almakta zorlanarak. “Bu profesyonelliğe sığmaz.”

Lance sutyeninin kopçasını çözdü ve bluzuyla birlikte kollarından aşağı sıyırıp çıkardı. Sutyenle bluz halının üzerine düştü. “Davies bekleyebilir,” dedi Lance. “Daha önce bir Amazon’la sevişmemiştim hiç,” diye ekledi hırıltılı bir sesle. “Honey’imi yatağa götürmekten farklı mıdır acaba?”

Lance’in pek az bir zaman sonra bulacağı cevap hakkında Honey’in bir fikri vardı. Lance onu tahrik etmeye çalıştığı anda asla çok fazla dayanamazdı. Gerçi fazla tahrik etmesine de gerek kalmazdı. Her zaman olduğu üzere Lance ellerini göğüslerine götürüp onları avuçlamaya başlayınca Ho-

ney tereyağı gibi eriyip ona teslim oldu. Lance başparmağı ve işaret parmağıyla açık pembe göğüs uçlarını şişip dikilinceye ve Honey kesik kesik soluk almaya başlayıncaya kadar sıktı. Honey gözlerini kapadı ve ellerini çaresizce Lance'in omuzlarına götürüp onu itmeye çalıştı. "Lance konuşmamız gereken şeyler var." Lance başını eğip sanki onu bekleyen arzuyla dikilmiş meme uçlarına götürdü dudaklarını. "Durum değişti ve benim burada kalmam için geçerli bir neden yok artık."

"Hiçbir şey bundan daha geçerli olamaz," dedi Lance hırıltıyla. "Konuşma artık aşkım. Seni sevmek istiyorum. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu hissetmiyor musun?"

Aslında Honey bunu hissedebiliyordu ve bu hissettiği sevişme arzusunu, alev alev yanan bir ateşe döndüren coşkun bir heyecanla dolduruyordu içini. Lance haklıydı. Şimdi konuşmanın zamanı değildi, her zaman olduğu gibi azgınlaşan ve güzelleşen o sihirli ritüelin vaktiydi şimdi.

Gözleri hâlâ kapalıydı, ellerini Lance'in dağınık saçlarına götürüp başını bir kez daha memelerine doğru çekti. "O hâlde sev beni aşkım," dedi kendinden geçmiş bir hırlamayla, "sev beni."

“**L**ance, artık konuşmalıyız,” dedi Honey sesini tizleştiren bir öfkeyle. “Dün sabahtan beri sürekli engelliyorsun beni. Artık daha fazla duramayacağım.”

Lance siyah gömleğinin düğmelerini ilikledi ve dalgın gözlerle Honey’e baktı. “Bu gece yatağa geldiğimde konuşacağız,” dedi gömleğini pantolonunun içine sokarken. “Şimdi çalışmak zorundayım.” Gözleri hınzırca parladı. “Bütün bir çalışma gününü kaybettim. Canlı bedenim için duyduğun doymak bilmez iştaha teşekkür ederim. Şimdi bu zamanı telafi etmek zorundayım.” Gözleriyle yatakta yatmakta olan Honey’i baştan ayağa süzdü. “Örtüyü üzerine çeksen iyi olacak yoksa kendimi tutamayıp üzerine atlayacağım ve tekrar baştan başlayacağız.”

Honey otomatikman örtüyü üzerine çekip kollarının altında iyice kısırdı. Kaşlarını çatarak Lance’e baktı. Bu sabah

da yan çiziyordu ve hâli dün sabahtan daha iyi değildi. Ko-
nuşmak için her girişimini çeşitli şaşırtıcı taktiklerle geri püs-
kürten beş yıldızlı bir general ve hatta bu yıldızların hepsini
genelevde kazanmış bir general gibi olduğunu düşündü. Ge-
çen haftalar boyunca fiziksel aşkın her boyutunu keşfettik-
lerini düşünüyordu ama dün gece Lance kendini bir hayli aş-
mış görünüyordu. Ve şimdi ise bunun kaç kez daha olacağını
merak ediyordu.

“Şimdi,” dedi sesine sertlik vermeye çalışarak. “Daha
sonra değil, şimdi Lance.”

Lance karşı çıkmak için ağzını açmıştı ki sonra birden
yüz ifadesi değişti. Gönlünü yapmak istercesine gülümseye-
rek yatağa doğru ilerledi ve Honey’in yanına oturdu. “Peki,
şimdi,” dedi ellerini tutarak. “Tamamen senin emrindeyim
aşkım.” Biraz daha yaklaşıp kafasını üzerine eğdi ve yumu-
şak yanağını hafifçe dişledi.

Honey’in elleri kendiliğinden Lance’in boynuna gitti,
parmaklarını ensesindeki saç tutamlarının arasında gezdirdi.
Ne kadar da güzel diye düşündü hülyalı hülyalı. Lance’in üze-
rindeki siyah gömlek eril çekiciliğini artırmaktan başka bir
işe yaramamıştı. Gözlerinin safir mavisi, teninin bakır rengi,
hepsi birbirine zıtlıklarıyla iç içe girmiş, inceden inceye işli-
yordu karşısındaki kişiye.

Lance belini tutup Honey’i hafifçe yatağa yatırdı ve du-
dakları yüzünden göğüslerine doğru yavaşça süzölmeye baş-
ladı.

“Lance,” dedi Honey, elleri hâlâ ensesinde dolaşmak-

aydı. Tam üzerine çıkmaya yeltenmişti ki Honey birden kendine hâkim olmaya çalıştı. Yine aynı şeyi yapıyordu.

“Hayır,” diye bağırdı ve onu öyle güçlü itti ki Lance neredeyse yataktan yere düşecekti. “Hayır! Hayır! Hayır!” örtüyü sıkıca üzerine sardı ve yatağın öbür tarafına çekildi. Dizlerinin üzerine oturarak öfkeli gözlerle Lance’e baktı. “Konuşacağız.”

Lance’in suratı asıldı. “Bunu yeterince iyi anlattın. Neden biraz bekleyemeyeceğini anlayamıyorum,” diye çıkıştı. “Hadi ne konuşacaksan konuş da bitsin şu iş.”

Honey derin bir nefes aldı. “Tamam, başlıyorum,” dedi. “Burada artık kalamam. Ofisime dönmek zorundayım. Hayatınıza kast edici saldırının önlendiği gün olan dün itibarıyla benim burada bulunma amacım ortadan kalktı.”

“Bu çok saçma!” diye patladı Lance. “Gitmen için hiçbir neden yok. Burayı seviyorsun. İkimiz birlikte olmaktan haz alıyoruz, hem yatakta hem yatak dışında. Niye Houston’a gitmek isteyesin ki? Eğer o Martell yosması yakalanmasaydı biz sonsuza kadar burada kalabilirdik.”

“Ama yakaladık ve iş bitti,” diye karşı çıktı Honey öfkeyle. “Cennet gibi adalarda amaçsızca dolaşıp duramam. Tarzım bu değil. Ben kariyer sahibi bir kadını ve sorumluluklarım var.”

“Sergime kadar benimle olacağına söz vermiştin,” diye parladı Lance. Safir gözleri ateş saçıyordu. “Çok kıymetli kariyerin sergi sonrasına kadar bekleyebilir, öyle değil mi? Yoksa senin için artık bir önemi yok mu?”

“Tabi ki önemli.” Honey hafifçe iç çekti. “Gelecek ay New York’ta sergide seninle buluşmayı o kadar çok istiyorum ki. İletişimimizi koparmamaya çalışacağım Lance. Hafta sonları eğer istersen adaya gelmekten çok memnun olurum, belki sergi hazırlıkları için çok yoğun olmazsan sen beni ziyarete gelebilirsin. Bence ilişkimizin daha gerçekçi temellere oturması için bu iyi bir fırsat.”

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedi Lance sert bir şekilde. “Çok *cool*, pragmatik ve tamamen analitik. Hoş, bir özel dedektiften başka ne bekleyebilirim ki? Belki bir program bile hazırlayabilirsin.”

Cool ve pragmatik mi? Her kelime Honey’de yeni yaralar açıyordu. Ama biliyordu ki eğer Lance’in kendisine saygı duymasını istiyorsa önce kendisi kendine saygı duymalıydı. İlişkilerinin başladığı zamandan itibaren böyle bir anın gelebileceğini bilmeliydi.

“Eğer tüm dediklerimi bunlara indirgiyorsan tamam yapabilirim,” dedi Honey sakinliğini muhafaza ederek. “Ve pragmatik olmakta hiçbir beis göremiyorum. Sonsuza kadar bu şekilde bir hayat süremeyeceğimizi en az benim kadar sen de biliyorsun. İkimiz de kendi hayatlarımıza geri dönmek ve yollarımızı ayırmak zorundayız.”

“Bu şekilde olmak zorunda değil,” dedi Lance ona bakmadan.

“Evet, bu şekilde olacak,” dedi Honey. Yüzü solgun ve gergindi. “İşimi ve özgürlüğümü bırakamam. Senin için bile olsa hayatımı düşüncesiz bir parazit gibi yaşayamam.”

Lance'in dudakları acı dolu bir şekilde titredi. "Benimle birlikte yaşamak senin için kanal tedavisi yaptırmak için dişçiye gitmekle eşdeğermiş gibi konuşuyorsun."

"Saçmalama," dedi Honey sabırsızca. Benim için çok heyecan verici bir sevgili olduğunu biliyorsun. Bence bunu yeterince netleştirdim. İlişkimize hâlâ devam etmek istiyorum. Sadece benim şartlarıma uygun olmak zorunda."

"Lanet şartlarına uygun olsun bakalım!" diye köpürdü, gözlerinde şimşekler çakıyordu. Ayağa fırladı, öfkeyle Honey'e bakarak, "O soğuk, cansız lisansın senin için her şeyden önemli olabilir belki ama ben de bunu kabullenirsem adam değilim. Kahretsin, ben daha fazlasını istiyorum. Tanrı'nın da yardımıyla böyle yarım yamalak bir ilişki yaşamayacağım" diye gürledikten sonra arkasını dönüp sinirli adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Honey, yaşadığı travmayı maskeleyerek için az önceki gibi soğukkanlı olmaya çalışarak, "İlişkimizi tamamen bitirmek istediğin anlamına mı geliyor bu?" diye seslendi arkasından.

Lance kapıdan çıkacakken durup döndü. Beyaza kesmiş suratında gözleri keskin bir kılıç gibi parlıyordu. Bir anlığına Honey'in bildiği o sanatçı ve sevgilisi gitmiş, yerine kılıç gibi sert ve soğuk duran bir adam gelmişti. "Hayır," dedi sesini yumuşatarak. "Daha fazlasını istiyorum anlamına geliyor. Senin gitmene izin vermeyeceğim Honey. Bu şekilde yorumlayan çok daha iyi olur."

Kahretsin, bu adam gerçekleri neden göremiyordu? Kol-

larına atılıp hayatının geri kalanında istediği her şeyi yapmak için hazır olduğu hâlde böyle duygusuz, soğuk durmanın onu ne kadar yaraladığını bilmiyor muydu? Kamuoyunda Lance'ın metresi olarak görülmenin onu ne kadar üzeceğini anlamıyor muydu? Eğer böyle olursa kendinden ve onu bu konuma getirdiği için Lance'ten nefret edebilirdi.

Bunları Lance'e uygun bir dille anlatmanın bir yolu olmalıydı. Honey bu yolu arıyor ama bulamıyordu. Bildiği tek şey varsa o da mutlaka bir yol bulmak zorunda olduğuydu. Lance'in hayatında ufacık da olsa yer etmemek mi daha kötüydü yoksa onunla olup ama insanların gözünde hiç istemediği bir konumda var olmak mı? İkisi de aynı derecede korkunçtu. İkisinin bir ortası olmalıydı. Lance biraz sakinleştikten sonra tekrar deneyebilirdi.

Belki bu sorunu Alex'le konuşup ondan yardım istemeliydi. Geçen haftalar boyunca Alex ona kardeşi gibi davranmıştı, belli ki Alex'in sempatisini kazanmıştı. Evet, deneyip Alex'in ona Lance hakkında bir bakış açısı verip veremeyeceğini görebilirdi.

Kafasında bu planla örtüyü üzerinden fırlatıp kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Yirmi dakika içinde dişlerini fırlayıp, acele tarafından bir duş alıp saçlarını güzelce taradıktan sonra hazırды. Saatine baktı, eğer elini çabuk tutarsa Alex'i terasta kahvaltı masasında yakalayabilirdi. İş gününe başlamadan önce kahve keyfini uzatıp yazışmalarını okumak hoşuna gidiyordu. Aceleyle ayağına beyaz kot pantolonunu geçirdi, üzerine geniş kayık yakalı bir kırmızı tunik çekti, sandalet-

lerini giydi ve odadan koşar adım çıkarak merdivenlere yöneldi.

Acele ederek terasa vardığında Alex'ten eser yoktu, biraz daha yavaş hazırlanabilirdi demek ki. Masa her zamanki gibi özenli ve seçkin bir şekilde hazırlanmıştı ama sadece iki kişilikti. Justine kahve karafını masaya koyuyordu.

“Bay Ben Raschid kahvaltısını bitirdi mi?” diye sordu Honey üzgün bir şekilde. Eğer Alex kütüphanede çalışmaya başladyıysa yanına gidip onu rahatsız edemezdi.

Justine kafasını sallayarak, “Houston’a uçtu,” dedi güleç bir suratla. “Biraz erken çıktı ve size bir mesaj iletmemi istedi.” Bambu servisleri masaya koyarak devam etti. “Dün gece Bay Davies’le bir telefon görüşmesi yapmış ve Bay Davies paketleri kendisi yerine Sedikhan’a göndermesine biraz içermiş. Bay Alex de onu sakinleştirmek için yanına gitmeye karar verdi.”

Paketler Leona Martell ve onun suç ortakları oluyor herhalde diye düşündü Honey gülümseyerek. Davies’in, otoritesine halel getirecek bu davranışa ne kadar bozulduğunu tahmin edebiliyordu ama Alex’in onun kabaran sinirlerini yatıştıracağından hiç şüphesi yoktu.

Ancak Alex’le konuşmasını geciktirdiği için bu durum pek hoşuna gitmemişti.

Her zamanki tabağını önüne çekerken, “Bu akşam gelecek mi?” diye sordu Honey.

Justine başını evet anlamında sallayarak karafı alıp Honey’in fincanına kahve koydu. “Bu gece gelemezse bile yarın

sabah erkenden gelecek. Siz ve Prens Rubinoff'un o yokken yapacak eğlenceli bir şeyler bulacağınızdan emin olduğunu söyledi." Son cümlenin ima ettiği anlamı kavrayarak Alex'in bu mesajı Justine'e söylerken kara gözlerinde parlayan hınzır ifadeyi görür gibi oldu. "Prens Rubinoff kahvaltıda size eşlik edecek mi?"

"Hayır, eminim ki çalışmak için stüdyoya gitmiştir Justine," dedi yavaşça. "Ona biraz kahve götürebilirsin şimdi ve biraz sonra da öğle yemeği için sandviç götürsen iyi olur. Büyük ihtimalle bütün gün çalışacak."

Honey denizi seyre dalarken Justine başını sallayarak sessizce içeri gitti.

Honey kahvesini bitirdi. Az da olsa bir şeyler yemeye çalıştı ama sonunda iştahsız bir şekilde tabağı önünden itti. Belki sahile gitmeli ve birkaç saat kafasını dağıtmalıydı.

Kumsala giden yolda ilerlerken artık tanıdık gelen bir helikopter sesi duydu ve şaşırarak durdu. Önce Alex'in dönmüş olabileceğini düşündü ama bunun aklına gelmesiyle kaybolması bir oldu. Çünkü Alex işlerini bu kadar erken halledip dönüyor olamazdı.

Gözlerini kısıp seçmeye çalıştı ve bunun adada piste duran turuncu helikopter olmadığını farkına vardı. Parlak mavi-beyaz rengindeydi bu helikopter. Adaya ineceğine hiç şüphe yoktu. Honey gözlerini kısarak helikopterin hantal bir kelebek gibi piste inişini izledi. Sonra adımlarını sıklaştırarak tepeden aşağıya, helikopter pistine doğru hızla ilerledi.

Piste vardığında gördüğü, gömleğinin arkasında, "Sun-

belt Helikopter Hizmetleri” yazılı, kır saçlı bir adam ve yardım ettiği hoş bir melon pantolon giymiş, koyu saçlı bir kadındı.

Honey yanlarına vardığında kadın ona bakarak baştan ayağa süzdü. “Ah şüphesiz,” diye gülümsedi ve, “resimlerdekinden daha güzelsiniz Honey Winston,” dedi. “Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Barones Bettina von Feltenstein. Şimdi söyleyin bana Alex ve Lance hangi deliğe saklandılar. Beni karşılamaya gelmeyecek kadar korkak olamazlar.”

Bettina von Feltenstein mi? Bu kadın, Alex’in tabiriyle Alman Terörü değil miydi? Hani şu Lance’le evlenmeye kafayı takmış kadın. Karşısındaki kadın Honey’in kafasında çizdiği resimden öyle farklıydı ki kim olduğunu duyduğunda ağzı hayretten neredeyse bir karış açık kaldı. Kafasındaki şuh, güzel vamp kadın imajı neredeydi, bu kadın nerde? Kafasında canlandırdığı güzellik ve şuhluktan bu kadında eser yoktu. Duruşundaki vakar olmasa kısa ve şişman olduğu için bodur bile denebilirdi. Parlak teninin etkileyiciliği ve kaplumbağa kabuğundan yapılma stilli gözlüklerinin ardında hayat enerjisiyle parlayan büyük, zekâ fışkıran kahverengi gözlerine rağmen kesinlikle güzel olarak addedilemezdi.

Honey’in şaşkın yüzüne bakarak, “Sanırım beklediğiniz gibi çıkmadım,” dedi Barones kurnazca. “Benim hakkımda size ne anlattıklarını çok merak ediyorum doğrusu.” Omuzlarını silkip haşarı bir çocuğun ışıltısıyla bakarak göz kırptı. “Övgü dolu şeyler olmadığına eminim.”

Honey, “Aslında çok bahsetmediler,” diyerek durumu

kurtarmaya çalıştı. “Sizden sadece laf arasında bahsetmişlerdi.”

“Gerçekten mi? Telefonumun bu kadar küçük bir etki yaratmasına üzüldüm,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Aslında buraya gelme sebebim de bu. Telefonlardan nefret ediyorum. Telefonda ‘müsait değilim’ demek çok kolay.”

Honey gülmesini bastırmaya çalışarak dediklerini onayladı. “Kesinlikle çok doğru. Ancak korkarım ki, buraya geleceğinizden Alex’in haberi yoktu. Bu sabah Houston’a uçtu. Yarın sabaha kadar burada olmayabilir.”

“Planını değiştirip değiştirmeyeceğinden şüpheliyim,” dedi Barones tatsız bir sesle. “Alex’le ben pek ruh ikizi sayılmayız da. Ama Lance hâlâ burada tabi ki.” Bu kesinlikle bir soru değildi, bir durum tahliliydi.

Honey bir miktar şaşırarak başını salladı. Bariz agresifliğine rağmen Barones’e sempati duymamak imkânsızdı. “Evet, hâlâ burada ama şu an stüdyoda çalışıyor. Geldiğinizi haber vermemi ister misiniz?”

“Şimdi değil,” diye cevap verdi Barones. “Aslında buraya seni görmeye geldim.” Helikopterin pilotuna dönerek canlı bir şekilde talimat verdi. “Burada bekliyorsun, değil mi? Birazdan döneceğiz.” Pilotun tamam diye başını sallamasını beklemeden arkasını döndü, büyük Gucci marka çantasını koluna takarak devam etti. “Şimdi rahatsız edilmeyeceğimiz bir yere gidelim. Neresi olabilir?”

“Sanırım sahile gidebiliriz, hem yürüyüş yaparız,” dedi Honey. Barones’in adını sadece gündelik konuşmalar sıra-

sında duymuştu ve Alex'in onun adaya geleceğini söylemediğinden emindi. Barones neden kendisini görmek için binlerce mil tepsindi ki.

“ ok iyi olur,” dedi Bettina von Feltenstein. Yüzünü bu- ruşturup haddinden fazla yüksek topuklu ayakkabılarına bak- tı. “Bir adada böyle bir durumla karşılaşacağımı tahmin et- meliydim.” Sakince ayakkabılarını ayağından çıkarıp koca çantasının içine koydu. “Neyse ki yanımda hep yedek bir çift çorap taşırım. Geri döndüğümüzde bu çoraplar parça pin ik olacaklar.”   n nden ilerleyen Honey'e el ederek, “Siz devam edin Bayan Winston. Uzun ve güzel bacaklarımızın hızına ye- tişmeye çalışacağım.” Dudaklarını kiskan  bir şekilde b ze- rek somurttu. “Görkemli olduğunuz kadar uzunsunuz da.”

Honey soru dolu bir bakışla baktıktan sonra uysalca sa- hile uzanan dar palmiyeli yolda ilerlemeye başladı. Tepenin eteklerine varana kadar arkada ilerleyen Barones hiç konuş- madı, yol Honey'in yanında yürümesine yetecek kadar geniş- lediğinde, “Kendini çok iyi taşıyorsun,” dedi aşağılar bir ton- da. “Uzun boylu birçok kadının ne kadar eğreti duruşlu ol- duklarını görsen şaşırırsın. Senden daha cüsseli azgın kadın- lara kaç sene bale dersi verdiğimi biliyor musun? Bale eğiti- mi aldın mı hiç Bayan Winston?”

Honey başını salladı, aklına yetimler yurdunda zor ko- şullarda geçirdiği çocukluğu gelmişti. “Korkarım almadım Barones,” diye yanıt verdi.

“Bundan kuşkuluyum,” dedi Barones düşünceli bir şe- kilde. “Dünyada hiç adalet yok.” Kalın  er eveli gözlüklerini

eliyle gözüne daha bir yakınlaştıracak Honey'e dikkatli dikkatli baktı. "Benden daha gençsin."

"Çok da değil," dedi Honey naif bir şekilde. "Yirmi dört yaşımdayım Barones."

"Ben de otuz bir," dedi Bettina von Feltentstein. "Lance'ten bir yaş büyüğüm. Ayrıca bana Bettina de. Birbirimize karşı resmî olmamız samimi bir şekilde konuşmamızı zorlaştırır." Ve ekledi, "Ben de sana Honey diyeceğim. Ne iğrenç bir isim. Değiştirmeyi neden düşünmedin?"

"Sizinle aynı fikirdeyim ama can sıkılmaya değmez," dedi sakince. "Burada olduğumu nereden biliyordunuz Barone-pardon Bettina?"

Birden durarak, "Oturabilir miyiz?" diye sordu Bettina. "Sıcak kumlar ayaklarımı çok yakıyor." Honey'in cevabını beklemeden bir palmye ağacının gölgesine oturuverdi. "Resmini gazetede gördüm ve seninle ilgili toplayabileceğim bütün bilgileri edinmeye değer diye düşündüm," dedi diş bilercesine. "Hoş, Lance'in yüz ifadesi bir şeyler söylüyordu ya."

"Gazete mi?" diye sordu Honey, Bettina'nın yanına otururken. Yüzü şaşkın bir ifade almıştı. Sonra ayrılmadan önceki gece, otelin lobisinde birinin onların fotoğrafını çektiğini hatırladı. Buradan bakınca o an çok uzakta kalmıştı. "Lance ve benim resmimi basmışlar mı?"

Bettina koca çantasını açtı ve içinden bir gazete çıkarak, "Basmışlar," dedi tersçe. "Lance'in bütün dillere destan mazisiyle birlikte hem de. Lance'in ailesi bunu gördükten sonra beni aradı. Çok üzölmüşlerdi."

Honey gazeteye göz gezdirirken, “Ailesini tanıyorsun yani,” dedi daldın bir şekilde. Resimdeki şok olmuş yüzüne bakıyordu. Lance’in kolunun altına sokulmuş duruyordu. Lance’in yüzündeki ifade gözüne ilişti. Resimde kendisine tutku, sevecenlik ve koruma dolu bir ifadeyle bakıyordu sanki.

“Çocukluğumuzdan beri ailelerimiz çok yakın dostturlar. Lance’in Sedikhan’da olmadığı zamanlarda hep birlikteyizdir. Majesteleri evlenmemizi münasip görüyorlar.”

“Anlıyorum,” dedi Honey yavaşça. Gazeteyi dikkatli bir şekilde katlayıp geri verdi. “Henüz evlilik gerçekleşmemiş ama.”

“Zamanı gelince olacak,” dedi Bettina kendine sonsuz bir güvenle. “Ben çok kararlı bir kadınımdır Honey. Bu evlilik sadece arzu edilen bir şey değil, aynı zamanda Lance için gerekli bir şey de.”

“Kraliyet soyunuzu saf ve bozulmadan devam ettirebilmek için mi?” diye alaycı bir şekilde sordu Honey. Kesin olan bir şey vardı ki, o da gazetedeki fotoğrafta Lance’in yüzündeki ilgili ifade karşısında bu kadının Honey’i rahatsız etmek istediği idi.

“Hayır, tabi ki bu yüzden değil,” dedi Barones. “Asil soylara çok saygım vardır ama asil bir aileden gelmeyip de sonradan konusunda çok başarılı olmuş nice güçlü liderler de var. Bu argümanı sadece Lance’le ilgili olarak kullanıyorum, çünkü ona gerçeği söyleyemem.”

“Gerçek derken?” diye sordu Honey yavaşça.

“Onu seviyorum,” dedi Bettina bütün açıkyürekliliğiyle. “Onu hayatım boyunca sevdim. Çocukluğumdan beri eğitimin, çalışmam hep ona layık bir eş olmak içindi.” Yüzü dü-rüst olduğu izlenimi veriyordu. “Onun eşi olabilmek için her şeyi yapabilirim.”

“Peki bunları neden bana anlatıyorsunuz?” diye sordu Honey. Başını karşısındaki samimiyet akan, küçük surattan rüzgârla oynaşan dalgalara çevirerek. Dalgın dalgın denize bakarken birden bu durumu artık eğlenceli bulmadığını fark etti. Lance’ın başka bir kadınla evlenmesi ihtimali canını acı-tıyordu. “Lance’le ilişkin beni ilgilendirmiyor.”

“Genellikle özelimi yabancılarla paylaşmam,” dedi Bet-tina açıksözlülükle. “İlk kez Lance’ın bir *kız arkadaşıyla* ko-nuşma gereği hissediyorum. Gazetede ki fotoğrafı görünce konuşmamız gerektiğini düşündüm. Korktum. Daha önce Lan-ce’ın hiçbir kadına böyle baktığını görmedim. Feci bir hata ya-pılmadan önce gelip sizinle konuşmak istedim.”

“Beni bir tehdit olarak görmenizden onur mu duymalı-yım,” dedi Honey gergin bir şekilde. “Aramızda konuşacak bir şey göremediğim için üzgünüm. İkimizin de Lance’ın ha-yatında iki farklı rolümüz var. Bu ikisini birbirine karıştırmak için bir neden yok.”

Bettina rahatlamışçasına bir iç çekerek, “Ah, bunu fark ettiniz mi?” diye sordu. “Bu çok iyi. Lance’ın ilgisinin süre-kli olacağına dair umutlanmanızdan korkmuştum. Böyle bir şeyin olması tabi ki imkânsız.”

Honey birden içine keskin bir acının saplandığını his-

setti. “Tabi ki,” dedi boğuk bir sesle.

Bettina’nın gözleri şefkatle parladı. Uzanıp teselli edercesine Honey’in ellerini sıktı. “Hiçbirimiz her şeye sahip değiliz,” dedi nazıkçe. “Kanaat etmeli, bazen ödün vermeli ve uzlaşmalıyız.”

“Siz neyden ödün verdiniz Barones?” diye keskin bir şekilde sordu Honey gözyaşlarına hâkim olamayarak. Titreyen çenesiyle ona dönerek, “Siz neyden ödün vermeyi düşünüyorsunuz?” dedi.

“O fotoğrafta Lance’in size baktığı gibi bana bakması umudundan ödün veriyorum,” diye kısılmış bir sesle karşılık verirken yüzünde bir acı belirdi. “Biliyorum beni hiçbir zaman sizi arzuladığı ve sevdiği gibi arzulayıp sevmeyecek. Bunu kabul etmek zorundayım.”

“Bunu nasıl yapabilirsiniz?” diye isyan etti Honey. “Seni istemeyen bir erkeği nasıl isteyebilirsin?”

“Çünkü beni sevmeyi öğrenecek,” dedi Bettina sakince. “Sevmenin birçok çeşidi vardır. Eğer onun tutkusunu elde edemiyorsam ben de güvenini, minnetini ve belki ilgisini kazanırım.” Acılı bir gülümsemeyle devam etti. “Bunlar her şey değil ama yeter.”

Honey kendine kızarak bu kadına acımaması gerektiğini düşündü. İki rakip olmalarına rağmen aralarında oluşan bu garip ilişki düşmanlıktan çok uzaktı. Lance’i kendisi gibi seven bir rakibeyle savaşmak nasıl mümkün olabilirdi ki.

“Buraya bunu söylemek için mi geldiniz? Lance’in hayatında önemli bir yerim olmadığını mı?” diye sordu Honey

acı acı.

Bettina kafasını salladı. “Hayır, bunun için gelmedim,” dedi nazikçe. “Buraya ikimize de yer olduğunu söylemek için geldim. Ben modern bir kadını, Lance’e benim veremeyip de senin verdiğin şeyler olduğunu kabul ediyorum.” Bezgin bir şekilde omuzlarını silkti. “Cazibe, seks, gizemli bir aşk, bilmiyorum işte, bunun gibi şeyler. Bunlar her neyse bende bulamıyor. Bunları ona sen vereceksin.” Bakışlarını uzaklara çevirdi. “Eğer aranızdaki ilişki gizli saklı kalırsa ne kadar sürerse sürsün ilişkinizi göz ardı edeceğim. Bunu bilmeni istiyorum.”

“Çok cömertsiniz,” dedi Honey yavaşça ve ses tonunda hiçbir iğneleme ya da ima yoktu. Barones’in yerinde başka bir kadın olsaydı bu teklife epey kuşkuyla bakardı.

“Aslında pek sayılmaz,” dedi Barones boğazını temizleyerek. “Dediğim gibi sizi bulup sizinle bir uzlaşmaya varmayı kendime görev addettim Honey Winston. Eğer siz ve Lance sevgiliyseniz bu, onun üzerinde çok büyük bir etki yaratmanız yüzünden. Olayın özü bu.” Hararetle Honey’e baktı. “Ne olursa olsun Lance acı çekmemeli. Anlıyorsunuz değil mi?”

“Anlıyorum,” dedi Honey kızgın bir sesle. “Onu çok sevdiğimi biliyorsunuz.”

“Tam bilmiyorum,” diye karşılık verdi Bettina yavaşça. “Ama bunu bilmek istiyorum. Senin aşkın ne kadar cömert olabilir Honey?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Lance’ten ayrılmanı istiyorum,” dedi Bettina ve Honey’in tepki olarak çekmeye çalıştığı elini daha sıkıca tuttu. “Daimi olarak değil. Senden böyle bir şey beklemediğimi daha önce söylemedim mi? Sadece gelecek ay Lance’in New York’taki sergisi bitene kadar.”

“Bunu biliyor musun?” diye sordu Honey zayıf bir sesle.

“Geçen gece Alex telefonda söylemişti. Sanırım Lance’i New York’ta sergide görebilirsin bahanesiyle umut vererek beni atlatmaya çalışıyordu. Bu haberi ilk duyduğum anda Lance’in ailesiyle arasındaki problemlere bir cevap olarak bunu tasarladığını anladım.” Hüzünlü bir şekilde tebessüm etti. “Sadece kütüphanedeki portreyi gördüğümü biliyor musun? Bütün tablolarını gördüğün ve bunları sergilemeye onu ikna ettiğin için sana ne kadar gıpta ettiğimi biliyor musun?”

Konuşmasını kesip, “Ailesiyle ne problemi var?” diye sordu Honey. Konuşma gittikçe dramatikleşiyordu. “Anladığım kadarıyla ailesiyle sadece çok samimi değildi o kadar.”

“Lance her zaman ailesi tarafından kabul görmeyi ve onaylanmayı isterdi. Bu sergi istediği şeyi ona verebilir,” dedi Bettina yavaşça. “Ailesini sergiye katılmaya ve barışmaya ikna etmeye çalışıyorum. Ama tek bir sorun var.”

“Ben,” dedi Honey boğuk bir sesle. Boğazı duyduğu acıdan düğüm düğüm olmuştu.

Bettina başını salladı. “Eğer ilişkiniz devam ederse, kamuoyunun ilgisi direkt buna yoğunlaşacaktır.” Dudaklarını umutsuzca büzdü. “Lance böyledir işte. Ailesiyle barış sağ-

lamaya çalışırken ailesini böyle bir spekülasyonla üzmenin yersizliğini söylemeye bile gerek yok.” Gözlerini ılımlı bir ifade verecek şekilde süzdü. “Onun iyiliği için kendi arzularından vazgeçecek kadar seviyor musun Lance’i? Sadece bir aydan biraz fazla bir süre ayrı kalacaksın. Sonra ilişkinizi istediğin gibi sürdürebilirsin.”

“Lance’i tamamen görmememi istemiyor musun?” diye sordu Honey ve sonra sadece haftasonu aşkı olmanın ne kadar ağır gelebileceğini düşündü. Tüm vücudunu kaplayan yalnızlık hissiyle tepeden tırnağa titredi.

Son derece cana yakın bir ifadeyle, “Sen de biliyorsun ki bu pek akıllıca olmazdı,” dedi Bettina yumuşak bir sesle. “Gazetede hakkınızda çıkan o haberdan sonra ilişkinizi gizlemek zorlaşacaktır. Bu yüzden doğru adımlar atmalısın.”

“Korkarım sizdeki Tanrı vergisi zekilik bende yok.” Honey kontrol etmeye çalışmasına rağmen sesi titriyordu. “Yapıp yapamayacağımı bilmiyorum.”

“Tabi ki yapabilirsin,” dedi Bettina yüreklendirici bir canlılıkla. “Bunu senin adına kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım. Bu sabah seninle Houston’a uçacağım ve sonra geri dönüp Lance’e her şeyi anlatacağım. Onunla konuşmana gerek bile kalmayacak. Senin için bunu yapmanın çok zor olacağını düşünüyorum. Değil mi?”

“Hatta mümkün değil,” diyerek onu onayladı Honey. “Sen her şeyi planlamışsın.”

“Zekâ yerine akıllılık, iyi ölçüp tartmak desek daha doğru olur sanırım,” dedi Bettina kahverengi gözleri parlayarak.

“Eğer gerekli görürsen Houston’dan onu arayabilirsin.” Yüzünü buruşturarak devam etti. “Ama tavsiye etmem. Telefon son derece kısıtlayıcı bir şey.”

Honey elini çekip saçlarına götürdü. “Bilmiyorum. Her şey çok hızlı gelişti. Biraz düşünmeye ihtiyacım var.”

Bettina atılıp, “Tabi ki düşünebilirsin,” diyerek ona katıldığını belirtti. “Daha sonra vazgeçeceğin bir karar vermeni istemem.” Ayağa kalktı, pantolonundaki kumları silkeledi. “Ben helikoptere gideceğim ve orada seni bekleyeceğim. Sen çok tatlı ve zeki bir kadınsın. Doğru kararı vereceğinden eminim.”

Ayağa kalktı, öğle güneşiyle ısınan kızgın kumların ayaklarını yakmasını engellemek için kısa ve şişman gövdesiyle kumlarda seke seke uzaklaştı.

Yılmaz. Bu kadın için doğru kelimenin bu olduğunu düşündü Honey. Birdenbire hayatına dalmıştı ve ne olduğunu anlamadan her şeyin rengi Barones’in bakış açısına göre değişmişti. Bettina gibi sevgisi bu kadar net ve şiddetli birini göz ardı etmek çok zordu. Lance’i ve ailesini çok uzun yıllardan beri tanıyordu ve bu yüzden Lance için neyin daha doğru olacağını Honey’den daha fazla biliyordu.

Bir aydan daha fazla bir süre kendini geri çekerek Bettina gibi dişli bir rakibin elini çok güçlendireceğini düşünür-

ken kaşları çatıldı. Barones'in niyeti aslında bu muydu? Öyle gibi görünmesine rağmen Honey bu şekilde düşünmüyordu. Bettina konuşurken çok samimiydi. Samimiyeti gibi çektiği büyük acı da yüzünden okunuyordu. Bunun yanında eğer Lance'le ilişkisi bir ay ayrı kalmayı kaldıramıyorsa zaten bunu ilişki diye sürdürmeye değmezdi. Birlikte olmaya devam et-seler bile hâlihazırda çözülmesi gereken birçok problem vardı. Belki bir aylık bir ayrılık onlara düşünmeleri için zaman verir ve birbirleri için ne anlama geldiklerini daha net görmelerini sağlardı.

Kararının ne olacağı zaten belliyken neden hâlâ burada oturuyordu ki. Bettina, Lance'e aşkı için onu düelloya davet ettiğinde bu teklifi o anda kabul ettiğini bilmeliydi. Bu düşüncelerle Honey otomatikman ayağa kalkmış ve helikopter pistine giden patika yolda buldu kendini.

Bettina helikoptere yaslanmış duruyordu. Honey'i görünce yüzünde bir tebessümle doğruldu.

"Seninle geliyorum," dedi Honey kısa ve net bir biçimde. "Ama bu şimdi olmak zorunda. Gitmeden önce Lance'i görmek istemiyorum." Aksi takdirde onu bırakmaya asla cesaret edemezdi. Şu an bile duyduğu acı yetiyor da artıyordu bile.

"Çok akıllıca," dedi Bettina. "Çanta hazırlamak istemiyor musun?"

Honey başını salladı. "Alex, Justine'e çantamı hazırlatıp bana gönderebilir. Eve geri dönmek istemiyorum."

Helikopterin kapısını açarak, "O hâlde gidiyoruz," dedi

‘ettina. Honey’in ardından o da helikoptere bindi. Pilota talimat vererek koltuğuna oturdu. “Emniyet kemerini bağla,” dedi Honey’e kendininkini bağlarken.

Honey hemen kemerini bağladı ve biraz sonra gökyüzüne doğru yükseliyorlardı. Honey kendini safir denizin ortasında nokta gibi kalan zümrüt yeşili adaya bakmamaya zorladığı hâlde buna karşı koyamadı. Dönüp bıraktığı şeye baktığında bütün renklerin olanca güzelliğiyle birbirleriyle yarıştığını gördü. O an yanağından süzölen gözyaşları içinde hata yaptığını anladı.

Bettina sevecenlikle onu izliyordu. “Doğru şeyi yaptın, bunu biliyorsun,” dedi şefkatle. “Bunu bilmek sana biraz olsun yardım etmeli.”

“Etmeli mi?” dedi Honey boğuk bir sesle. “Yanlığ bir şey var. Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim.” Başıını çevirip adadaki eve bir kez daha baktı ama artık çok geçti. Çoktan görüş alanından kaybolmuştu.

9

“Ne düşünüyorum biliyor musun canım, bence sen aklını kaçırmış olmalısın,” dedi Nancy açıkça. Sandalyesine yaslanıp karşısındaki misafir koltuğunda oturan Honey’e dikkatle baktı. “Bu adam için deli olduğunu kabul ediyorsun ama bir ay boyunca ortadan kaybolmakta bir beis görmüyorsun.” Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bu konuda ne duymuş olursan ol, ayrılık kalbi daha çok aşkla dolması için büyütmez. Hele ki kapısında binlerce kadının yarıştığı Prens Çekici gibi bir erkeğe bu kişi.”

Honey irkildi. Bu düşünce, kararını verdiğiinden beridir içini kemiriyordu. Bu sadece uzaklık sorunu değildi, Bettina’nın argümanlarının doğruluğuna dair de şüpheler taşıyordu. Lance’in mutlaka ailesiyle barışmaya hakkı vardı. Aileler önemliydi muhakkak ve bunu yetimhanede büyümüş kendinden daha iyi kim bilebilirdi? Lance’in anne babasından,

kardeşlerinden kopuk, duygusal yönden bir nevi öksüz biri gibi hayatına devam etmesine gönlü asla razı gelmezdi.

Evet yaptığı şeyin sonuçlarıyla yüzyüze gelmekten korktuğunu inkâr edemezdi. Nancy'nin bu yıkıcı yorumunun sebepleri arasında bozulmuş evliliğinin verdiği acı da yok değildi ama Honey çok büyük bir risk almıştı.

Adada geçirdikleri altın dinginliğindeki süre boyunca aralarında sorumluluğa dair tek kelime edilmemişti. Hep tutku sözcükleri vardı. Kahkahalar vardı. Zihin ve duygulardaki sevginin keşfedildiği anlar vardı. O zamanlar için her şey mükemmel görünüyordu. Masalsı derecede güzel büyümlü dünyalarına dışarıdaki dünyanın zarar vermesinden kokuyor gibiydiler. Lance kendi dünyasının gerçekliğine geri döndüğü zaman büyü hâlâ devam edecek miydi?

“Eğer öyle bir şey olacaksa bunu şimdi görmem daha iyi öyle değil mi?” diye sordu Honey sakince, en ufak bir çaba göstermeksizin gülümseyerek. “Değişmeyeceğimi biliyorum ve tek taraflı olarak bir ilişkiyi sürdürebilecek yeterlilikte olduğumu sanmıyorum.”

“Bence sen bir ilişkiyi sürdürebilecek yeterlilikte değilsin. Neden küçükler liginde başlayıp sonra büyük adamlara doğru yol almadın?” Nancy elini manalı bir şekilde yukarı kaldırarak, “Ama yok, senin ilk ilişkin Lusty Lance olmalıydı değil mi? Sonra da ona âşık olmak zorundaydın. Neden ilk etapta kendi hâlinde bir bankacı ya da ikinci el araba satıcısı bulmadın?” diye söylendi.

“Sanırım sendeki bu mükemmel zevk bende yok,” dedi

Honey. Ruh hâlinin ağırlığına rağmen hafifçe gülümsedi. “Prenslere karşı aşırı bir zaafım olduğunu keşfettim.”

“Tanrı’ya şükürler olsun ki çevrede çok fazla yok onlardan,” dedi Nancy kasvetli bir şekilde. “Tanrı aşkına lütfen İtalya’dan uzak dur. Orada her taşın altından bir prens çıkabilir.”

Honey göz kırparak, “Bunu aklımda tutacağım,” diye söz verdi. “Finansal durumumuz nedir?”

“Her zamankinden daha iyi, Bayan Gomez’den aldığımız ücret ve geçen hafta Dışişleri Departmanı’ndan Bay Davies’ten gelen çek sağolsun,” diye cevap verdi Nancy. “Neden sordun?”

“Bir ya da iki haftalığına yokum çünkü,” diye yanıtladı Honey. “Sadece ben dönene kadar giderleri ve senin maaşını ödemeye yetecek kadar para olduğundan emin olmak istedim.”

“Nereye gideceğini sorabilir miyim?” dedi Nancy iğnелейici bir şekilde. “Sen de iyice kaçak oldun. Postacı televizyondaki özel dedektif hikâyelerindeki gibi senin, benim tarafımdan uydurulan bir kişi olup olmadığını merak ediyor.”

“Bence bu pek iyi bir fikir olmazdı,” dedi Honey yavaşça. “Eğer nerede olduğumu bilmiyorsan kimseye bir şey söylemek zorunda değilsin. Barones bir süreliğine kalabilmem için bir yer ayarladı. Lance’in beni aramaktan ümidi kesilinceye kadar. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için seni birkaç günde bir arayacağım.”

“Beni yırtıcı kurtların arasına terk ediyorsun,” diye iç çekti Nancy. “Nereye gittiğini söylememek için haklı sebep-

lerin olabilir. Elimden geldiğince karşı koyarım ama eğer Lance o dilden dile yayılan cazibesini benim üzerimde kullanmaya kalkarsa yelkenlerim suya iniverir, söyleyeyim sana. Cehenneme yolu düşmüş bir büzdağı gibi eriyiveririm.”

Honey ona bundan daha fazla hak veremezdi. Ne de olsa Lance’le karşılaştıkları ilk andan itibaren onun karşı konulmaz karizmasının meftunu olmuştu. Ama şimdi bunları düşünmemeliydi, bunlar her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı. “Hayatta kalacağına eminim,” dedi. “Seni ertesi gün, yerleşince arayacağım.”

Üç saat sonra bavulunu hazırlamayı bitirmiş, ufak daire-sinde her şeyi kapatıp kapatmadığından emin olmak için mutfığı kontrol ediyordu. Dolapta bozulacak hiçbir şey bırakmamıştı. Apartman yöneticisine bir süre olmayacağına dair küçük bir not yazmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Notu yazmayı ancak bitirmişti ki telefon çaldı.

Telefonu açar açmaz, “O arıyor Honey,” diye çığlık attı Nancy. “Gittiğini söyledim ama sanırım bana inanmadı. Bana kalırsa bir ya da iki saate kalmaz bir ziyaretçin olacak.”

“Nereden aradığını biliyor musun?” diye sordu Honey. Endişeden dudaklarını kemiriyordu. Çok iyi biliyordu ki eğer Lance’le yüzyüze gelirse şu an en iyisiymiş gibi görünen bulunduğu çözüm, ilk güçlü esintide kayıplara karışacaktı. Ve Lance’in baştan çıkarıcı çekiciliği eğer isterse bir kasırgaya dönüşebilirdi. Onunla karşılaşmamak istememesinin en önemli sebebi buydu.

“Adadan,” diye yanıtladı Nancy. “Ama orada kalmasını

bekleyemezsin.”

“O Houston’a vardığında ben çoktan gitmiş olacağım,” dedi Honey. “Beni uyardığın için teşekkürler Nancy.” Yavaşça ahizeyi aldı.

“Merhaba.” Alex’in telefondaki sesi son derece sabırsız ve sertti. Honey’in kendini tanıtmasına fırsat vermeden atıldı. “Lanet olsun Honey. Nelere yol açtığını biliyor musun? Kahrolası adadan neden Lance’e hiçbir şey söylemeden ayrıldın? Bettina seni bir nevi gelip kaçırdığından beri çılgına döndü, adada kendini paralamaktan helak oldu.”

Honey bir fırsatını bulup, “Hâlâ orada mı?” diye sora-bildi.

“Sekreterinle konuşmayı bitirir bitirmez helikoptere bindi. Tanrı aşkına, nasıl böyle bir iş çevirebildin? Adaya döndüğümde Lance’i öfkeden kudurmuş bir hâlde buldum. Alman terörü hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu ve sen de kayıplara karışmıştın.” Alex’in sesi öfkeden daha da keskinleşmişti. “Suikast ekibinin büyükbabam tarafından alınıp kafalarının uçurulmadığına dair Davies’i ikna etmek için bütün gün ter dökerken bu iş için geri döndüm!”

“Çok üzgünüm Alex,” dedi Honey pişmanlıkla. “Asla sana problem olmak istemezdim.” Sonra merakla sordu: “Sedikhan’da gerçekten de insanların kafası uçuruluyor mu?”

“Çok nadir,” diye cevapladı Alex geçiştirmek istercesine. “Honey, ne oldu da Bettina’nın seni ayrılmaya ikna etmesine izin verdin. Nasıl bir gözdağı verdi sana. Oysa ki senin bu tür korkutmalara pabuç bırakmayacak karakterde biri ol-

duğunu sanırdım.”

“Pek öyle değil aslında Alex. Bu benim kararımdı.”

“Bundan şüphe ettiğim için beni affet. Ama Bettina’nın azmini biliyorum.”

“Artık ben de biliyorum,” dedi Honey iç geçirerek. “Ama beni yapmak istemediğim bir şey için zorlamadı. Kolay kolay kimsenin tesiri altında kalmam Alex.”

“Bu geceye kadar öyle düşünmüyordum,” dedi Alex yavaşça. “Öyleyse neden yaptın Honey? Lance deli divane oldu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.”

Honey soruyu duymazdan geldi. “Senden Lance’e bir mesaj iletmeni isteyeceğim Alex. Lütfen ona söyler misin, altı hafta içinde onunla yeniden iletişim kuracağım. Tabi eğer hâlâ beni istiyorsa.”

“Hâlâ seni istiyorsa mı?” diye hararetle çıkıştı Alex. “Bu deliliği altı hafta boyunca sürdüreceksin yani? Ulu Tanrım, seni bulmak için Houston’un altını üstüne getirecek.”

“Hiç iyi bir fikir değil. Bu gece şehirden ayrılıyorum,” dedi Honey nazikçe. “Lütfen ona mesajımı ilet. Her şey için çok teşekkür ederim Alex. Sen çok iyi bir dostsun.”

Kısa süren bir sessizlik oldu. “Hata yapıyorsun Honey,” dedi Alex sakince. “Lance sen ona dönene kadar eli kolu bağlı oturup seni bekleyemez.” Honey karşılık vermeyince Alex daha bir temkinlice devam etti. “Ve umarım ki senin dostumdur Honey. Bugüne kadar tanıdığım tüm kadınlardan daha çok sevdim seni. Ama Lance de bana bir kardeşten daha yakın. Eğer bir tercih yapmam gerekirse onun tarafında olu-

rum.”

“Bunu anlayabiliyorum,” diye karşılık verdi Honey. “Ama bir tercih yapmak durumunda kalmayacaksın. Umarım seni de altı hafta sonra görürüm. Hoşça kal Alex.”

“Güle güle Honey.” Bağlantı tok bir klik sesiyle kesildi.

Honey ahizeyi yerine koydu. Endişeli bir ifadeyle alnını buruşturdu. Alex’in son söylediği, pek hayra alamet değildi. Kararlı bir şekilde silkindi. Bu, sadece kendi hüsnükuruntusu olmalıydı. Alex iş hayatındaki rakiplerine ve politik düşmanlarına karşı korkutucu olabilirdi ama onun arkadaşıydı. Ondan korkmak aptallık olurdu.

Ancak evden ayrılmak için son hazırlıklarını gerektiğinden daha acele yaptı. On beş dakika sonra ışıkları kapatıp, kapıyı kilitleyip, bavuluyla merdivenlerden aşağıya iniyordu.

“*Missy*’yi sizin için hazırladım Bayan Winston.” Hank parlayan gözleriyle seslendi. “Umarım her şey yolunda gider.”

“Yolunda gidecek,” diye cevap verdi Honey gülümseyerek. Başka bir seçenek yok diye düşündü Honey ata binerken. Missy çiftlikteki at sürüsünün içinde en uysal attı. Ata binmek yetim yurdunda çok da gerekli bir şey olarak görülmezdi. Honey ata binmeyi daha yeni öğreniyordu ve binicilik konusunda pek de yeteneği olduğu söylenemezdi. Bir haftadır

buradaydı ve bu süre zarfında sadece temel bilgileri öğrenmişti, kaslarının acıyı acımadığından pek emin değildi ve bu zevkin ardındaki zorluklara değeri.

Sabahları yaptığı bu at gezintilerinin ona iyi geldiğini kabul etmek zorundaydı. İnsanlardan uzak, kendiyle baş başa kaldığı anlardı. Acemi bir binici de olsa, at üzerindeyken Misy'i kontrol altına almaya odaklanıyordu. Adadan ayrıldığından beri kafasını dağıtabildiği, acısını hafifletebildiği tek anlardı bunlar.

Yirmi dakika sonra ananas ağaçlarının gölgelerinin düştüğü küçük gölün oraya geldi. Yavaşça atın üzerinden indi. Dizginleri dikkatlice atın başının üzerine bıraktıktan sonra su kenarında gezinmeye başladı. Gezinti parkurunda en sevdiği yer bu göldü. Gölün sessiz ve dingin güzelliği, fırtınalar içindeki ruhunu yatıştırıyordu.

Ananas ağacına sırtını dayayıp gözlerini kapadı, yüzünü yukarı kaldırıp güneşin ılık öpücüklerine bıraktı. Houston'dan az uzaklıktaki bu izole edilmiş, doğa harikası ve bir o kadar da lüks çiftlikte kalmasını sağladığı için aslında Bettina'ya müteşekkire olması gerektiğini düşündü. Ama bir şehir kızı olduğu için tüm bu sakinliğin ona biraz sıkıcı gelmesi Bettina'nın suçu değildi. Houston'a dönüp yeniden işinin başına geçtiğinde çok mutlu olacaktı.

Ama bu umduğu kadar kısa bir zamanda olmayabilirdi. Dün Nancy'yi aradığında, Nancy ona Lance'in kendisini aramaktan vazgeçmediğini, telefon üzerine telefon ederek ısrarcı tavırlarıyla Nancy'yi çılgına çevirdiğini söylemişti.

“Bayan Winston?” Derinden ve son derece saygılı gelen bir erkek sesiydi bu. Honey bu genç adamı görmek için birden gözlerini açtı. Karşısında kendine doğru gelen koyu renk takım elbiseli iki adam gördü. Bu kadar yakınına sokulabildiklerine göre çok sessiz gelmiş olmalıydılar. “Evet, ben Bayan Winston. Buyrun?”

“Sizi arıyorduk Bayan Winston. Bizimle gelmenizi rica ediyoruz.”

“Beni mi arıyordunuz?” diye şaşırarak karşılık verdi Honey. “Siz çiftlikten misiniz?” Honey, oldukça pahalı ve elegant kıyafetlerine bakarak, adamlar hayır anlamında kalfalarını sallamadan önce çiftlikten olmadıklarını tahmin etti.

“Hayır madam, değiliz,” diye cevap verdi esmer tenli olan. “Arabamızı yolun biraz aşağısına park ettik. Sizi bizimle gelmeye ikna edeceğimizi umuyoruz. Bir an önce yola çıkmamız gerek.”

Honey anlamaya çalışır gibi kafasını salladı. Bu çok tuhaftı. “Neden sizinle gelmek zorundaymışım ki? Sizi tanımıyorum bile. Kesinlikle arabanıza binmeye hiç niyetim yok.”

“Özür dileriz, kendimizi tanıtmadık değil mi?” dedi kumral olan. “Ben John Sax ve bu da arkadaşım Hassan Kahalin. Alex Ben Raschid’in adamlarıyız. Sizi alıp götürmek için buradayız.”

“Beni alıp götürmek mi?” Honey soru dolu gözlerle bakıyordu. Alex Ben Raschid’in adamları. Birden Alex’in onu bulup yakalamak için adamlarını gönderdiği dank etti. Bu sakın sesli adamlar Lance’in daha önce bahsettiği Alex’in si-

lahlı güvenlik güçlerinden olmalıydılar. Şimdi onları daha yakından görüyor, profesyonelliklerinin alameti farikalarından olan sakın görünümünün altında yatan tehlikeli oluşlarının sinyallerini alabiliyordu. Yavaşça vücudu kaskatı kesilmeye, sonra da titremeye başladı. “O hâlde sanırım pek hoş olmayan bir yolculuk yapmak zorunda kalacağız,” dedi yavaşça, “çünkü sizinle gelmeye hiç niyetim yok.”

John Sax ilgili bir ciddiyetle kaşlarını eğdi ve, “Lütfen bu tavrı takınmayın Bayan Winston,” dedi yalvarırcasına. “Bizimle gelmek zorundasınız. Aldığımız emir bu şekilde.”

“Çok kötü,” dedi dişlerinin arasından. “Patronunuza gideceksiniz ve gelmeyi reddettiğimi söyleyeceksiniz. Hoşça kalın baylar.”

“Ama bunu yapamayız,” diyerek karşı çıktı Hassan Kahalin. “John’un da dediği gibi aldığımız emri yerine getirmeliyiz Bayan Winston. Sizi götürmek zorundayız yoksa Ben Raschid’le başımız belaya girer.” Başını salladı. “Böyle bir durumda olmak sizin adınıza hiç hoş değil, biliyoruz. Fikrinizi değiştirmeyecek misiniz?”

“Hayır,” dedi Honey sert bir yüz ifadesiyle. “Eğer sizinle gelmemi istiyorsanız beni zorla götürmek zorunda kalacaksınız.”

İki adam durumu kabullenmişçesine birbirlerine baktı. “O hâlde bir sorunumuz var,” dedi Sax suratını asarak. “Ben Raschid, eğer sizin saçınıza zarar gelirse bizi parçalara ayıracağını söyledi. Hiç de kolay bir görev almadık üzerimize.”

Alex en azından emirlerine bu kibarlığı katmayı unut-

mamış diye geçirdi aklından Honey. Kibarca, “Evet, bir probleminiz var,” dedi gözlerini kısarak. “Bu problem sadece bozulmuş saçlardan ibaret olmayacak, aynı zamanda yaralar, çizikler ve hatta kesikleri de işin içine katmalısınız.” Tek kaşını çatarak devam etti. “Beni zorla götürmeye çalışırken çocuk okşar gibi davransanız bile benim sizinle eşit naziklikte olmayacağımı bilmenizi isterim. Size verebileceğim kadar çok zarar vermekten inanın ki gocunmam.” Avının üzerine atlayan bir kaplanın vahşiliği gibi gülümsedi. “Ne kadar hasar vereceğime şaşıracaksınız.”

“Biliyoruz Bayan Winston,” dedi John Sax hayranlık okunan mavi gözleriyle bakarak. “Hakkınızda bilgiler içeren bir dosya var elimizde. Bugüne dek yaptıklarınız çok etkileyici, aynı zamanda Ben Raschid bu konudaki yeteneğinizden de bahsetti.” Derin bir iç geçirdi. “İşimiz epey karışık görünüyor.”

“Vazgeçip patronunuzun yanına dönmenizin daha iyi olacağını düşünmüyor musunuz? Ona söyleyin, eğer benimle konuşmak istiyorsa buraya gelip beni görebilir.”

“Bunu yapamayız Bayan Winston,” dedi Sax.

“Öyleyse ne yapacağınızı bilmiyorum. Şu an bir kısır döngüye girdik gibi görünüyor.”

Kahalin yüzünü buruşturarak, “Sanırım o şeyi yapacağız, değil mi John,” dedi.

John memnuniyetsiz bir ifadeyle başını salladı. En az Sax’inki kadar sıkıntılı bir ifade vardı yüzünde. “Problemi en ince detayına kadar tartıştık ama ortak bir sonuca varamadık.

O halde geriye tek bir çözüm kalıyor.”

“Nedir o?” diye sordu Honey endişeyle.

Kavgaya hazırlanması gerektiğini düşündü Honey. Adamlar kendine doğru hamle yapmadan önce gardını aldı. Kahalin dikkatini çekmek için vuracak gibi kandırarak soluna doğru bir hamle yaptı. Ve Sax da sağına doğru atıldı. İki adamın hamlelerini yapmasıyla beraber Honey bir karate tekmesiyle Kahalin’in boğazına vurdu, bu tekmeyle tok bir küt sesi eşlik etti. Tam bu anda sol kolunda sivrisinek sokması gibi ince bir sızı hissetti.

Sonra Kahalin’in yavaş çekimle yere dizlerinin üzerine çöküşünü izledi. Her şey flulaşmaya başlamıştı, bir panik hissetti. Sonra tüm hisleri kayboldu.

10

Honey uyandığında sanki okyanusun derinliklerinden suyun yüzeyine çıkmış gibi hafif ve garip hissediyordu kendini. Gözlerini açtığında vücuduna zerk edilen uyuşturucu ilaçtan beklenen baş ağrısı, mide bulantısı gibi yan etkileri yerine aşırı neşeli bir hisle doluydu.

Bakışları odada gezindi, gördüğü şeyler hâlâ rüyada olduğunu düşündürtecek ihtişamdaydı. Burası bir harem odasından başka bir yer olamazdı. Püsküllü beyaz saten yastıklara yaslanıyordu. Yerde cilalı parkelerin üzerinde krem rengi üzerine açık mavi ve çim yeşili motiflerle bezeli görkemli bir Acem halısı vardı. Hemen yanibaşında bakır bir mangal içinde yanan kömürlerden başdöndürücü kokular geliyordu. Tütsü mü diye düşündü daldığı rüyalar alanında? Evet bu kesinlikle tütsüydü. Her şeyiyle tam bir fantastik dünyanın içindeydi.

Gözlerini kendi üzerine çevirip kendine baktı, hareme

yakışır bir şekilde giydirilmişti. Altında yakut renginde saten bir pantolon vardı. Üzerinde ise göbeğini açıkta bırakan ve göğüslerinin üzeri incilerle süslü bir büstiyer vardı. Bu binbir gece fantezisinde başka nasıl giyinilebilirdi ki?

Yan tarafına döndü, rüyadan uyanmak için bekledi. Bu sırada gözleri masanın üzerindeki bir kâğıt parçasına takıldı. Tembelce kolunu uzatarak kâğıdı aldı ve merakla üzerindeki yazıları okudu.

Kelimeleri okudukça soğuk düş etkisi yaratıyor, rüya aleminden zıncı diye gerçekliğe geçiyordu.

Üzgünüm Honey. Seni uyarmıştım.

Alex

Honey birden saten minderlerin üzerinde doğruldu. Gözleri öfke ateşiyle çakmak çakmak parladı. Bu nasıl bir şakaydı. Kaçırma Alex'in işiydi. Ama bu harem saçmalığı tanıdığı Alex'e tamamen uzak bir olaydı.

“Ah, sonunda uyandın.”

Honey gözlerini kaldırdı, kalp atışları hızlandı, yüzü aydınlandı. Lance kapıda duruyordu. Hemen bakışlarını kontrol altına almaya çalışıp sert bir ifade takındı yüzüne. Hâkî renkli bir binici pantolonu, ayna gibi parlayan siyah botlar ve neredeyse kemerine kadar açık yakalı beyaz, uzun bir giysi vardı üzerinde. Aman Tanrım diye tepki verdi Honey. Başına Arapların taktığı uzun beyaz başlıktan takmıştı.

Honey minderlerin üzerinden fırlayıp ayağa kalkmaya çalıştı. “Burada neler oluyor,” diye bağırdı.

Lance ellerini beline koyup pis pis gülümseyerek, “Bu-

nu bilmeyecek kadın mısın sen?” dedi.

“Tanrı aşkına sen aklını mı kaçırdın?” diye tepki verdi Honey. “Böyle bir yerde gerçeklikle temasını tamamen kaybetmeye mi çalışıyorsun?”

“Tabi ki hayır,” dedi Lance ellerini aşağıya sallayarak. “Benimle harikalar ülkesinde son bir kez vakit geçirmekten hoşlanacağını düşünmüştüm. Benden istediğin bu değil mi? Lusty Lance’le romantik bir haftasonu, tüm sözlerden ve sorumluluklardan uzak.” Başındaki başlığı çıkartarak bir kenara attı. “Evet, romantik fanteziler dünyasındayız. Gerçek dünya işte bu Honey. Bunu kabul etme zamanı geldi artık. Bir daha kaçmana izin vermeyeceğim.”

Honey’in dudakları yavaşça aralandı. “Ben adadan kaçmadım,” diye karşı çıktı. “Gitmek için çok iyi sebeplerim...”

“Saçma!” diyerek üzerine doğru yürüdü. “Bettina’nın uğurduğu hikâyeye inanacak kadar saf olamazsın. Lanet olsun, evet, ailesi tarafından onaylanmayan her çocuk gibi ben de çok incindim ama bu duruma hızlı alıştım. Bettina’nın düşündüğü gibi onların gözüne girme özlemiyle yanıp tutuşmuyorum. Bu, ayrılmaya neden bu kadar heves duyduğunun açıklaması olamaz. Sen sadece hazır olmadığın için sana soracağım bazı sorulardan ölümüne korktun.

Haklı olabilir miydi? Lance’le uzun bir ilişkiye girmeye korktuğu için Bettina’nın Lance’le ilgili söylediklerine kendini inandırmayı istemiş olabilir miydi?

“Görüyorum ki inkâr etmiyorsun,” dedi Lance. Honey’in önünde durdu. Yüzü gergin ve solgundu. “Pekâlâ, her ha-

lükârda bunu sana soracağım. Bana daha fazlasını vermen için, kariyerin yerine beni tercih etmen için kumar oynuyorum. Benimle evleniyorsun Honey.”

“Ne?” Honey’in gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

“Bunu tartışmanın hiç yararı yok,” dedi Lance. “Düğüm sağlıklı bir şekilde çözülene kadar buradan ayrılmama izin vermeyeceğim.” Elleriyle omuzlarından tutup içten ve yoğun gözlerle Honey’e baktı. “Bunu düşün Honey,” dedi ikna edici bir ses tonuyla. “Senin ilk sevgilin olmaktan daha öte bir anlam içermeseydim resimlerimi kurtarmak uğruna benim için hayatını tehlikeye atar mıydın? Aramızdaki her şey tam: Aşk, seks, arkadaşlık.” Tam Honey konuşmak için ağzını açacaktı ki, Lance eliyle dudaklarını kapattı. “Evet, aşkım. Beni seviyorsun, her ne kadar bunu kabul etmesen de bana âşıksın. İşini bırakıp benimle evlenmen çok büyük bir fedakârlık mı olur senin için?”

“Bunu yapamam,” dedi Honey allak bullak olmuş bir şekilde, çıldırmak üzereydi. “İşim ne olacak? Peki ya sen? Tanrı aşkına, sen bir prensisin.”

“Bu benim işim değil ki. Sadece bir doğum kazası. Ben bir ressamım. Prensleri istediğin kadar kibirli bul, beğenme ama şunu çok iyi biliyorum ki benim diğer benliğimi seviyorsun.”

“Hayır, öyle bulmuyorum...” Honey devam etmek için kendini zorladı. “Kraliyet ailesinin üyeleri benim gibi yetimhanede büyümüş bir yetim ve öksüzle evlenmezler. Daha babamın kim olduğunu bile bilmiyorum.” Başını salladı. “Be-

nimle evlenmeni asla beklemiyorum senden.”

“Mütevazilik senin gibi bir Valkyrie’ye hiç yakışmıyor. Neden seninle evlenmez mişim? Sen benim öteki yarımısın.”

“Mütevazilik değil bu,” dedi Honey öfkeyle. “Benim gibi bir kadınla evlenmenin her erkek için büyük bir şans olduğunun farkındayım. Zekiyim, çalışkanım, çekiciyim, gelişmiş bir mizah anlayışına sahibim, sonra ben...”

Lance, dudaklarını Honey’inkine götürerek dudaklarını kapattı. Sonra başını kaldırıp, “Bunları sıralamana gerek yok aşkım. Ben hepsini çok iyi biliyorum. Şimdi mesele şu; önündeki elli ya da daha fazla yıl boyunca benim gibi deli bir ressama katlanabilecek misin? Geçtiğimiz haftalarda yaşadığımız onca şeyden sonra bunu kabul edip etmeyeceğini Tanrı bilir. Suikast girişimi, tropik fırtına, Barones, yetmiyormuş gibi bencilce seni ihmal etmelerim, kendi kabuğuma çekilmelerim. Geleceğimizin böyle olmayacağına dair sana söz veremem.” Yüzü ciddi ve kalbi titretecek kadar sevecen bir hâl aldı. “Sana sadece ömrümün geri kalanında tek aşkım olabileceğinin sözünü verebilirim. Yeterli mi?”

“Oh, evet, yeterli,” dedi Honey boğuk bir sesle. Yaşadığı duygusallıktan boğazı düğüm düğüm olmuştu. Yüzünü omzuna gömdü. “Oh Lance. Seni çok seviyorum. Hayatımın geri kalanında sensiz olmaya katlanabileceğimi hiç sanmıyordum.”

“Seni küçük budala aşkım,” dedi Lance yumuşak bir sesle. “İlişkimiz yarın bitecekmiş gibi daima ilişkimiz hakkında konuşabileceğim tek insansın. Tam olarak ne istedi-

ğimi ben hep biliyordum.” Nazik dokunuşlarla saçlarını okşadı. “Honey’imin başı yastığın diğer ucunda ve her çıktığım yolda eli hep elimde.”

Lance’in sözleri düğün töreninde verilen sözler kadar dokunaklıydı. Honey içini kaplayan mutluluğun aydınlığıyla titreyen derin bir nefes aldı. “Elin her zaman elimde, hayatımın her anında,” diyerek Honey sevinçten titreyen bir sesle tekrar etti. Bu birbirlerine verdikleri sözdü. Yüzünü kaldırdı, ıslıl ıslıl parlayan menekşe gözleriyle baktı. “Sonsuza kadar.”

Lance’in yüzü sevginin öyle bir güzelliğiyle bürünmüştü ki, Honey onun aşkına karşılık vermek için kalbinin eridiğini hissediyordu. “Çılgınlık bu,” dedi Honey. “Tanrı aşkına, ben Prenses Honey mi olacağım. Bugüne kadar hiç bu kadar komik bir şey duydun mu?”

“Çok sevdim bunu,” diye karşılık verdi Lance, safır gözlerini kırparak, “Baldan tatlı bir prenses olacaksın,” dedi.

Honey inil dedi. Kıvrılan dudakları gülmeme isteğine karşı koyuyordu. “Hiç komik değil Lance. Peki anne babana ne diyeceksin?”

Lance omuzlarını silkti. “Ne düşünecekleri umurumda değil. Benim gerçek ailem Alex ve ihtiyar Karim ve seni temin ederim ki bu evliliği onaylamakla kalmayacaklar, buna çok mutlu da olacaklar.” Sonra Lance yüzünü biraz asarak iç çekti. “Eğer bu kendini daha iyi hissettirecekse söyleyeyim; ailem seni tanıyıp seni kabul etmek zorunda olduklarını anladıkları zaman hemen duruma el koyacaklardır. Hatta ismini değiştirmeye bile çalışacaklardır.” Lance kaşlarını yüzüne

gururlu bir ifade verir gibi kaldırarak, “Prenses Honoria nasıl?” diye sordu.

“Bu diğerinden daha da kötü,” dedi Honey gülerek. “Böyle bir şey yapmalarına izin vermezsin, değil mi Lance?”

Lance başını salladı. “Her şeyin senin istediğin gibi olmasını istiyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Sensiz olmaya dayanamıyorum Honey. Sensiz bir hafta benim için cehennemden beterdi.”

“Benim için de öyleydi,” dedi Honey boğuk bir sesle. Yüzünü kaldırdı, gözleri yaşla doluydu. “Pişman olmayacağından emin misin Lance? Benim için kendini feda etmeni istemem.”

“Asıl kendini feda eden sensin. Karım olmak için işini bırakacaksın ki bu daha başlangıç. Asıl zor işler benimleyken başlayacak. Bizim dünyamızda suikastler, adam kaçırmalar çok da olağandışı şeyler değildir.”

“Bir bodyguarda ihtiyacın olduğu için değil de bana âşık olduğun için benimle evlendiğine emin misin sen?”

“Eminim,” dedi Lance kalın bir sesle. “Oh, evet aşkım. Hem de çok eminim.” Sonsuz bir sevgiyle dudaklarını dudaklarına götürdü. Kalp atışlarını artıran bir aşkla öpüştüler, ta ki öpüşmekten başları dönene, nefessiz kalana dek. “Seni böyle sarmayalı çok uzun zaman oldu. Daha konuşmak zorunda mıyız aşkım. Sıcaklığını hissetmek istiyorum ben.”

Honey de bunu istiyordu. Lance’in elleri bedenini okşarken ve sonra kalçalarına yapışıp onu kendine çekerken nefessiz kalacak kadar tahrik olan Honey’in de tek düşündüğü.

buydu. “Lance,” diye fısıldadı. “Ben de istiyoy...” Ayakları altındaki zeminin birden sarsılmasıyla Honey şok olmuş bir şekilde çığlık attı. “Aman Tanrım, Lance. Deprem oluyor.”

“Ne?” Lance, Honey’in korkmuş suratına bakarak, “Hayır aşkım, sana olan isteğim o kadar büyük ki dünyayı sallıyor. Deprem değil bu hayatım. Alex’in yatındayız. Eğer yanılmıyorsam şu an motoru çalıştırmış olmalılar.”

Yeniden Honey’i kendine çekmeye çalıştı, ancak Honey buna dirençle karşılık verdi. “Alex’in yatında ne işimiz var?” Öfkeyle Lance’e baktı. “Beni uyuşturucuyla bayılttın.”

“Bayılmadım,” diye itiraz etti Lance. “Onlar seni yata getirene kadar bilmiyordum. Alex beni tutmasaydı neredeyse Sax’ı öldürüyordum. Alex’e tek söylediğim seni bulması ve bana getirmesiydi.” Dudaklarını büktü. “Kendisi çok da nazik bir insan değildir.”

“Bu üçü için de geçerli,” dedi Honey alaylı bir dille. Odaya tekrar göz gezdirdi. “Tüm bunların Alex’in işi olduğunu tahmin etmeliydim.” Sonra bakışları üzerindeki kıyafetlerde durunca gözleri birden açıldı. “Peki bunları üzerine kim giydirdi?”

Lance kısıp gözlerle için için bakarak, “Başka bir erkeğin sana el sürmesine izin verebilir miyim hiç?” diye sordu.

“Oh Tanrım, peki bu aşırı romantik ortam nereden çıktı şimdi?”

“E. M. Hull’un *The Sheikh*’inden,” diye hemen atıldı Lance. “Burayı daha otantik bir hâle getirmek için biraz araştırma yaptım. Lusty Lance’in şanına yaraşır bir jübile yap-

mak istedim.” Şaka yollu gülerek “Şimdi genç bir kadınla evleniyorum. Artık daha ağırbaşlı ve dikkatli olmalıyım,” dedi.

Honey gülümseyerek başını salladı. Ağırbaşlılık ve Lance. Milyon yıl da geçse asla olmayacak bir şeydi. O her zaman benim yaramaz, hınzır, deli dolu soytarım olacak, yıllar geçip yaşlı bir adam olsa da, diye düşündü.

“Bana hâlâ cevap vermedin,” diye ısrarla sordu Honey. “Neden Alex’in yatındayız? Alex de burada mı?”

Lance başını sallayarak. “Çünkü Alex’in kaptanı bizi açık denizde evlendirecek,” diye açıkladı. “Evlenene kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Sedikhan’a dönünce dana normal bir tören yaparız.”

“Ya seninle şimdi burada evlenmek istemezsem?”

Bir an Lance’in yüzünü bulutlar kapladı. Endişeli bir ifadeyle, “Benimle şimdi evlenmeyi istemiyor musun?” diye sordu.

“Ben öyle demedim,” diye karşılık verdi Honey yumuşak bir sesle. “Ben sadece seninle evlenmek için emir vermek yerine evlenmek isteyip istemediğimi bana sormanı tercih ederdim Majesteleri.”

Lance hemen Honey’in ellerini tutup yere diz çöktü, önce birini sonra diğerini nazıkçe öptü. Yüzünde sevgi dolu ve ciddi bir ifadeyle, “Benimle evlenir misin aşkım ve sonsuza dek aşkım olur musun Honey?” diye dokunaklı bir ses tonuyla sordu.

“Oh, evet,” diye cevap verdi Honey.

“Güzel,” dedi Lance içi rahatlamış bir hâlde. Kollarını

Honey'in beline doladı. "O hâlde işimize geri dönelim, neredede kalmıştık?"

Honey yüzünü komik bir şekle sokarak, "*Seikh*'ten baştan çıkarıcı satırlar düzüyordun bana," dedi.

"Ahhhh, evet," dedi Lance. Safir gözleri hınzırca parladı. "Bir tane daha var, ana yemek olarak hazırlamıştım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Honey.

Lance başını salladı. Yüzü, aşkın ve kişiliğinin bir parçası olan hınzırlığın ışııyla parladı. "Âşığınız olduğum gibi köleniz de olmalı mıyım?" diye sordu romantik bir ses tonuyla. Odanın içinde yükselen neşeli kahkahalar, birleşen dudaklarla birlikte kesildi.

